H. G. WELLS

Den usynlige mand

Bibliotek 1800

H. G. Wells

Den usynlige mand

En grotesk roman

Lys foran mig, mørke bag,
Ingen ved, hvor jeg vandrer.

– Gammelt eventyr.

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af H. G. Wells: *Den usynlige mand* er baseret på engelske originaler, som (på udgivelsestidspunktet) er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år, og i USA.

Oversætteren af denne danske udgave har givet tilladelse til distribution og brug efter Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU eller USA, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of H. G. Wells: *Den usynlige mand* is based upon english sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years, and in the USA (at the time of publishing).

The translator of this danish edition has consented to the distribution and use of his work under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU or the USA, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Den gådefulde mands ankomst

Den fremmede kom en kold vinterdag tidligt i februar, gennem bidende vind og et tæt snefog; årets sidste snefald. Han kom lige fra Bramblehurst Station; bærende på en lille sort håndkuffert i en hånd, der var iført tykke handsker. Han var indpakket fra isse til fod, og skyggen af hans bløde filthat skjulte hver en tomme af hans ansigt med undtagelse af en skinnende næsetip. Sneen havde lagt sig på hans skuldre og over brystet og forøgede således den byrde, han allerede bar på. Han vaklede ind i *Coach and Horses*, mere død end levende, og kastede sin håndkuffert fra sig. "Ild!" råbte han, "for Guds skyld, giv mig et opvarmet værelse!" Han stampede og rystede sneen af sig i forstuen, og fulgte derpå mrs. Hall ind i krostuen for at aftale nærmere. Han kastede nogle pund på bordet, og i øvrigt uden nærmere introduktion, opslog han sit kvarter i kroen.

Mrs. Hall tændte op i kaminen og overlod ham til sig selv, mens hun gik ud for egenhændigt tilberede ham et måltid. At modtage faste logerende i Iping ved vintertide var et sjældent held, og nu havde hun tilmed fået én, som tilsyneladende ikke var nærig af sig, hvorfor hun besluttede sig til at vise sig så imødekommende som muligt. Så snart mrs. Hall havde fået stegepanden med flæsket sat over ilden og strammet Millie, den forskræmte tjenestepige, op med et par velvalgte skældsord, gik hun ind i gæsteværelset med borddug, tallerkener og glas, og begyndte at dække bordet med udsøgt pyntelighed. Da ilden nu brændte lystigt i kaminen, overraskede det hende, at den logerende stadig stod med hat og frakke på. Han stod med ryggen til hende og betragtede den faldende sne ude i gården.

Han holdt de behandskede hænder samlede på ryggen og lod til at være fordybet i betragtninger. Hun lagde mærke til, at sneen på hans skuldre var ved at smelte, og dryppede ned på hendes gulvtæppe. "Skal jeg tage Deres hat og frakke og tørre dem ude i køkkenet?" spurgte hun.

"Nej," svarede han uden at vende sig om.

Hun var ikke var sikker på, at hun havde hørt rigtigt, og skulle lige til at gentage sit spørgsmål.

Han drejede hovedet og med et blik over skulderen sagde han med eftertryk på hvert ord: "Jeg foretrækker at beholde dem på." Hun lagde mærke til, at han brugte store, blå briller med afskærmning på siderne, og havde et kraftigt, busket skæg, der faldt langt ned over frakkekraven og fuldstændigt skjulte hans kinder og ansigt.

"Udmærket, sir," sagde hun. "*Som* De vil. Om et øjeblik er her varmere."

Han svarede ikke, og havde vendt sit ansigt bort fra hende igen, så mrs. Hall tænkte, at hendes forsøg på konversation blev taget ilde op. Hun gjorde sig færdig med borddækningen i en vis fart, og forsvandt ud af værelset. Da hun kom tilbage, stod han der stadig, stiv som en støtte, med opslået frakkekrave og den våde, dryppende hatteskygge trukket helt ned over ørene og ansigtet. I en fart fik hun sat flæsket og æggene fra sig på bordet, idet hun snarere råbte end sagde: "Maden er serveret, sir!"

"Tak," svarede han, men vendte sig ikke, før hun havde lukket døren. Så vendte han sig og nærmede sig bordet med en vis ivrig hast.

Idet hun gik gennem forstuen ud i køkkenet, hørte hun en lyd, der gentog sig med regelmæssige mellemrum. Bing, bing, bing – som lyden af en ske, der bliver rørt hurtigt rundt i en kop. "Den dumme tøs!" sagde hun. "Du godeste! Det havde jeg rent glemt! Det er hendes skyld, det dovendyr!" Og medens mrs. Hall nu hurtigt selv fik blandet senneppen, gav hun Millie endnu et par verbale stik for hendes langsommelighed. Hun, mrs. Hall personlig, havde stegt flæsket og æggene og dækket bordet og alting, mens Millie – (virkelig en køn hjælp!) – end ikke havde nået at røre senneppen. Og det for en ny logerende, som ville blive boende! Hun fyldte sennepsglasset og bar det med en vis værdighed og på en forgyldt bakke ind til gæsten.

Hun bankede på og gik straks ind. Idet hun trådte ind, vendte hendes logerende sig så hurtigt om, at hun kun nåede at se en hvid genstand, der forsvandt bag bordet. Det lod til, at han var ved at samle noget op fra gulvet. Hun satte sennepskrukken fra sig og bemærkede så, at han havde taget hat og frakke af og hængt dem over en stol foran kaminen sammen med et par våde støvler, der truede med få stålskærmen foran til at ruste. Hun gik resolut hen for at fjerne tingene. "Jeg tænker vel nok, jeg kan tage disse ting nu," sagde hun i en tone, der ikke tillod nogen modsigelse.

"Lad hatten være," sagde hendes logerende med en ejendommelig, dæmpet stemme, og da hun vendte sig, sad han og så på hende.

Et øjeblik stod hun målløs og stirrede på ham, alt for forbavset til at kunne sige noget.

Han holdt et stykke hvidt stof – det var en serviet, han selv havde haft med – over den nederste del af sit ansigt, så at hans

mund og kinder var helt skjulte, og det var dette, der bevirkede den utydelige stemme. Men det var ikke det, der forbavsede mrs. Hall. Det var det, at hele den øverste del af hans ansigt over brillerne var indhyllet i en hvid bandage, og at en anden bandage dækkede resten af hans hoved så fuldkomment, at ikke en eneste plet var synlig, bortset fra hans lyserøde, spidse næsetip. Den skinnede stadig lige så blank og rød, som da hun først havde set den. Han var klædt i en brun fløjlsfrakke med en høj krave med sort foer, der var slået op i nakken. Det tykke, sorte hår, som strittede ud alle vegne gennem bandagerne, stak frem som mærkelige haler og horn og bidrog til at forøge det besynderlige ved hans udseende. Dette tildækkede og indbundne hoved var så forskelligt fra, hvad hun havde forventet, at hun et øjeblik stod aldeles stiv af forbløffelse.

Han fjernede ikke servietten, men blev ved at holde den foran munden med de behandskede hænder, medens han så ufravendt på hende gennem de blå briller. "Lad hatten være," sagde han, denne gang meget tydeligt gennem det hvide stof.

Hun genvandt fatningen og lagde hatten fra sig på stolen foran ilden. "Jeg vidste ikke, sir," begyndte hun, "at –" og så holdt hun inde, pinlig berørt.

"Tak skal De have!" svarede han tørt, idet han med et blik viste hende døren.

"Jeg skal få dem godt tørret," sagde hun og bar hans tøj ud fra værelset. Hun skævede igen til hans indbundne hoved med de blå briller, idet hun gik ud, men han holdt stadig servietten for ansigtet. Hun skælvede en smule, da hun lukkede døren bag sig, og hendes ansigt røbede tydeligt hendes forbavselse og skræk. "Jeg har *aldrig* …" hviskede hun. "Du godeste!" Hun gik

ganske langsomt ud i køkkenet, og var alt for optaget af sine egne tanker til at spørge Millie, hvad hun *nu* stod og rodede med, da hun kom der ud.

Manden sad og lyttede efter hendes forsvindende skridt. Han skævede mistænksomt ud af vinduet, før han fjernede servietten, og fortsatte så sit afbrudte måltid. Han spiste en mundfuld, skævede atter mistænksomt til vinduet, tog endnu en mundfuld, rejste sig så, og gik, med servietten i hånden, tværs gennem værelset og trak rullegardinet ned til overkanten af det hvide musselins-gardin, der hang foran de nederste ruder. Værelset henlå nu i en tusmørkeagtig belysning. Da dette var gjort, gik han tilbage til bordet, og hengav sig med roligere bevægelser til sit måltid.

"Den stakkels mand må have været ude for et ulykkestilfælde eller en operation eller sådan noget," sagde mrs. Hall. "Men de bandager fik mig virkelig til at gyse."

Hun lagde en skovlfuld kul på ilden, slog tørrestativet ud og bredte gæstens frakke ud over den. "Og så de briller! Du store, han lignede jo mere en dykkerhjelm end et almindeligt menneske!" Hun hang hans halstørklæde over et hjørne af tørrestativet. "Og så den måde, han holdt det tørklæde over munden hele tiden – og talte igennem det … Måske hans mund også er ødelagt."

Hun vendte sig om, som én, pludselig kommer i tanker om noget. "Men Herre du mildeste Gud da!" udbrød hun og fo'r hen imod pigen, "er du ikke færdig med de kartofler *endnu*, Millie?"

Da mrs. Hall gik ind for at tage af bordet efter den fremmedes måltid, så det ud til, at hun havde ret i sin formodning om, at hans mund måtte være såret eller vansiret i

den ulykke, hun antog, han havde været ud for; for selv om han sad og røg pibe, tog han ikke et øjeblik det silketørklæde bort, han havde bundet for sit underansigt, for at føre piben til munden, så længe hun var derinde. Det var ikke, fordi han sad og forglemte sig, for hun bemærkede, at han sad og skævede til den, medens den langsomt gik ud. Han sad i et hjørne af værelset med ryggen til vinduet, og da han nu var blevet varm og mæt, var han også mere omgængelig, og talte med hende i knap så fjendtlige vendinger som før. Ildens genskær gav de store briller en art rødt liv, som de ikke havde haft tidligere.

"Jeg efterlod noget bagage på Bramblehurst station," sagde han, og spurgte, hvad han skulle gøre for at få det sendt over. Han bøjede det indbundne hoved med en høflig gestus, idet han lyttede til hendes forklaringer. "I morgen?" sagde han. "Kan det ikke lade sig gøre før?" Han lod til at blive temmelig misfornøjet, da hun svarede "Nej". Om hun var sikker? Kunne man ikke kan sende en mand med en vogn hen efter det nu?

Mrs. Hall besvarede hans spørgsmål og greb anledningen til at indlede en samtale. "Det er en meget stejl vej, sir," sagde hun som svar på spørgsmålet om en vogn, "og det var der, en vogn væltede for et års tid siden. Ja, der var både en fremmed herre og kusken, som blev dræbt! Ulykker kan ske så hurtigt."

Men den logerende bed ikke så nemt på krogen. "Det har De ret i," sagde han gennem tørklædet, idet han målte hende ganske roligt gennem de uigennemsigtige briller.

"Men det går ikke så hurtigt at blive rask igen, vel? … Der var nu min søstersøn Tom, der skar sin arm med en le – faldt lige på den ude på marken, gjorde han, og så måtte han ligge stille i

tre måneder. Det skulle man ellers ikke have troet. Det har givet mig en sand rædsel for de der leer, det har det, sir."

"Det kan jeg så udmærket forstå," sagde gæsten.

"Ja, en overgang var han bange for, at han skulle blive nødt til at lade sig operere – så slemt havde han det, sir."

Gæsten lo, en slags afbrudt gøen, der lød, som om han bed den af og dræbte den, før den kom ud af munden. "Nå, *havde* han det?" sagde han.

"Ja, det havde han, sir! Og der var ikke noget at le ad for mig, sir, for min søster har ungerne at tage vare på, og det var mig, der fik alt bøvlet med at passe ham. Der var forbindinger, der skulle tages af, og forbindinger, der skulle lægges på … Så hvis jeg må være så fri, sir …"

"Vil De skaffe mig nogle tændstikker?" afbrød gæsten hende temmelig brat. "Min pibe er gået ud."

Mrs. Hall blev forbløffet. Det var virkelig uforskammet af ham, efter at hun nu lige havde fortalt ham alt det der om, hvad hun havde gjort. Hun stirrede fornærmet på ham et øjeblik, men erindrede så de to sovereigns. Hun gik ud efter tændstikkerne.

"Tak," sagde han kort, da hun gav ham dem, hvorpå han atter vendte ryggen til hende og stirrede ud ad vinduet. Dette var en ligefrem afvisning. Han var åbenbart følsom, hvad angik emner som bandager og operationer. Så hun "måtte altså ikke være ikke så fri" alligevel. Men hun følte sig stødt af hans tvære optræden, og Millie fik af den årsag fruens dårlige lune at føle hele resten af eftermiddagen.

Gæsten forblev på sit værelse indtil klokken fire uden at give den mindste anledning til at lade sig forstyrre. Han sad det

meste af tiden ganske stille i halvmørket og røg i lyset fra kaminilden, og tog sig vel også en lur.

Et par gange kunne en nysgerrig lytter have hørt ham lægge på ilden, og i henved fem minutter kunne man høre ham gå frem og tilbage over gulvet. Så knagede stolen under ham, da han satte sig igen.

2. Mr. Teddy Henfreys første indtryk

Klokken fire var det blevet temmelig mørkt, og mrs. Hall var ved at samle sig mod til at gå ind til sin logerende for at spørge, om han ønskede te, da Teddy Henfrey, urmageren, kom ind i krostuen. "Jøsses dog, mrs. Hall," sagde han, "det er et grimt vejr for mine tynde støvler." Sneen faldt nu stadig tættere udenfor.

Mrs. Hall erklærede sig enig med ham, og bemærkede så, han havde sin værktøjsmappe med sig. "Siden De nu er her, mr. Teddy," sagde hun, "ville jeg være glad ved, om De så på uret inde i stuen. Det går og slår på det bedste, men timeviseren bliver stående på seks."

Hun gik i forvejen hen til døren, bankede på og gik ind.

Idet hun åbnede døren, så hun sin logerende tilsyneladende sidde og sove i lænestolen med det indbundne hoved faldet ned mod skulderen. Det eneste lys, der var derinde, var den røde glød fra kaminen, hvis skær fik hans øjne til at se ud som rødglødende lokomotivsignaler, mens resten af hans ansigt forsvandt i mørket, – og så de få levninger af dagslyset, der kom ind gennem døren. Alt i værelset syntes at være farvet rødt, skummelt og utydeligt for hendes øjne, især da hun netop havde tændt lampen i krostuen, og hun derfor var noget blændet. Men et kort øjeblik forekom det hende, at manden, hun stod og så på, havde en stor, vidåben mund – en vældig, usandsynlig mund, som fyldte hele den nederste del af hans ansigt. Det var kun et øjebliks indbildning: dette hoved, der var indbundet i hvidt, de forfærdelige briller og det rædsomme gab nedenunder. Så bevægede han sig, fo'r sammen i stolen og

hævede hånden. Hun åbnede døren på vid gab, så værelset blev lysere; hun så ham da mere tydeligt sidde med halstørklædet for ansigtet, ganske ligesom han før havde holdt servietten for. Det måtte vel være skyggerne, tænkte hun, der havde bedraget hende.

"Vil det genere Dem, hvis denne herre ser lidt på mit ur?" spurgte hun, da hun var kommet sig af sin øjeblikkelige skræk.

"Ser på uret?" sagde han og så sig søvndrukken rundt i værelset, idet han talte bag sin hånd. Så blev han mere vågen: "Nej, det gør ikke noget."

Mrs. Hall gik ud efter en lampe, og han rejste sig og strakte sig. Så kom lampen, og mr. Teddy Henfrey, der nu også kom ind, blev præsenteret for herren med bandagerne. Han blev, siger han, "ganske forundret".

"God eftermiddag," sagde den fremmede og gloede på ham – som mr. Henfrey siger med en levende hentydning til de mørke briller: "som en hummer."

"Jeg håber ikke, jeg forstyrrer," sagde mr. Henfrey.

"Slet ikke," svarede den fremmede. "Skønt jeg troede," vedblev han henvendt til mrs. Hall, "at dette værelse er mit, til mit private brug."

"Men jeg tænkte," sagde mrs. Hall, "at De måske gerne ville have uret –" Hun skulle til at sige "lavet".

"Naturligvis," sagde den fremmede, "naturligvis – men som regel foretrækker jeg at være alene og uforstyrret.

– Men det glæder mig alligevel, at uret bliver sat i stand," tilføjede han, da han så, at mr. Henfrey så tøvende ud. "Glæder mig overordentligt." Mr. Henfrey havde været lige ved at undskylde sig og trække sig tilbage, men dette beroligede ham.

Den fremmede vendte sig med ryggen til kaminen, og lagde hænderne på ryggen. "Og nu," sagde han, "når urmageriet er ovre, vil jeg gerne have te. Men ikke før det er færdigt."

Mrs. Hall skulle til at forlade værelset – denne gang uden at prøve at få en samtale i gang, da hun ikke ville lade sig bide af for øjnene af mr. Henfrey – da den fremmede spurgte, om hun havde fået nogen til at hente hans bagage på Bramblehurst. Hun svarede, at hun havde nævnt det for posten, og at vognen kunne tage det med næste morgen. "Og De er sikker på, at jeg ikke kan få den tidligere?" spurgte han.

Ja, det var hun ganske sikker på, svarede hun i et temmelig køligt tonefald.

"Jeg må nok forklare," tilføjede han, "hvad jeg før var for kold og udmattet til at gøre – at jeg af profession er eksperimenterende forsker."

"Javel så," sagde mrs. Hall, meget imponeret.

"Og min bagage indeholder apparater og instrumenter."

"Det er jo også nyttige ting at have, ja," sagde mrs. Hall.

"Og jeg er naturligvis ivrig efter at kunne gå videre med mine undersøgelser."

"Naturligvis, sir."

"Det er derfor, jeg kom til Iping," vedblev han i en vis beslutsom tone, "fordi – jeg ønskede at være alene. Jeg ønsker ikke at blive forstyrret i mit arbejde. Ud over mit arbejde gør et uheld, jeg har haft –"

"Det var nok det, jeg tænkte," sagde mrs. Hall til sig selv.

"- at jeg har brug for at leve noget tilbagetrukkent. Mine øjne – er ind imellem så svage og gør ondt, så at jeg må holde mig i mørke i hele timer ad gangen. Lukke mig inde. Undertiden –

somme tider. Men ikke lige nu, slet ikke. Men til sådanne tider er den allermindste forstyrrelse, en persons indtræden i mit værelse f.eks., mig en kilde til frygtelige pinsler. – Det ville være godt, hvis man viste forståelse for dette."

"Naturligvis, sir," sagde mrs. Hall.

"Og hvis jeg måtte være så fri at spørge –"

"Ja, det var vist det hele foreløbig," sagde den fremmede i dette uigenkaldeligt afsluttende tonefald, han kunne antage sig. Mrs. Hall tæmmede sin nysgerrighed og gemte sin medfølelse til en bedre lejlighed.

Da mrs. Hall havde forladt værelset, blev han stående foran kaminen og gloede – som mr. Henfrey udtrykker det – på at han arbejdede med uret. Mr. Henfrey nøjedes ikke med at tage viserne og urskiven af, men gav sig også til at skrue hele værket fra hinanden, idet han søgte at arbejde så langsomt, roligt og uden at forstyrre som muligt. Han havde lampen tæt ved sig og den grønne skærm kastede et stærkt skin på hans hænder og urskiven og messinghjulene, mens resten af værelset henlå i skygge. Da han et øjeblik så op fra sit arbejde, svømmede der en mængde farvede pletter rundt for hans øjne. Han var af en nysgerrig natur, og havde skilt uret fuldstændig ad – hvilket var ganske unødvendigt – for at trække tiden ud så meget som muligt og måske derved få anledning til falde i samtale med den fremmede. Men denne stod der blot, stiv som en støtte; så stille faktisk, at det begyndte at gå Henfrey på nerverne. Det forekom ham, at han var alene i værelset og han så op, og foran, gråt og dunkelt, hævede sig stadig det indbundne hoved med de uhyre, blå briller stirrende på ham, mens et tåget, grønt lysskær flimrede omkring dem. Mr. Henfrey fandt det så uhyggeligt, at

de i måske et helt minut blot stod og stirrede på hinanden. Så sænkede mr. Henfrey atter blikket. I sandhed en ubehagelig stilling! Han fik en uimodståelig trang til at sige et eller andet. Skulle han forsøge med en bemærkning om, at det var meget koldt for årstiden?

Han så op, ligesom han ville tage sigte før sit startskud. "Vejret –" begyndte han.

"Hvorfor gør De Dem ikke færdig og går?" sagde den stivnede skikkelse, tydeligvis med slet skjult vrede. "Alt hvad De har nødig at gøre, er at sætte timeviseren fast på sin aksel. De står bare og trækker tiden ud –"

"Naturligvis, sir, – straks på minutten, sir! Jeg glemte –" Og mr. Henfrey gjorde sig færdig og forsvandt.

Men han var temmelig fortrædelig, da han gik. "Pokkers," sagde han til sig selv, idet han traskede afsted i tøsjappet gennem landsbyen, "man må vel have lov at gøre tingene ordentligt en gang imellem."

Og videre: "Tåler han måske ikke, at man ser på ham, den grimrian?"

Atter videre: "Åbenbart ikke. Han kunne ikke være bedre pakket ind, hvis han gemte sig for politiet!"

Ved Gleeson's gadehjørne mødte han Hall, som for ikke så længe siden havde giftet sig med den fremmedes værtinde i *Coach and Horses*. For tiden kørte han den lokale omnibus, når nogen havde brug for den, til Sidderbridge Junction, og var netop på vej tilbage derfra. Efter den måde, han kørte på at dømme, havde han vist også "holdt sig et lille hvil" i Sidderbridge. "Hvordan går det, Teddy?" sagde han, idet han kørte forbi.

"Du har fået dig en ret besynderlig fyr i huset," sagde Teddy.

Hall standsede og spurgte selskabeligt: "Hvad for noget?"

"Du har fået dig en løjerlig gæst i *Coach and Horses*," sagde Teddy. "Fy for Fanden!"

Og han gav sig til at give Hall en levende beskrivelse af den groteske logerende. "Det lyder rigtig som en forklædning, ikke sandt? Ja, jeg vil nu helst se fjæset på dem, der logerer hos *mig*," sagde han. "Men kvindfolk er så godtroende – når det gælder fremmede. Han har indlogeret sig hos dig, Hall, uden så meget som at fortælle, hvad han hedder."

"Det siger du ikke!" sagde Hall, som var lidt træg i opfattelsen.

"Ja, han tog værelset for en uge," sagde Teddy. "Så hvad han end er for én, så kan du ikke blive ham kvit før ugen er omme. Og i morgen venter han en hel vognladning bagage, siger han. Hvis de blot ikke er fyldt med sten, hvad Hall."

Han fortalte Hall, hvordan hans tante i Hastings i sin tid var blevet snydt af en rejsende med en tom kuffert. Så gik han og efterlod Hall med en let mistænksom fornemmelse. "Hyp, gamle tøs," sagde Hall til hesten. "Jeg må nok hellere se lidt nærmere på den sag."

Teddy traskede videre med et noget lettet sind.

I stedet for "at se nærmere på det", fik Hall imidlertid skænd af sin kone, fordi han havde taget sig rigelig god tid i Sidderbridge, og da han forsigtigt spurgte hende om den mærkelige mand, svarede hun kort og undvigende. Men Teddy havde sået et mistankens frø, som spirede i mr. Halls sind, trods hans kones afvisende holdning. "I kvindfolk forstår jer heller ikke på nogen ting," sagde mr. Hall og bestemte sig til så

snart som muligt at se sin logerende nærmere efter i sømmene. Og da den fremmede var gået til sengs – hvilket han gjorde hen ad klokken halv ti – gik Hall med en meget vigtig mine ind i gæstens værelse, hvor han gav sig til nøje at besigtige sin kones møblement, blot for at vise, hvem der bestemte der i huset, og undersøgte med en lidt hånlig mine et ark papir tæt beskrevet med matematiske formler, som den fremmede havde ladet ligge fremme. Før han gik til ro, formanede han sin kone til at se den fremmedes bagage nøje efter, når den ankom næste dag.

"Pas du bare dine egne sager, Hall," sagde mrs. Hall, "så skal jeg nok passe mine."

Hun var så meget mere ærgerlig på Hall, fordi den fremmede uden al tvivl var en besynderlig og sær fremmed, og hun følte sig på ingen måde selv rolig. Midt om natten vågnede hun op og syntes at se store hvide hoveder ligesom roer med lange halse og store, tomme øjne, som kom rullende efter hende. Men da hun var en fornuftig kone, beroligede hun sig, vendte sig om på den anden side og faldt i søvn igen.

3. Tusind og én flaske

Det var altså den 29. februar, netop samtidig med, at sneen begyndte at smelte, at denne besynderlige person dumpede ned i Iping, nærmest som om han faldt ned fra det store ukendte. Næste dag kom hans bagage, tilsølet af snesjap – og det var virkelig en mærkværdig bagage. Der var ganske vist et par kufferter af den slags, ethvert fornuftigt menneske fører med sig, men der var også en kasse med store, tykke bøger, hvoraf nogle blot var skrevet fulde med en ulæselig håndskrift – og flere dusin beholdere, kasser og æsker, der indeholdt genstande, indpakket i halm; Hall, der "tilfældigt" flyttede på halmen, mente at det var glasflasker. Den fremmede kom ud iført hat, frakke og handsker; han lod til at være meget utålmodig efter Fearensides vogn, medens Hall blot stod og sladrede. Han kom ud uden at bemærke kuskens hund, der logrende fo'r rundt om Halls fødder.

"Skynd jer nu med de kasser; jeg har ventet længe nok," sagde han.

Og han ilede ned ad trinnene og hen til enden af vognen, som om han straks ville tage nogle af de mindste æsker.

Aldrig så snart havde Fearensides hund fået øje på ham, før den begyndte at rejse børster og knurre voldsomt, og i samme øjeblik, han kom løbende ned ad trappen, gjorde hunden et spring efter hans hånd. "Hov!" råbte Hall og tog et skridt baglæns; han var bange for hunde, og Fearenside hylede: "Læg sig!" og greb efter sin pisk.

De så, at hunden havde sluppet den fremmedes hånd, så hørte man et spark, og de så hunden gøre en bevægelse til

siden, hvorpå den bed sig fast den fremmedes ben og hørte hans bukser blive revet itu. Fearensides pisk ramte hans hund, og den gemte sig pibende under vognen. Det hele havde taget mindre end et minut. Ingen talte; alle råbte op. Den fremmede skævede hurtigt ned på sin ødelagte handske, og derefter til benet; han gjorde en bevægelse som for at undersøge buksebenet, men vendte sig så om og ilede op ad trappen ind i kroen. De hørte ham løbe tværs over gangen og op ad trappen ind på sit værelse.

"Dumme dyr!" råbte Fearenside, idet han sprang ned fra vognen med pisken i hånden, medens hunden iagttog ham gennem hjulet. "Kom her! Ellers ...!"

Hall stod og gloede dumt. "Han blev bidt," sagde han. "Jeg må hellere gå op og se til ham," og han travede efter den fremmede. Han mødte mrs. Hall i gangen. "Kuskens hund," sagde han. "Bed ham."

Han skyndte sig ovenpå, og da døren stod på klem, skubbede han den uden videre op og gik ind; han var af naturen venligt anlagt.

Gardinerne var nede, og værelset lå i halvmørke. Han fik et glimt af en overordentlig besynderlig ting: det forekom ham, at en arm uden hånd vinkede ad ham, og at han så et ansigt, der bestod af tre store, ubestemmelige pletter på noget hvidt; det lignede næsten en lys stedmoderblomst.

Så fik han et voldsomt stød i brystet, blev kastet tilbage og døren blev slået i og låst for næsen af ham. Det skete så hurtigt, at han ikke fik tid til at tænke sig om. En viften af nogle utydelige former, et slag og en rystelse. Så stod han der ude på

den mørke afsats og undrede sig over, hvad han egentlig havde set.

Et par minutter senere stod han atter sammen med den lille gruppe, der havde forsamlet sig uden for *Coach and Horses*. Der stod Fearenside og fortalte hele historien for anden gang, og der var mrs. Hall, som sagde, at hans hund ikke havde noget at bestille med at bide hendes lejere, og der stod Huxter, købmanden fra den anden side af gaden, og spurgte dem ud, og Sandy Wadgers fra smedjen med et fordømmende udtryk, foruden kvinder og børn, som alle sammen gav deres dumme besyv med: "Den skulle bare prøve at bide *mig*, så sku' den få!" – "Man skulle ikke have lov at *have* den slags køtere" – "*Hvorfor* bed den ham?" og så fremdeles.

Mr. Hall stod på trappen og stirrede på dem, medens han lyttede; han fandt det endnu forunderligt, at han havde set noget så mærkværdigt deroppe. Hans ordforråd var alt for begrænset til at han kunne beskrive sine indtryk.

"Han vil ikke have hjælp, siger han," svarede han sin kone på hendes spørgsmål. "Det er bedre, vi bringer hans bagage ind."

"Han burde nu få det renset med det samme," sagde mr. Huxter, "især hvis der skulle være gået betændelse i det."

"Jeg ville skyde den hund, ville jeg!" sagde en kvinde i flokken.

Pludselig begyndte hunden at knurre igen.

"Kom nu i gang!" råbte en vred stemme i døren, og der stod den fremmede atter helt indhyllet i sin frakke med opslået krave og nedtrukket hatteskygge. "Jo før De får de ting bragt ind, jo bedre." Det påstås af et anonymt øjenvidne, at han havde skiftet bukser og handsker.

"Blev De såret, sir?" spurgte Fearenside. "Jeg er ked af, at den hund –"

"Slet ikke," sagde fremmede. "Ikke en rift. Skynd Dem nu med mine ting."

Han bandede for sig selv, har mr. Hall fortalt.

Straks, da den første kasse efter hans ordrer blev bragt ind i stuen, kastede den fremmede sig over den med en voldsom iver, og begyndte at pakke indholdet ud, idet han spredte halmen omkring sig uden på nogen måde at tage hensyn til mrs. Halls gulvtæppe. Og flaske efter flaske kom frem af den – små, tykke flasker med pulvere, små, slanke flasker med hvide og farvede væsker, lange blå flasker mærket "Gift", store grønne flasker, store hvide flasker, flasker med glaspropper og vignetter indstøbt i glasset, flasker med små sirlige propper, flasker med spuns, flasker med træhætter, vinflasker, salatolieflasker osv. – som han stillede i rækker på chiffonnieren, på kaminhylden, på bordet under vinduet, rundt omkring på gulvet, på boghylden – over alt. Apoteket i Bramblehurst kunne ikke prale med halvt så mange: det var et syn for guder! Kasse efter kasse blev tømt for sit indhold af flasker, indtil alle seks var tomme og bordet flød over med halm; det eneste, der kom ud af alle disse kasser ud over flaskerne, var nogle destillérkolber og glasrør og en omhyggeligt indpakket vægt.

Så snart kasserne var pakket ud, satte den fremmede sig hen til vinduet og begyndte at arbejde, fuldstændig ligeglad med halmbunkerne, og med at ilden i kaminen var gået ud, at kassen med bøger stadig stod udenfor, og med resten af sin bagage, som var blevet bragt ovenpå.

Da mrs. Hall bragte middagen ind til ham, var han allerede så optaget af sit arbejde med at hælde væsker dråbevis fra flasker i reagensglas, at han ikke hørte hende, før hun havde banet sig vej gennem halmbunkerne hen til bordet, hvor hun satte bakken fra sig, muligvis med lidt mere eftertryk end sædvanligt, fremkaldt ved synet af gulvets tilstand. Så drejede han hovedet halvt rundt og vendte sig straks væk igen. Men hun nåede at se, at han havde taget brillerne af – de lå ved siden af ham på bordet – og det forekom hende, at hans øjenhuler var mærkeligt hule. Han tog atter brillerne på og vendte sig derpå mod hende. Hun skulle netop til at gøre bemærkninger om halmen på gulvet, men han kom hende i forkøbet.

"Jeg ville ønske, De ville lade være at komme ind uden at banke på først!" bemærkede han i den unaturligt ophidsede tone, der åbenbart var ham egen.

"Jeg bankede skam, men det lader til –"

"Måske gjorde De. Men i mine eksperimenter – mine virkelig meget vigtige og nødvendige eksperimenter – vil den allermindste forstyrrelse, selv blot lyden af en dør – jeg må virkelig bede Dem –"

"Naturligvis, sir. De kan jo låse døren, hvis De har det på måde, – når som helst."

"Det var en glimrende idé," sagde den fremmede.

"Men denne halm, sir, hvis jeg må være så fri at bemærke –"

"De skal ikke bemærke noget som helst. Hvis halmen generer Dem, så sæt det på regningen." Han fortsatte i en mumlen – det lød mistænkeligt i retning af en banden.

Han tog sig så mærkværdig ud, som han stod der, vred og ophidset, med en flaske i den ene hånd og et reagensglas i den

anden, at mrs. Hall blev ganske urolig. Men hun var en handlingens kvinde. "I så fald, sir, ville jeg gerne vide, hvad De synes –"

"En shilling – skriv en shilling på regningen. Er en shilling ikke nok?"

"Lad gå," sagde mrs. Hall, idet hun foldede dugen ud og gav sig til at dække bordet. "Hvis De er tilfreds, så er det da klart, at –"

Han vendte sig pludselig om og satte sig med ryggen til hende.

Hele eftermiddagen arbejdede han bag den låste dør, og – efter mrs. Halls udsagn – for det meste i fuldkommen tavshed. Men én gang hørtes der en voldsom støj og raslen af flasker, som om han slog i bordet og derpå i raseri kastede en flaske i gulvet, hvorpå man hørte ham gå hurtigt tværs gennem værelset. Da mrs. Hall var bange for, at der "var noget galt", listede hun sig hen til døren for at lytte; ud dog at banke på.

"Jeg kan ikke mere!" rasede han. "Jeg *kan* ikke mere. Tre hundrede tusind, fire hundrede tusind! Hvilken uhyre mængde! Snydt! Jeg kan bruge hele livet! Tålmodighed, tålmodighed for pokker! Tåbe! Tåbe og løgner!"

Hun hørte en støj af støvlesinker på gulvet i krostuen, og var derfor meget mod sin vilje nødt til at gå derind, så at resten af hans enetale gik tabt for hende. Da hun kom tilbage, var der atter stille derinde, bortset fra en svag knirken af stolen, og fra tid til anden en klirren af en flaske. Hans anfald var ovre, og han havde taget fat på sit arbejde igen.

Da hun bragte ham hans te, så hun, at der lå glasskår i et hjørne af værelset under det buede spejl, og en gylden plet, som

nødtørftigt var tørret op, farvede gulvet. Hun gjorde en bemærkning om det.

"Sæt det på regningen," snerrede hendes gæst. "For Himlens skyld, forstyr mig ikke. Er der sket nogen skade, så sæt det endelig bare på regningen." Og han fortsatte med at afkrydse en liste i en bog, der lå foran ham.

"Lad mig sige jer en ting," sagde Fearenside hemmelighedsfuldt. Det var sent på eftermiddagen, og de sad i den lille kro i Iping Hanger.

"Ja?" sagde Teddy Henfrey.

"Den fyr, du snakker om – ham, som min køter bed. Nuvel – han er sort. Det er hans ben i hvert fald. Jeg så det gennem hullet, hunden rev i bukserne, og det samme så jeg gennem riften i handsken. Man ville have ventet at se noget lyserødt, ikke sandt? Men det var der ikke noget af. Kun sort. Jeg siger dig, han er lige så sort som min hat her."

"Det var pokkers!" sagde Henfrey. "Det er godt nok en mystisk affære. Men hans næse er da så lyserød som maling!"

"Sandt nok," sagde Fearenside. "Det ved jeg nok. Skal jeg sige dig, hvad jeg tror? Den mand er plettet, Teddy. Sort hist og hvid her – i pletter. Og han skammer sig over det. Han er sådan en slags halvblods, og farven er i pletter i stedet for at være jævnt blandet. Jeg har hørt om sådan noget før. Og det er jo det mest almindelige hos heste, det ved jo enhver."

4. Mr. Cuss taler med den fremmede

I beretningen om denne besynderlige gæsts ankomst til Iping har jeg til en vis grad fæstnet mig ved detaljerne, således at læseren kan forstå hvilket sælsomt indtryk han gjorde. Men med undtagelse af to bemærkelsesværdige begivenheder, kan de øvrige omstændigheder i forbindelse med hans ophold i Iping beskrives meget summarisk lige indtil "Klubfesten". Der forekom et antal sammenstød mellem mrs. Hall og ham angående husordenen; men helt indtil slutningen af april – da han først begyndte at vise tegn på pengemangel – overvandt han hende med et probat middel, nemlig ekstra betaling. Hall brød sig ikke om ham, og så ofte han kunne, talte han om at blive ham kvit; men han viste i øvrigt sit mishag fortrinsvis ved at skjule det og ved så meget som muligt at undgå ethvert møde med sin gæst. "Lad os vente til sommer," sagde mrs. Hall med en kløgtig mine, "når disse her kunstnere begynder at komme på landet. Så får vi at se. Han er ganske vist lidt hoven, men betaling til tiden er jo betaling til tiden, hvad du så ellers mener."

Den fremmede gik aldrig i kirke, ja, han gjorde for resten ikke forskel på søndage og hverdage, ikke engang med hensyn til sin påklædning. Han arbejdede meget uregelmæssigt, syntes mrs. Hall. Nogle dage var han tidligt nede og arbejde konstant hele dagen. Andre dage stod han sent op, spadserede frem og tilbage i sit værelse, brummede lydeligt for sig selv i timevis, røg og sov i lænestolen foran kaminen. Han havde intet samkvem med verden uden for landsbyen. Hans humør var stærkt svingende; for det meste opførte han sig som en mand,

der led under de mest uudholdelige skuffelser, og et par gange så man ham rive og slide, knuse og ødelægge forskellige genstande i anfald af rasende forbitrelse. Han syntes at befinde sig i en tilstand af den højeste grad af kronisk forbitrelse. Hans vane med at tale halvhøjt med sig selv tiltog stadig; men trods det, at mrs. Hall gjorde sig det til en samvittighedssag at lytte, kunne hun ikke finde hverken hoved eller hale i det, hun hørte.

Han gik sjældent ud om dagen; men i skumringen plejede han at gå ud, altid pakket ind, så man ikke kunne se ham, ligegyldigt om vejret var varmt eller koldt, og han valgte sig altid de mest ensomme veje, og de, som lå mest skygget af træer og bakker. Hans stirrende briller og uhyggeligt forbundne ansigt under hatteskyggen, som med en ubehagelig pludselighed dukkede ud af mørket, skræmte ved en lejlighed to arbejdere, der var på vej hjem; og en anden gang fik Teddy Henfrey en skræk i livet, da han, netop som han ved halv ti tiden kom tumlende ud af værtshuset *Scarlet Coat*, fik øje på den fremmedes kranieagtige hoved (han gik med hatten i hånden), idet lyset fra døråbningen faldt på det. Børn, som så ham om aftenen, drømte om spøgelser og bussemænd om natten, og det er svært at sige, om det var ham, der havde mest imod drengene eller de mod ham, men sikkert er det, at der herskede en voldsom modvilje fra begge sider.

Det var naturligvis uundgåeligt, at en person med et så besynderligt udseende ikke skulle blive et stående samtaleemne i en landsby som Iping. Der herskede meget delte meninger angående hans virksomhed. Mrs. Hall var meget tilbageholdende på dette punkt. Når nogen spurgte hende, forklarede hun omstændeligt, at han var "eksperimenterende

forsker", og hun tog stavelserne så forsigtigt i munden, en ad gangen, som om hun var bange for at falde i en afgrund ved en forkert udtale. Når nogen så ville vide, hvad en eksperimenterende forsker var for noget, sagde hun med et overlegent anstrøg i tonefaldet, at det da var noget, ethvert dannet menneske vidste, og forklarede nedladende, at han "fandt ud af ting og sager". Hendes gæst havde været ude for et uheld, sagde hun, som for en tid vansirede hans ansigt og hænder, og da han var en meget følsom natur, ønskede han ikke at vække offentlig opmærksomhed med det.

Uden for hendes hørevidde herskede der imidlertid en almindelig formodning op om, at han var en forbryder, der søgte at undgå retfærdigheden ved at dække sig til med bandager, og derved få gemt sig så godt, at politiets øje ikke kunne finde ham. Denne idé var et foster af mr. Teddy Henfreys hjerne. Men ingen forbrydelse af nogen betydning erindredes at have fundet sted i midten eller slutningen af februar det år. Dog fik denne teori en endnu mere interessant skikkelse i folkeskolelæreren, mr. Goulds livlige fantasi, hvor den gådefulde fremmede blev til en forklædt anarkist, der var i færd med at fremstille sprængstoffer, og han besluttede selv at udføre lidt detektivarbejde, når hans tid tillod det. Dette detektivarbejde bestod især i at stirre stift på den fremmede, hver gang de traf sammen, eller at henvende ledende spørgsmål om den fremmede til folk, der aldrig havde set ham. Men han opdagede aldrig noget.

En anden menighed sluttede sig til mr. Fearensides teori om den "plettede" mand, enten fuldt og helt eller med mindre tillempninger. Således f.eks. Silas Durgan, som man havde hørt

bemærke, at "fyren nok ville skabe sig en formue i en fart, hvis han bare gad vise sig frem," og da Silas havde religiøse tilbøjeligheder, sammenlignede han den fremmede med den tjener, som gravede sin eneste talent ned i jorden. En tredje gruppe forklarede hele affæren ved at betragte den fremmede som en harmløs galning. Denne synsmåde havde den fordel, at den kunne forklare alting på en gang.

Mellem disse hovedgrupper fandtes en mængde ubeslutsomme, tvivlere og halvt troende. Folk i Sussex lider ikke af voldsomt mange overtroiske forestillinger, og det var først efter de begivenheder, der fandt sted i begyndelsen af april, at der begyndte at blive hvisket om noget overnaturligt i landsbyen. Men selv da vandt disse rygter kun tiltro hos kvindfolkene.

Men hvad så end Ipings indvånere mente om ham, så var alle i det store og hele enige om, at de ikke kunne lide ham. Selv om hans hidsighed måske lod sig forklare som et almindeligt fænomen hos en hjerne-arbejder i storbyen, var den dog en ret opsigtsvækkende ting i disse jævne Sussex-landsbyboeres øjne. De rasende fagter, som han nu og da blev grebet i, den planløse traven rundt efter solnedgang, hvor han fra tid til anden ligesom dukkede frem af jorden lige foran en eller anden af landsbyboerne, denne ubehøvlede afvisning af enhver nysgerrig tilnærmelse, denne forkærlighed for tusmørke, som fik ham til at lukke døre, rulle gardiner ned og et slukke for lamper og tællelys – hvem kunne finde sig i den slags? Når han spadserede ned gennem landsbyen, veg folk til side, og når han var kommet forbi dem, så listede de unge mænd sig efter ham med opslået krav og nedtrukket hatteskygge, idet de for morskab

efterlignede hans besynderlige holdning. Der var netop dengang en populær sang, som hed "Bussemanden"; miss Statchell sang den på en koncert på skolen (det var til fordel for en ny belysning til kirken), og efter den tid, når et par af landsbyboerne stod sammen, og den fremmede viste sig, begyndte de altid, med forskelligt talent, at fløjte et par linjer af sangen. Små børn, der af en eller anden grund var sent ude, råbte også "Bussemand!" efter ham, før de flygtede, skælvende og stærkt ophidsede.

Cuss, som var egnens læge, var ved at blive ædt op af nysgerrighed. Bandagerne havde vakt hans professionelle interesse, og historien om de tusind og én flasker vakte hans misundelse. Gennem hele april og maj søgte han en anledning til at komme i snak med den fremmede, og endelig, hen ad pinsetid, kunne han ikke holde sig længere, men brugte en indsamling til fordel for ansættelse af en sygeplejerske i landsbyen som påskud til at henvende sig til ham. Han blev ikke så lidt overrasket, da han fandt ud af, at mr. Hall ikke kendte sin logerendes navn. "Han opgav et navn," sagde mrs. Hall – en påstand, der var ganske uden grund i virkeligheden – "men jeg hørte det ikke rigtigt." Hun syntes, det virkede temmelig dumt, at hun ikke kendte mandens navn.

Cuss bankede på og gik ind. Der lød en ret lydelig banden derindefra. "Undskyld jeg forstyrrer!" sagde Cuss og lukkede døren efter sig, således at mrs. Hall var afskåret fra at høre resten af samtalen.

I de følgende ti minutter kunne hun høre den mumlende lyd af deres stemmer, derpå et overrasket udråb, hastige fodtrin, et latterudbrud, hurtige skridt hen mod døren, og så viste Cuss

sig, ligbleg og med et stirrende blik bagud over skulderen. Han lod døren stå åben efter sig, og uden at se på hende ilede han med lange skridt over gangen og ned ad trappen, hvorpå hun hørte ham løbe ned ad vejen i fuldt firspring. Han havde sin hat i hånden. Mrs. Hall stod bag døren og stirrede på gæsteværelsets åbne dør. Så hørte hun den logerende le sagte, og derpå hans skridt hen over gulvet. Hun kunne ikke se hans ansigt, derfra hvor hun stod. Han slog døren til gæsteværelset i, hvorpå alt blev stille igen.

Cuss gik lige hen i landsbyen til pastor Bunting. "Er jeg gal?" begyndte han uden indledning, idet han trådte ind i præstens lille smudsige studerekammer. "Ligner jeg en sindssyg?"

"Hvad er der sket?" spurgte præsten, idet han lagde en forstenet ammonit som brevpresser oven på de løse ark med hans næste prædiken.

"Den fyr på kroen –"

"Ja?"

"Lad mig få noget at drikke," sagde Cuss, og satte sig ned.

Da han havde styrket sine nerver med et glas billig sherry – den eneste drik, den gode pastor havde ved hånden – begyndte han at fortælle om den samtale, han netop havde haft: "Jeg kom ind," gispede han, "og begyndte med at bede om et bidrag til sygeplejersken. Han havde stukket hænderne i lommen, da jeg kom ind, og sad lænet tilbage i sin stol. Han snøftede. Jeg fortalte ham, at jeg havde hørt, at han interesserede sig for videnskabelige sager. Han sagde Ja. Og snøftede igen. Han blev ved med sit snøfteri, uophørligt, som om han lige var blevet frygtelig forkølet. Intet under, når han gik sådan pakket ind! Jeg forklarede ham om sygeplejersken, og brugte imens mine øjne.

Flasker – kemikalier – over alt! Vægtskåle, stativer fulde af reagensglas og en stank af – natlysolie. Ønskede han måske at give et bidrag? Han svarede, at han ville tænke over det. Jeg spurgte ham lige ud, om han var i færd med noget forskning? Det var han, svarede han. Noget langvarigt? Han blev vred. "Forbandet langvarigt," sagde han, ligesom han spyttede en prop ud af munden. "Å," sagde jeg. Så kogte han over. Manden var ude af stand til at beherske sin hidsighed, og mit spørgsmål var åbenbart den sidste dråbe. Han havde fået en opskrift, en meget værdifuld opskrift – på hvad, ville han ikke fortælle. Et eller andet medicinsk? 'Gå ad Helvede til! Hvad fisker De efter?' Jeg undskyldte mig. Han snøftede værdigt, og hostede. Så fortsatte han. Han havde læst den. Fem ingredienser. Han havde skrevet det ned; vendte så et øjeblik ryggen til. Trækken fra vinduet løftede papiret. Pfst …! Han havde arbejdet i et værelse med åben kamin, sagde han. Han så et glimt, og der fløj opskriften hen i kaminen, blev antændt og var på vej op i skorstenen. Han styrtede derhen og nåede hen til ilden, netop som papiret forsvandt op i skorstenen. Sådan! Og netop da strakte han armen ud i en gestus, for at illustrere sin fortælling."

"Nå, hvad så?"

"Ingen hånd – kun et tomt ærme! Du store Gud! Jeg tænkte, at *det* var en misdannelse. Jeg tænkte, at han vel havde en træarm, som han for øjeblikket havde lagt fra sig. Men så tænkte jeg, at det i grunden var underligt. Hvad pokker holdt det ærme oppe og åbent, når der ikke var noget inden i? For der var ikke noget inden i, siger jeg Dem. Ingen ting, helt op til leddet. Jeg kunne se lige ind i ærmet, helt op til albuen, hvor der

var et lysglimt, som skinnede gennem et hul i stoffet. 'Gode Gud!' sagde jeg. Så tav han stille. Han stirrede på mig med de der sorte briller, og derpå på sit ærme."

"Nå?"

"Det er det hele. Han sagde ikke et ord, stirrede blot, og stoppede så ærmet ned i lommen igen. 'Som jeg var ved at sige,' sagde han, 'der brændte altså min opskrift.' Han hostede igen. 'Hvordan pokker,' sagde jeg, 'kan De bevæge et tomt ærme på den måde?' – 'Tomt ærme?' – 'Ja,' sagde jeg, 'et tomt ærme.'

'Er det her et tomt ærme? Så De, at ærmet var tomt?' I det samme rejste han sig. Det samme gjorde jeg. Han tog tre skridt, meget langsomt, hen imod mig, indtil han stod ganske tæt på mig. Han udstødte et ondskabsfuldt snøft. Jeg ikke så meget som blinkede, skønt jeg vil lade mig hænge, hvis ikke den knold med sine forbindinger og de rædsomme briller skulle være nok til at skræmme én fra vid og sans, når de sådan sniger sig ind på én.

'De sagde, det var et tomt ærme?' spurgte han. 'Netop!' svarede jeg. Så trak han langsomt sit ærme op af lommen og løftede det, som om han ville vise mig det endnu en gang. Han gjorde det meget, meget langsomt. Jeg stirrede på det. Det forekom mig at vare en evighed. 'Nuvel,' sagde jeg og rømmede mig, 'der er ikke noget inden i.' Jeg *måtte* sige et eller andet. Jeg begyndte at blive bange. Jeg kunne se lige op i det. Han strakte armen ud mod mig, langsomt, ganske langsomt – sådan her – indtil manchetten var seks tommer fra mit ansigt. Et ganske sælsomt syn var det at se et tomt ærme komme mod sig på den måde! Og så –"

"Hvilket?"

"Så – noget – det føltes præcis en tommel og pegefinger – kneb mig i næsen."

Bunting begyndte at le.

"Men der var ingenting!" sagde Cuss; hans stemme hævede sig til et skrig på ordet *ingenting*. "De kan sagtens le, men jeg siger Dem, jeg var skræmt fra vid og sans. Jeg slog hårdt til manchetten, vendte mig om og løb min vej – forlod ham –"

Cuss tav. Hans rædsel var ikke til at tage fejl af. Han vendte sig om med en hjælpeløs gestus og tog endnu et glas af den gode præsts ualmindeligt dårlige sherry. "Da jeg slog til manchetten," sagde Cuss, "jeg siger Dem, det føltes fuldstændig, som om jeg slog til en arm. Men der var ingen arm! Ikke skyggen af en arm!"

Mr. Bunting tænkte sig om. Han så på Cuss med et mistænksomt udtryk.

"Det er en højst bemærkelsesværdig historie," sagde han. Han så virkelig meget kløgtig alvorlig ud. "Det er virkelig," gentog mr. Bunting med dommerligt eftertryk, "en højst bemærkelsesværdig historie."

5. Tyveriet i præstegården

Omstændighederne vedrørende indbruddet i præstegården har vi fortrinsvis fra præsten og hans hustru. Det hændte tidligt anden pinsedags morgen, – den dag, landsbyen afholder sin såkaldte klubfest. Så vidt det er oplyst, vågnede mrs. Bunting tidligt i den stille time, der går lige forud for morgengryet, med en påtrængende fornemmelse af, at døren til deres soveværelse var blevet åbnet og derpå lukket igen. Hun vækkede ikke straks sin mand, men satte sig op i sengen og lyttede. Så hørte hun ganske tydeligt – klask, klask, klask – lyden af nøgne fødder på gulvet komme ud fra påklædningsværelset ved siden af; de fortsatte ned ad gangen hen imod trappen. Så snart hun var sikker i sin sag, vækkede hun pastor Bunting så stille som muligt. Han tændte ikke lys, men tog sine briller, sin kones morgenkåbe og sine badetøfler på og gik ud i gangen for at lytte. Han hørte ganske tydeligt, at nogen rodede rundt ved hans skrivebord i studerekammeret nedenunder, og derpå et voldsomt nys.

Han vendte om og gik tilbage i soveværelset, hvor han bevæbnede sig med det første, det bedste våben, han fandt, nemlig ildrageren, og begyndte derpå så lydløst som muligt at gå ned ad trappen. Mrs. Bunting kom ud på afsatsen.

Klokken var omkring fire, og nattemørket var så småt ved at forsvinde. I entreen var der en vag anelse af dagslys, men døren til studerekammeret gabte som et uigennemtrængeligt sort hul i væggen. Der var stille over alt, bortset fra den sagte knirken af mr. Buntings trin på trappen og lyden af svage bevægelser inde i studerekammeret. Derpå hørtes en støj fra noget, der

knækkede, skuffen blev trukket ud, og nogle papirer raslede. Så en arrig banden, en tændstik blev strøget, og studerekammeret blev oplyst af et gulligt lys. Mr. Bunting var nu nede i entreen, og gennem en sprække i døren kunne han se bordet med den åbne skuffe og et brændende lys ovenpå. Men tyven kunne han ikke se. Han stod der i entreen og vidste ikke, hvad han skulle gøre, da mrs. Bunting, hvid i ansigtet og med et beslutsomt udtryk, langsomt kom krybende ned ad trappen til ham. Én ting holdt mr. Buntings mod oppe: en overbevisning om, at denne tyv måtte være en af landsbyens egne beboere.

De hørte lyden af penge, der klirrede, og forstod, at tyven havde fået fat i husholdningens guldreserver – alt i alt to pund og 10 shillings i halve sovereigns. Ved denne lyd genvandt mr. Bunting fatningen og gik i aktion. Han tog et fast greb om ildtangen og styrtede ind i værelset med mrs. Bunting lige i hælene. "Overgiv dig!" brølede mr. Bunting, men standsede så forbløffet op. Værelset lod til at være fuldstændig tomt.

Men deres overbevisning om, at de i dette selvsamme øjeblik havde hørt nogen bevæge sig i værelset, var nu blevet til sikkerhed. I henved et halvt minut stod de og gloede dumt, så gik mrs. Bunting tværs over gulvet og så om bag gardinet, medens mr. Bunting efter en lignede indskydelse kiggede ind under skrivebordet. Derpå skød mrs. Bunting gardinerne til side, og mr. Bunting kiggede op i skorstenen og stak ildtangen prøvende op i den. Mrs. Bunting ledte i papirkurven og mr. Bunting åbnede låget på kulkassen. Så holdt de inde og stod og stirrede spørgende på hinanden.

"Jeg kunne have svoret på –" sagde mr. Bunting.

"Lyset!" sagde han så. "Hvem tændte lyset?"

"Skuffen!" sagde mrs. Bunting. "Pengene er væk!"

Hun gik hurtigt hen til døren.

"Af alle de mest mærkelige –"

Der lød et voldsomt nys i gangen. De ilede ud og hørte i samme øjeblik køkkendøren blive slået i. "Kom med lyset," sagde mr. Bunting, og gik i forvejen. De hørte begge to lyden af slåer, der blev skudt fra.

Idet han åbnede køkkendøren, så han gennem bryggerset, at døren til baghaven netop åbnede sig, og i det vage morgenlys skimtede man havens mørke konturer uden for den. Han er sikker på, at ingen og intet gik ud af døren. Den blev åbnet, stod åben et øjeblik, og blev så knaldet i. Samtidig blafrede lyset, som mrs. Bunting havde taget med fra studerekammeret, og gik ud. Der gik et minut eller lidt længere, før de gik ind i køkkenet.

Der var tomt. De lukkede bagdøren, undersøgte køkkenet, spisekammeret og bryggerset grundigt, og til sidst gik de ned i kælderen. Men lige meget hvor meget de søgte, fandt de dog ikke en levende sjæl i huset.

Da det blev fuldt dagslys kunne man endnu se præsten og hans kone, et lille par i en sær påklædning, gå rundt i stueetagen af deres hus i det nu unødvendige lys fra et spruttende tællelys og forundre sig.

6. Da møblerne gik amok

Det var tidligt pinsemandag morgen, endnu før Millie var jaget op til sin daglige dont, at mr. og mrs. Hall stod op og med lydløse trin listede ned i kælderen. Deres ærinde dernede var af en privat natur og havde noget at gøre med kvaliteten af deres øl. Næppe var de kommet ind i kælderen, før mrs. Hall opdagede, at hun havde glemt at tage en flaske sarsaparilla med fra spisekammeret. Da det var hende, der var den kyndige og vigtigste deltager i denne forretning, blev det Hall, der måtte op for at hente det.

Ovenpå blev han forundret ved at finde, at den fremmedes dør stod på klem. Han gik ind i køkkenet og fandt den flaske, han skulle bruge.

Men da han gik tilbage med flasken, lagde han mærke til, at slåerne på gadedøren var skudt fra, og at døren kun var lukket til med klinken. I et øjebliks inspiration forbandt han dette med den fremmedes værelse ovenpå og mr. Teddy Henfreys antydninger. Han erindrede ganske tydeligt, at han havde holdt lyset, mens mrs. Hall slog slåerne for aftenen forud. Han standsede ved synet og gloede på døren, så gik han ovenpå igen, stadig med flasken i hånden. Han bankede på den fremmedes dør. Ingen svarede. Han bankede igen, skubbede så døren på vid gab og gik ind.

Det forholdt sig, som han havde ventet. Sengen, ja hele værelset, var tomme. Men hvad der var endnu mere mærkværdigt, endog for hans tunge fatteevne, var at på stolen og sengekanten lå den logerendes tøj – de eneste klædningsstykker, han havde, så vidt Hall vidste – og hans

bandager spredt rundt mellem hinanden. Selv hans store filthat hang muntert på sned på sengestolpen.

Medens Hall stod der, hørte han sin kones stemme fra kælderens dyb med de karakteristisk udtrukne stavelser og de sidste ord hævet til et højere leje, som en landsbyboer i West Sussex som regel benytter til at angive en vis utålmodighed: "George! Fandt du det, jeg skulle bruge?"

Han vendte sig hastigt om og styrtede ned til hende. "Janny," sagde han på vej ned, "det er rigtigt, hvad Henfrey siger. Han er ikke på sit værelse, slet ikke. Og hoveddøren er ikke låst."

Lige straks forstod mrs. Hall ingenting, og da hun endelig begyndte at forstå, besluttede hun sig til selv at besigtige det tomme værelse. Hall, som stadig holdt flasken i hånden, gik først. "Er han der ikke selv," sagde han, "så er hans tøj der i hvert fald. Og hvad pokker laver han uden tøj på? Det er en højst mærkværdig affære."

Idet de gik op ad kældertrappen, forekom det dem begge to, forsikrede de siden, at de hørte gadedøren åbne og lukke sig, men da de så den lukket og ingenting indenfor, sagde ingen af dem et ord til hinanden om det dengang. Mrs. Hall gik forbi sin mand i entreen og løb foran ham op ad trappen. Der var nogen, der nøs på trappen. Hall, som fulgte henved seks skridt efter sin kone, tænkte at det var hende, der nøs. Og hun, der gik foran, var af den formening, at det var Hall. Hun åbnede døren i en fart og stod så og gloede ind i værelset. "Har man nogensinde set magen!" udbrød hun.

Hun hørte en snøften lige bag sig, og da hun vendte sig, så hun til sin overraskelse, at Hall kun lige havde nået det øverste trappetrin omkring ti skridt bag hende. Men i næste øjeblik var

han ved siden af hende. Hun gik hen og lagde hånden på hovedpuden; derpå stak hun den ind under sengeklæderne.

"Kold," sagde hun. "Han må mindst have været oppe en time."

Idet hun gjorde dette, skete der noget i højeste grad mærkværdigt. Sengetøjet rullede sig sammen af sig selv, hoppede op ligesom i en spids og sprang så ud over fodenden. Det var akkurat, som om en hånd havde grebet fat i dem i midten og kastet dem til side. Straks efter hoppede den fremmedes hat op fra sengestolpen, beskrev i en hvirvlende luftfart det meste af en cirkel og fo'r derpå lige i ansigtet på mrs. Hall. Så kom lige så hurtigt svampen fra servantestellet; derpå stolen, idet den uden videre kastede den fremmedes vest og bukser til side, og med en tør latter, som lignede den fremmedes på en prik, vendte den pludselig benene opad, lige imod mrs. Hall, syntes et øjeblik at tage sigte på hende, og gik så til angreb. Hun skreg og vendte sig bort, og i samme øjeblik ramte stolebenene blidt hendes bagdel og skubbede hende og Hall foran sig ud af værelset. Døren blev slået hårdt i og låset. Stolen og sengen lod til et øjeblik at danse en sejrsdans, og så blev alting pludselig stille.

Mrs. Hall lå næsten afmægtig i mr. Halls arme, da de stod ude på afsatsen. Det var med det største besvær, at mr. Hall og Millie, der var ilet til ved hendes skrig, fik hende bugseret nedenunder og livet op igen ved hjælp af sådanne opkvikkende midler, der er sædvanlige i disse tilfælde.

"Det er ånder," sagde mrs. Hall. "Jeg er ganske sikker på, at det er ånder. Jeg har læst om dem i bladene. Stole og borde, der springer rundt og danser –"

"Tag en slurk til, Janny," sagde Hall. "Det vil gøre dig godt."

"Lås ham ude," sagde mrs. Hall. "Lad ham ikke komme ind igen. Jeg havde nok en anelse – jeg burde have vidst det. Med de der store, gloende øjne og bandager om hovedet; og aldrig i kirke om søndagen. Og alle de flasker – flere end det passer sig at have for noget menneske. Han har puttet ånder ind i mine møbler – Mine gode gamle møbler! Det var den samme stol, min kære gamle moder plejede at sidde i, dengang jeg var en lille pige. At tænke sig, at den skulle gå til angreb på mig nu!"

"Bare en dråbe mere, Janny," sagde Hall. "Du er så oprevet."

De sendte Millie over på den anden side af gaden i det gyldne morgenlys for at vække mr. Sandy Wadgers, smeden. Mr. Hall skulle hilse og sige, at møblerne ovenpå opførte sig ganske besynderligt. Om mr. Wadgers måske ville være så venlig at kigge over? Han var en forstandig mand, denne mr. Wadgers, og kunne mange ting. Han tog sagen meget alvorligt. "Jeg vil være evig fordømt, hvis det ikke er hekseri," mente mr. Sandy Wadgers. "De har brug for en hestesko mod slige folk som ham."

Han gik med, alvorligt bekymret. De ville have ham til at gå foran dem op ad trappen, men han lod ikke til at have noget særligt hastværk med det. Han foretrak at blive stående i gangen og snakke om det. På den anden side af smøgen kom Huxters butiksdreng ud og tog skodderne fra vinduet i tobaksforretningen. Han blev vinket over for at være med i drøftelserne. Mr. Huxter fulgte naturligt efter i løbet af et par minutter. Den angelsaksiske sans for parlamentarisk ledelse gjorde sig gældende: der var rigelig snak, men ingen afgørende handling. "Lad os få alle kendsgerninger på bordet først," sagde mr. Sandy Wadgers. "Lad os være fuldstændig sikre på, at vi gør

det rigtige ved at sprænge den dør. En dør, der ikke er sprængt, kan man altid komme til at sprænge, men når det først er gjort, kan man ikke gøre det ugjort."

Pludseligt og ganske forunderligt åbnedes døren ovenpå af sig selv, og da de forbavset så op, opdagede de, at den fremmede kom ned ad trappen i sit sædvanlige antræk, der ikke lod nogen del af ham se. Han gloede lige så ugenert på dem som altid gennem sine uforholdsmæssigt store, blå briller. Stift og langsomt gik han ned, stadigt stirrende, gik over gangen, og standsede.

"Se der!" råbte han, og deres blik fulgte den behandskede fingers retning hen på sarsaparillaflasken, der stod lige ved kælderdøren. Så gik han ind i gæsteværelset, og smækkede pludseligt, hårdt og ondskabsfuldt døren i lige for næsen af dem.

Ingen sagde et ord, før ekkoet af døren var døet hen. De stirrede på hinanden. "Ja, hvis dette ikke overgår alt!" sagde mr. Wadgers og undlod at udtale, hvad der var alternativet.

"Jeg ville gå ind og spørge ham," sagde Wadgers til mr. Hall. "Jeg ville forlange en forklaring."

Det tog en hel del tid at indgyde værtindens mand det nødvendige kvantum mod, men endelig bankede han dog på døren, åbnede den, og nåede så langt som til: "Undskyld mig –"

"Gå ad Helvede til!" tordnede den logerende, og derpå: "Luk døren efter Dem." Og dermed var det forhør til ende.

7. Den fremmede afsløres

Omtrent klokken halv fem om morgenen gik den fremmede ind i *Coach and Horses*' lille gæsteværelse og opholdt sig der indtil henad middagstid med gardinerne trukket for og lukket dør. Efter Halls anmodning forsøgte ingen at gå derind.

Tilsyneladende havde han intet fået at spise i al den tid. Tre gange havde han ringet, den sidste gang voldsomt og længe, men ingen svarede ham. "Både han og hans kan gå hen, hvor peberet gror," sagde mrs. Hall. Netop da hørte man et ufuldstændigt rygte om, at indbruddet i præstegården, og man begyndte at lægge to og to sammen. Hall og Wadgers gik sammen ud for at finde mr. Shuckleforth, byens dommer, for at rådføre sig med ham. Ingen vovede sig ovenpå. Hvad den fremmede bestilte er ikke bekendt. Af og til kunne man høre ham vandre op og ned ad gulvet; man hørte to gange en voldsom banden, papir der blev revet i stykker og flasker, der blev knust med stor voldsomhed.

Den lille flok af ængstelige, men nysgerrige mennesker øgedes stadig. Mrs. Huxter kom derhen; nogle muntre, unge fyre i sorte, skræddersyede jakker og hvide papirslips – det var jo anden pinsedag – sluttede sig også til gruppen og stillede en masse forvirrede spørgsmål. Unge Archie Harker udmærkede sig ved at gå ind i gården og forsøge at kigge ind under gardinerne. Han kunne intet se, men gav det udseende af, at han måske havde set noget, og flere af Ipings ungdom fulgte hans eksempel.

Det var så dejlig en pinsemandag, som man kunne ønske sig, og ned langs landsbygaden stod opstillet en række boder –

næsten et helt dusin, og en skydepavillon, og på græsset ved smedjen stod tre gule og brune vogne, og nogle broget klædte fremmede af begge køn var ved at stille en bod med dåsespil op. Mændene var klædt i blå jerseydragter, og kvinderne bar hvide forklæder og nogle temmelig moderne hatte med store fjer. Wodger fra værtshuset *Purple Fawn* og skomageren, mr. Jaggers, som også solgte brugte cykler, var i færd med at udspænde en lang line behængt med Union Jack og kongelige standarter (der tidligere havde været benyttet ved fejringen af dronningens regeringsjubilæum) tværs over gaden.

Og inde i gæsteværelsets kunstige tusmørke, hvor kun en eneste lille tynd solstråle trængte ind, sad den fremmede, både sulten – må vi formode – og ængstelig, skjult i sin ubehageligt varme påklædning, og stirrede gennem de mørke briller på sine papirer eller klirrede med sine smudsige flasker og bandede fra tid til anden over drengene, som han kunne høre, omend ikke se, uden for vinduerne. I et hjørne ved ildstedet lå fem-seks knuste flasker, og en tung lugt af klor opfyldte luften. Det er, hvad man sagde dengang, og hvad man siden kunne konstatere ved selvsyn i værelset.

Omkring ved middagstid åbnede han pludselig døren og stod og stirrede stift på de tre-fire mennesker i krostuen. "Mrs. Hall," sagde han. En af dem gik med en fåret mine ud og kaldte på mrs. Hall.

Efter nogle minutter viste mrs. Hall sig, lidt forpustet, men ikke mindre hidsig af den grund. Hall var stadig ude. Hun havde forberedt sig til dette møde, og kom ind bærende på en lille præsenterbakke med en ubetalt regning. "Ønsker De Deres regning, sir?" sagde hun.

"Hvorfor fik jeg ikke serveret morgenmad? Hvorfor har De ikke lavet min mad, og hvorfor kommer De ikke, når jeg ringer? Tror De jeg kan leve uden at spise?"

"Hvorfor er regningen ikke betalt?" sagde mrs. Hall. "Dét kunne jeg godt tænke mig at vide."

"For tre dage siden underrettede jeg Dem om, at jeg ventede pengene –"

"For to dage siden sagde jeg Dem, at jeg ikke ville vente. De kan ikke tillade Dem at klage, hvis De må vente lidt på Deres morgenmad, når min regning har ventet i fem dage, vel?"

Den fremmede bandede kort, men livligt.

"Nå, nå!" lød det fra krostuen.

"Og jeg så gerne, at De holdt Deres banderi for Dem selv, sir!" sagde mrs. Hall.

Den logerende lignede nu mere end nogensinde før en vred dykkerhjelm. Inde i krostuen mente man samstemmende, at mrs. Hall havde overtaget. Hans næste ord bekræftede denne opfattelse.

"Hør her, min gode kone –" begyndte han.

"*Jeg* er ikke Deres gode kone," sagde mrs. Hall.

"Jeg har jo fortalt Dem, at min anvisning ikke er kommet –"

"Anvisning, så-åh!" sagde mrs. Hall.

"Men måske har jeg i mine lommer –"

"For to dage siden sagde De, at De ikke havde mere end højst en sovereign på Dem."

"Men jeg har fundet nogle flere –"

"Nå da!" lød det fra krostuen.

"Og hvor monstro De så har fundet dem?" sagde mrs. Hall.

Dette lod til at irritere den fremmede voldsomt. Han stampede i gulvet. "Hvad mener De med det?" sagde han.

"At jeg undrer mig over, hvor De har fundet dem," sagde mrs. Hall. "Og før jeg modtager nogen betaling eller laver noget morgenmad eller foretager mig noget som helst andet i den retning, må De forklare mig en ting eller to, som jeg ikke forstår, og som heller ingen andre forstår, men som alle meget gerne ville forstå. Jeg vil gerne vide, hvad De har gjort ved min stol ovenpå, og jeg vil gerne vide, hvordan Deres værelse kunne være tomt, og hvordan De så kom derind igen. De, som bor her i huset, kommer ind gennem dørene – sådan er reglen her i huset, men det gjorde De *ikke*, og jeg vil gerne have en forklaring på, *hvordan* De så kom ind. Og jeg vil gerne vide –"

Pludselig løftede den fremmede sine knyttede, behandskede hænder, stampede i gulvet og brølede "Stands!" med en sådan tordenstemme, at hun øjeblikkelig blev stum.

"De forstår ikke," sagde han, "hvem jeg er, eller hvad jeg er. Jeg skal vise Dem det. Ved Himlen! Jeg skal vise Dem det!" Samtidig lagde han sin åbne hånd over ansigtet, hvorpå han atter fjernede den. Den midterste del af hans ansigt blev til et sort hul. "Se så," sagde han. Han tog et skridt frem og gav mrs. Hall noget, som hun fuldstændig mekanisk tog imod, mens hun stirrede stift på hans forvandlede ansigt. Da hun så, hvad det var, skreg hun i vilden sky, smed det fra sig og vaklede bagover. Næsen – det var den fremmedes næse! rullede lyserød og blank hen over gulvet.

Derpå tog han brillerne af, og gæsterne i krostuen gispede. Han tog hatten af, og med en voldsom gestus flåede han også skægget og bandagerne af. Et øjeblik hang de fast. En frygtelig

forudanelse greb de tilstedeværende. "Å, min Gud!" sagde en eller anden. Så kom de af.

Dette var det værste af det hele. Mrs. Hall stod med åben mund, rædselsslagen, skrigende ved synet, og løb så hen mod døren ud. Alle begyndte nu at bevæge sig. De havde været forberedte på ar, vansirede ansigtstræk, rædsler, der var til at tage og føle på, men *ingenting*! Bandagerne og det falske hår fløj tværs over gangen og ind i krostuen, hvor gæsterne sprang til side i panik for at undgå dem. De faldt over hinanden, idet de tumlede ned ad trappetrinene. For den mand, som stod der og råbte en eller anden uforståelig forklaring, så ud som et almindeligt menneske, der stod og gestikulerede, lige op til frakkekraven, men så – ingenting, slet intet at se!

Folk nede i landsbyen hørte råb og skrig, og ved at se ned ad gaden opdagede de, hvordan *Coach and Horses* udspyede alt sit menneskelige indhold. De så mrs. Hall falde, og mr. Teddy Henfrey springe til side for at undgå at falde over hende, og de hørte Millies forfærdelige skrig, da hun pludselig kom ud fra køkkenet ved spektaklet og så den hovedløse mand bagfra. Pludselig hørte de op.

På engang begyndte alle mennesker nede fra gaden at ile hen mod huset. Slikbutikkens indehaver, dåsespillets ejer og hans medhjælper, manden med gyngerne, smådrenge og småpiger, landlige udhalere, kønne landsbytøser, gamle mænd i lange skødefrakker og forklædeklædte sigøjnere – alle løb de hen imod værtshuset, og på utrolig kort tid var der forsamlet en hastigt voksende flok på henved fyrre mennesker foran mrs. Halls etablissement, som hujede, råbte på en forklaring, gav gode råd og kom med forslag. Alle ville snakke på en gang, og

resultatet var det rene Babel. Nogle få af dem hjalp mrs. Hall, der var en besvimelse nær, op ad trappen. Der blev holdt en konference, og et højrøstet øjenvidne fremførte sine utrolige beviser. "Å, sikken én grim karl!" – "Gud ved, hvad han har lavet ved sig?" – "Han har vel ikke gjort pigen noget ondt?" – "Han løb efter hende med en kniv, tror jeg." – "Fuldstændig hovedløs, siger jeg Dem! Ja, jeg mener jo ikke *tosset!* Jeg mener – en mand *uden hoved!*" – "Nonsens! Det er bare taskenspillernummer!" – "Han tog forbindingen af, gjorde han –"

I deres iver efter at komme til at kigge ind ad den åbne dør dannede klyngen nu en levende kile, hvis spids var de mest modige nærmest døren. "Han stod stille et øjeblik. Så hørte jeg pigen skrige, og han vendte sig om. Jeg så hendes skørter flagre, og han løb efter hende. Det tog ikke ti sekunder, før han var tilbage igen med en stor kniv i den ene hånd og et brød i den anden; han stod lidt stille, ligesom han stod og stirrede på ingenting. Ikke et øjeblik siden. Kom lige ind ad døren der. Jeg siger jer, han havde slet ikke noget hoved! I kom akkurat for sent til –"

En lyd bag dem afbrød den talende, der trådte lidt til side for at give plads for en lille procession, der beslutsomt nærmede sig døren – forrest gik mr. Hall, rød i hovedet og med et resolut udtryk, efter ham kom mr. Bobby Jaffers, landsbyens politibetjent, og bag ham den forsigtige mr. Wadgers. De havde udstyret sig med en arrestordre.

Flokken råbte en strøm af selvmodsigende underretninger til dem. "Hoved eller ej," sagde Jaffers, "jeg må arrestere fyren, og arrestere ham *vil* jeg!"

Mr. Hall marcherede op ad trappetrinene, trådte lige hen til stuedøren og flåede den op. "Betjent," sagde han, "gør Deres pligt!"

Jaffers marcherede ind, så Hall og til sidst Wadgers. I det sparsomme lys derinde så de en hovedløs skikkelse sidde vendt mod dem med en afgnavet brødskorpe i den ene behandskede hånd og et stykke ost i den anden.

"Det er ham!" sagde Hall.

"Hvad Fanden skal det her betyde?" råbte en forarget stemme lige over skikkelsens krave.

"De er ellers voldsomt kæphøj, mister," sagde mr. Jaffers. "Men hoved eller ikke hoved, min arrestordre siger "legeme" og pligt er pligt –"

"Bliv mig fra livet!" sagde skikkelsen og fo'r tilbage.

Pludselig kastede han brødet og osten fra sig, og mr. Hall greb hurtigt kniven på bordet for at forhindre, at han fik fat i den. Den fremmedes venstre handske blev trukket af, og Jaffers fik den smidt lige i ansigtet. I næste øjeblik havde Jaffers, der blev afbrudt i sin forklaring angående arrestordren, fået fat i den håndløse arm og en usynlig strube. Han fik et ordentligt spark over læggen, som fik ham til at skrige, men han holdt alligevel stadig fast. Hall sendte kniven glidende hen ad bordet til Wadgers, der så at sige fungerede som forstærkning for angrebsstyrken, og rykkede frem, idet Jaffers og den fremmede kom svajende og vaklende hende imod ham. En stol stod i vejen og blev stødt til side, idet de to styrtede om på gulvet.

"Få fat i fødderne," sagde Jaffers med sammenbidte tænder.

Hall forsøgte at gøre, som han sagde, men fik et eftertrykkeligt spark i ribbenene, som et øjeblik gjorde ham

ukampdygtig, og mr. Wadgers blev så ræd, da han så den hovedløse mand rulle rundt og komme oven på Jaffers, at han trak sig tilbage mod døren med kniven i hånden og derved stødte sammen med mr. Huxter og køresvenden fra Siddermorton, der var på vej ind for at komme lovens håndhæver til hjælp. I samme øjeblik faldt en tre-fire flasker ned fra chiffonnieren og udbredte en skarp lugt i værelset.

"Jeg overgiver mig," råbte den fremmede, skønt han havde Jaffers under sig, og i næste øjeblik stod han oprejst, en besynderlig skikkelse, stønnende af anstrengelse, hovedløs og håndløs – for han havde nu også fjernet den anden handske. "Det nytter ikke," sagde han med en stemme, som om han hev efter vejret.

Der kunne vel næppe tænkes noget mere mærkværdigt end denne stemme, der syntes at komme ud af den tomme luft; men Sussex-bønder er nok de mest tørre og lavpraktiske mennesker under solen. Jaffers kom nu også på benene og tog et par håndjern op af lommen. Så greb han sig i det.

"Død og pine!" mumlede han, da det uhørte i hele situationen begyndte at gå op for ham. "Pokkers! Jeg kan ikke se, hvordan jeg skulle kunne bruge disse her."

Den fremmede fo'r med armen ned over sin vest, og som ved et mirakel gik de knapper op, som det tomme ærme pegede mod. Så sagde han et eller andet om sin læg og bøjede sig ned. Han lod til at famle ved sine sko og strømper.

"Åh!" udbrød Huxter pludselig. "Det er jo ikke noget menneske. Det er kun tomme klæder. Se der! Man kan se ned i kraven og under foret hele vejen ned. Jeg kan stikke armen –"

Han strakte hånden ud, men den syntes at støde mod noget i luften, og han trak den hurtigt tilbage med et forskrækket udbrud. "Jeg så gerne, du fik fingrene ude af mit øje," sagde den luftige stemme i en voldsomt harmfuld tone. "Sagen er, at jeg er her, hel og uforkortet – hoved, hænder, ben og det hele, men jeg er tilfældigvis usynlig. Det er forbandet plagsomt, men det er jeg altså. Men det er altså ikke nogen grund til, at enhver dum Iping-bonde har lov til at stikke og støde til mig efter forgodtbefindende, vel?"

Klæderne, der nu alle var knappet op og hang løst på det usynlige legeme, rettede sig op og stod med armene over kors.

Flere andre af mændene var nu trådt ind i værelset, så der var lidt trangt derinde. "Usynlig, hva'?" sagde Huxter uden at tage sig af den fremmedes hån. "Har man nogensinde hørt så galt?"

"Det er måske lidt underligt, men det er vel ingen forbrydelse. Hvorfor bliver jeg angrebet af en politibetjent på den måde?"

"Ah! ja, se det er jo en anden sag," sagde Jaffers. "Det er ganske vist lidt svært at se Dem i denne belysning, men jeg har nu engang en arrestordre, fiks og færdig og helt lovformelig. Hvad jeg kommer for, er ikke noget med usynlighed – det drejer sig om et indbrud. Der er nemlig sket sådan et i et hus her i nærheden og der er stjålet nogle penge."

"Nå?"

"Og omstændighederne peger så sandelig –"

"Sludder og vrøvl!" sagde den usynlige.

"Ja, det håber jeg virkelig, sir, men jeg har mine ordrer."

"Udmærket," sagde den fremmede, "så kommer jeg. Jeg kommer. Men ingen håndjern."

"Det er ellers den reglementerede måde," sagde Jaffers.

"Ingen håndjern!" sagde den fremmede skarpt.

"Undskyld, men –" sagde Jaffers.

Med et satte den fremmede sig ned, og før nogen vidste et ord af det, blev skoene, strømperne og bukserne sparket af og fløj ind under bordet. Så sprang han op og flåede frakken af.

"Hov, hold op med det," sagde Jaffers, idet han pludselig opfattede, hvad der var ved at ske. Han greb fat i vesten; den strittede imod, skjorteærmet smøg sig ud af den, og Jaffers stod med vesten hængende slap og tom i hånden. "Hold ham!" råbte Jaffers. "Får han det hele af sig, så –"

"Hold ham!" råbte alle de tilstedeværende, og der blev en hidsig jagt efter den flagrende hvide skjorte, som nu var det eneste, der stadig kunne ses af manden.

Skjorteærmet gav Hall en ordentlig næsestyver, som stoppede hans forsøg på at gribe efter den fremmede med åbne arme, og sendte ham baglæns lige i maven på gamle Toothsome, landsbyens graver. I næste øjeblik fo'r skjorten i vejret og flaksede krampagtigt ud over armene – ligesom når en mand krænger sin skjorte af over hovedet. Jaffers greb efter den, men derved hjalp han blot med til at trække den af; han fik et slag på munden ud af den tomme luft, trak forfjamsket sin stav og gav Teddy Henfrey et slag oven i hovedet.

"Pas på!" udbrød hele sværmen, medens de fægtede vildt omkring sig og ramte ingenting. "Hold ham! Luk døren! Slip ham ikke! Jeg har fat i noget! Her er fyren!" Det var det rene Babel af skrål og tilråb. Tilsyneladende blev de alle sammen ramt af slag på én gang, og Sandy Wadgers, som altid var vældig kløgtig, og nu havde fået skærpet sin forstand ved et

kraftigt slag over næsen – åbnede døren og løb i spidsen for den flygtende flok. Resten fulgte efter og blev et øjeblik trykket sammen i døråbningen. Der blev stadig uddelt slag til højre og venstre. Phipps, unitaren, fik knækket en fortand, og Henfreys ene øre blev såret. Jaffers fik et slag under hagen, vendte sig og fik fat i noget, der kom ind mellem ham og Huxter, og forhindrede dem i at støde sammen i vrimlen. Han følte en muskuløs brystkasse, og i næste øjeblik strømmede hele den kæmpende, ophidsede sværm ud i den i forvejen overfyldte gang.

"Jeg har ham!" skreg Jaffers med halvkvalt stemme, idet han ravede ud gennem flokken, medens han kæmpede med sin usynlige fjende med purpurrødt ansigt og svulmende årer.

Mændene slingrede til højre og venstre, efterhånden som den mærkværdige kamp nærmede sig gadedøren og ravede ned ad kroens fem-seks trappetrin. Jaffers skreg halvkvalt – men holdt dog stadig fast og søgte at spænde ben for sin modstander – drejede så pludselig rundt og faldt tungt forover med ansigtet ned i gruset. Først da slap hans fingre deres tag.

Der lød nogle ophidsede tilråb som "Hold ham!" – "Usynlig!" osv., og en ung fyr, der åbenbart var fremmed der på egnen, og hvis navn ikke senere kom for dagen, blandede sig i spektaklet, fik fat i noget, slap taget og faldt så ned på betjentens udstrakte legeme. Midt ude på gade skreg en kone op, da noget skubbede hende til side; en hund fik tilsyneladende et spark, klynkede og løb hylende ind i Huxters gård, og dermed var den usynlige mand borte. En tid lang stod folkemængden stille på samme sted og gestikulerede og råbte forvirret i munden på hinanden,

så blev den grebet af en panik, der spredte den rundt i landsbyen, som vinden spreder det visne løv.

Men Jaffers lå stille med næsen i vejret og knæene trukket op.

8. I det åbne land

Det ottende kapitel er yderst kort og har kun det at fortælle, at Gibbins, egnens amatør-naturforsker, hørte nogen hoste, nyse og bande dæmpet lige i nærheden af sig, mens han lå ude i de åbne klitter og halvsov, efter hvad han vidste uden et levende menneske inden for flere mils afstand. Han så sig om og opdagede ingenting. Men stemmen var der uden tvivl. Den fortsatte med at bande med det omfattende sortiment af eder, som udmærker en dannet mands banden. Stemmen steg til et højdepunkt, svandt igen og døde hen i det fjerne – i retning af Adderdean, forekom det Gibbons. Så hævede den sig igen til en krampagtig nysen, og der blev stille. Gibbins havde intet hørt om morgenens begivenheder, men dette fænomen var så påfaldende og forstyrrende, at hans filosofiske ro forsvandt. Han rejste sig hurtigt og ilede ned ad den stejle bakkeskråning i retning af landsbyen, så hurtigt han kunne.

9. Mr. Thomas Marvel

Man må forestille sig mr. Thomas Marvel som en person med et fedladent, livligt ansigt, en næse som en fremspringende cylinder, en bred, bevægelig mund, der antydede drankeren, og et mærkelig stridt, busket skæg.

Hans figur havde ansats til korpulence; hans korte lemmer fremhævede denne tilbøjelighed. Han bar en lodden silkehat på hovedet, og den hyppige anvendelse af snor og snørebånd i stedet for knapper, der sås på visse kritiske steder i hans antræk antydede en mand, der tydeligvis var ungkarl.

Mr. Thomas Marvel sad med fødderne i en grøft ved vejkanten noget oven for klitterne, ikke langt fra Adderdean og omkring halvanden engelsk mil fra Iping. Hans fødder var bare – bortset fra et par strømper, der var udstyret med en hel del uregelmæssige lufthuller; hans storetæer stak ud, brede og strittende som et par lyttende hundeøren. Mageligt og ladt – han gjorde alting på en lad måde – sad han og overvejede at prøve et par støvler. Det var de bedste og mest hele støvler, han var kommet over længe, men for store til ham, medens de gamle, han havde, passede ham udmærket i varmt og tørt vejr, men var noget for tyndsålede, når det var fugtigt. Mr. Thomas Marvel brød sig ikke om alt for rummelige støvler, men han brød sig på den anden side heller ikke om fugt. Han vidste oprigtig talt ikke, hvad han hadede mest af disse to ting, men i dag var det smukt vejr, og han havde ikke noget bedre at foretage sig. Han stillede altså de fire sko smukt op på grønsværen og så på dem. Og det faldt ham pludselig ind, som han stod der og så på dem, at begge par var ualmindelig

grimme at skue, som de stod der i det grønne græs og de netop udsprungne agermåner. Han blev på ingen måde skræmt ved at høre en stemme bag sig.

"Ja, det er jo i hvert fald støvler," sagde stemmen.

"Det er det – almissestøvler," sagde mr. Thomas Marvel og så misbilligende på dem med hovedet på sned, "og hvilket par af dem, der er det grimmeste i hele det forbandede univers, det ved jeg ved Gud ikke."

"Hm," sagde stemmen.

"Men jeg har nu haft dem, der var værre – ja, jeg har faktisk gået helt *uden*. Men ingen *så* vederstyggeligt grimme – hvis jeg må udtrykke det derhen. Jeg har skiftet og kasseret støvler i flere dage nu. Fordi jeg var så træt af *dem*. De er sådan set gode nok, det er ikke dét. Men en gentleman på valsen har forbandet meget samkvem med sine støvler. Og tro mig eller ej, jeg har ikke kunne finde noget andet i hele dette velsignede grevskab end netop *dem*. Se på dem! Og dette grevskab har ellers ord for at være et godt sted for støvler, sådan i al almindelighed. Men sådan er mit omskiftelige held. Jeg har fået fornyet mine støvler her i grevskabet de sidste ti år. Og nu behandler man én sådan!"

"Ja, det er en værre svinesti, dette grevskab," sagde stemmen, "og folk her er nogle svin."

"Ja, ikke sandt?" sagde mr. Thomas Marvel. "Gud Fader bevares! Men de her støvler, det slår dog alt!"

Han drejede hovedet og så sig til højre over skulderen for at se på den andens støvler og sammenligne dem; men se! – der hvor den talendes støvler skulle have været, var der hverken støvler eller ben at se! Han drejede hovedet og så over skulderen til venstre, men heller ikke der var der hverken ben eller støvler.

Han blev grebet af en voldsom forundring. "Hvor *er* De?" sagde han over skulderen, idet han rejste sig på alle fire. Han så intet andet omkring sig end de ensomme klitter og nogle grøntoppede havtornbuske, der svajede for vinden i det fjerne.

"Er jeg fuld?" sagde mr. Marvel, "ser jeg syner? Snakkede jeg med mig selv? Hvad i hede ..."

"Bliv ikke bange," sagde stemmen.

"Prøv ikke på at narre *mig* med Deres bugtalerkunster," sagde mr. Thomas Marvel og rejste sig hurtigt op. "Hvor *er* De? Bange; nu be'r jeg Dem!"

"Vær ikke bange," gentog stemmen.

"*De* vil blive bange om et øjeblik, De tåbelige fjols," sagde mr. Thomas Marvel. "Hvor *er* De? Lad mig bare få fat i Dem –"

"Har De da gravet Dem *ned*?" sagde mr. Thomas Marvel efter en pause.

Men der kom intet svar. Mr. Thomas Marvel stod der uden støvler og ganske forstyrret, med frakken næsten trukket af.

"Kvittevit," sagde en vibe, meget langt borte.

"Kvittevit selv!" sagde mr. Thomas Marvel. "Dette er ikke tiden til narrestreger."

Klitterne var øde både mod øst og mod vest, nord og syd; vejen med de lave grøfter på hver side og de hvide gærdestolper strakte sig jævn og tom mod nord og syd, og med undtagelse af den enlige vibe var også den blå himmel tom.

"Så hjælpe mig Gud," sagde mr. Thomas Marvel og skubbede frakken på plads over skuldrene. "Det er sprutten! Det burde jeg nok have vidst."

"Det har ikke noget med noget sprut at gøre," sagde stemmen. "Bare tag det roligt."

"Åh!" sagde mr. Marvel og hans ansigt blev kridhvidt mellem leverpletterne. "Det *er* sprutten," gentog han, helt lydløst. Han vedblev at stirre omkring sig, drejede sig omkring, idet han gik langsomt baglæns. "Jeg ville have *svoret* på, at jeg hørte en stemme," hviskede han.

"Naturligvis gjorde De det."

"Der er den igen," sagde mr. Marvel, lukkede øjnene og slog sig for panden med en tragisk gestus. Pludselig blev han grebet i kraven og rystet voldsomt, indtil han blev sluppet løs igen, endnu mere fortumlet end før. "Vær nu ikke dum," sagde stemmen.

"Jeg-er-gået-helt-fra-den-a'," sagde mr. Marvel. "Det nytter ikke at benægte det. Det kommer der af at ærgre sig over de pokkers støvler. Jeg er gået fuldstændig ganske og aldeles fra den a', er jeg. Eller også er det ånder."

"Hverken det ene eller det andet," sagde stemmen. "Hør her!"

"Fra den a' ..." sagde mr. Marvel.

"Hør nu lige," sagde stemmen indtrængende – skælvende af anstrengelse for at holde sin ærgrelse i ave.

"Nå?" sagde mr. Thomas Marvel. Han havde en besynderlig fornemmelse af, at nogen havde stødt en finger i brystet på ham.

"Du tror, jeg er den rene indbildning? Kun indbildning?"

"Hvad andet *kan* du vel være?" sagde mr. Thomas Marvel og kløede sig nakken.

"Udmærket," sagde stemmen i et ligesom lettet tonefald. "Jeg vil kaste småsten på dig, indtil du kommer på andre tanker."

"Men hvor *er* du?"

Stemmen svarede ikke. Svip, så kom der en stump flintesten farende, tilsyneladende ud af den blå luft, og strøg forbi mr. Marvels skulder i en hårsbreds afstand. Mr. Marvel drejede sig brat omkring, så en lille sten springe op, beskrive en kompliceret vej gennem luften, hænge et øjeblik stille og endelig flyve mod hans fod med en hurtighed, der næsten gjorde stenen usynlig. Han var alt for forbløffet til at undvige. Smut kom den farende, sprang tilbage fra en nøgen tå og ned i grøften. Mr. Thomas Marvel sprang en halv meter i vejret og hylede højlydt. Så satte han i løb, snublede over en uset forhindring, og faldt næsegrus til jorden, hvor han endte i en siddende stilling.

"*Nå*," sagde stemmen, idet en tredje sten beskrev en bue op fra jorden og hang i luften over landstrygerens hoved. "Er jeg så indbildning?"

Som en slags svar kæmpede mr. Marvel sig på benene, og blev straks kastet omkuld igen. Et øjeblik lå han uden at sige noget. "Hvis du prøver på noget igen," sagde stemmen, "så smider jeg stenen her i hovedet på dig."

"Jamen Herregud, hvad skal jeg gøre?" sagde Marvel; han satte sig op og greb fat i den sårede tå, medens han stadig holdt øje med stenen over sig. "Jeg forstår det ikke. Sten, der kaster sig selv. Sten, der taler. Fald ned med dig. Og forsvind. Jeg er færdig."

Den tredje sten faldt ned.

"Det hele er ganske simpelt," sagde stemmen. "Jeg er en usynlig mand."

"Fortæl mig noget, jeg ikke ved," sagde Marvel, gispende af smerte. "Hvor har du gemt dig – hvordan du laver det – jeg

forstår det ikke. Jeg fatter ingenting."

"Der er ikke mere," sagde stemmen. "Jeg er usynlig. Det er det, jeg vil have dig til at fatte."

"Det kan alle og enhver jo se. Du behøver ikke være så fandens utålmodig, mister. *Altså*. Giv mig et spor. Hvordan gemmer du dig?"

"Jeg er usynlig. Det er det, der er hele sagen! Og det, jeg vil have dig til at fatte, er dette –"

"Men *hvor* er du?" afbrød mr. Marvel ham.

"Her! Fem meter foran dig."

"Å, la' vær'! Jeg er jo ikke blind. Det næste, du vil fortælle mig, er vel, at du ikke er andet end den tynde luft. Jeg er altså ikke sådan en landstryger af den sædvanlige *uvidende* slags –"

"Jo, jeg er – tynd luft. Du ser lige tværs igennem mig i dette øjeblik."

"Hvad! Er der da ikke noget fast stof i dig? *Vox et* … – hvordan er det nu? Stemme og intet andet. Er det sådan, det er?"

"Jeg er kun et menneske – i fast form, har brug for mad og drikke, og tøj også. – Men jeg er usynlig. Forstår du det? Usynlig. Simpelt nok. Usynlig."

"Hvad, sådan *virkelig*?"

"Ja, *virkelig*."

"Lad mig mærke din hånd," sagde Marvel, "hvis du altså *er* virkelig. Så vil det ikke virke så satans umuligt – *Gud!*" sagde han, "der gjorde du mig helt bange! – tage fat i mig på den måde!"

Han følte på hånden, der greb fat om hans håndled, med den frie hånd og fo'r tøvende med fingrene op ad armen, slog på et

muskuløst bryst og udforskede et skægget ansigt. Marvels ansigt var et sindbillede på forbavselse.

"Nu har jeg aldrig!" sagde han. "Hvis det her ikke slår en hanekamp, må du kalde mig Mads! Forbløffende! Og dér kan jeg se en kanin en halv mil væk tværs igennem dig. Ingenting af dig kan ses – undtagen –"

Han stirrede intenst på det tilsyneladende tomme rum foran sig. "Har du spist brød og ost?" spurgte han, idet han stadig holdt fast i den usynlige arm.

"Det har du fuldstændig ret i, og det er ikke helt optaget i mit system endnu."

"Ah!" sagde mr. Marvel. "Altså alligevel lidt spøgelsesagtigt."

"Ja, alt det her er altså ikke halvt så underligt, som du tror."

"Det er i hvert fald underligt nok til mig," sagde mr. Thomas Marvel. "Hvordan gjorde du? Hvordan i hede hule har du gjort det?"

"Det er en lang historie. Og desuden –"

"Ja, det går altså over min forstand," sagde mr. Marvel.

"Hvad jeg vil sige, er dette: Jeg har brug for hjælp. Så langt er det kommet med mig – og så traf jeg pludselig på dig. Jeg gik der, gal og rasende, nøgen og hjælpeløs. Jeg kunne have myrdet en eller anden. Og så fik jeg øje på dig –"

"Ih, Gud bevares!" sagde mr. Marvel.

"Jeg kom ind på dig bagfra – tøvede lidt – gik videre –"

Mr. Marvels ansigt var særdeles udtryksfuldt.

"- og så standsede jeg. 'Her,' tænkte jeg, 'er et udskud ligesom jeg selv. Det er min mand.' Så vendte jeg om og kom tilbage til dig – dig. Og –"

"*Gud!*" sagde mr. Marvel. "Men nu er jeg helt rundtosset. Tør jeg spørge, hvordan det hænger sammen? Og hvad vil du have, jeg skal hjælpe dig med? – Usynlig!"

"Jeg ønsker, du skal hjælpe mig med at få fat i nogle klæder – og husly – og forresten også en hel del andre ting, som jeg længe nok har været foruden. Men hvis du ikke *vil* – nuvel! – Men det *vil* du – det *skal* du!"

"Hør lige," sagde mr. Marvel. "Jeg er alt for forvirret til at begribe noget som helst. Gør mig ikke mere tummelumsk end jeg allerede er. Og lad mig være i fred. Jeg må se at fatte mig lidt. Og du har næsten brækket min tå! Det er alt sammen så fandens urimeligt. Øde klitter til alle sider og den klare blå himmel ovenover. Ikke andet at se i miles omkreds end selve moder Naturs skød. Og så lige pludselig kommer der en stemme. En stemme lige ud af selve himlen! Og sten! Og en næve – åh Gud!"

"Tag dig sammen," sagde stemmen, "for du bliver nødt til at gøre det stykke arbejde, jeg beder dig om."

Mr. Marvel pustede kinderne op og hans øjne blev store og runde.

"Jeg har udvalgt dig," sagde stemmen. "Du er, bortset fra nogle af idioterne dernede, det eneste menneske, som endnu ved, at der findes sådan noget som en usynlig mand. Du er nødt til at være min hjælper. Hjælp mig – og jeg skal gøre store ting for dig. En usynlig mand er en mand med magt." Han tav et øjeblik og nøs kraftigt.

"Men hvis du snyder mig," sagde han, "hvis du ikke gør, nøjagtigt som jeg siger dig –"

Han tav og bankede mr. Marvel på skulderen. Mr. Marvel udstødte et lille skrig af rædsel ved berøringen. "*Jeg* vil ikke snyde dig," sagde mr. Marvel og kantede sig bort fra de usynlige fingre. "Tro endelig ikke det, hvad du så ellers gør. Jeg ønsker intet hellere end at hjælpe dig – bare sig mig, hvad jeg skal gøre? (Herren hjælpe mig!) Lige meget hvad, så er jeg fuldkommen villig til at gøre det."

10. Mr. Marvels besøg i Iping

Efter at panikkens første storm havde lagt sig noget, begyndte Ipings beboere at skændes. Tvivlen rejste pludselig sit hoved – en noget sygelig tvivl, uden megen rygrad, men dog alligevel tvivl. Det er så meget nemmere *ikke* at tro på en usynlig mand; og de, som virkelig havde set ham forsvinde i den tomme luft, eller som havde følt styrken af hans arm, kunne tælles på to hænders fingre. Og af disse vidner manglede man for tiden mr. Wadgers: han havde nemlig lukket sig inde og forskanset sig bag lås og slå i sit eget hus, og Jaffers lå bevidstløs i gæsteværelset i *Coach and Horses*. Store og mærkelige ideer, der overskrider de kendte erfaringer, har ofte mindre virkning på almindelige mænd og kvinder end mindre og mere letfattelige tanker. Iping var festligt pyntet, og alle mennesker var festklædte. Man havde i en hel måned eller længere set frem til anden pinsedags festligheder. Ud på eftermiddagen begyndte selv de, der troede på den usynlige, forsøgsvis at genoptage deres små adspredelser, idet de nu mente, at han måtte være forsvundet, og blandt tvivlerne var han allerede blot en spøg. Men alle, både tvivlere og troende, var dog bemærkelsesværdigt selskabelige og omgængelige hele denne dag.

På Haysmans eng var rejst et stort hvidt telt, hvor mrs. Bunting og nogle andre damer var i færd med at lave te, medens søndagsskolebørnene løb væddeløb og legede uden for under kapellanens og frøkenerne Cuss og Sackbuts støjende anførsel. Det lå uden tvivl en vis uro i luften over alt, men folk havde for det meste forstand nok til at skjule de indbildte betænkeligheder, de kunne nære i deres inderste.

På landsbyens fælled nød et kraftigt reb, som man kunne holde sig fast ved og blive svinget rundt i for at ende med at blev kastet voldsomt ind i udstoppet sæk, en del popularitet hos de unge, ligesom også gyngerne og dåsespillet. Der var også nogen spadseren omkring, og damporgelet, som stod i forbindelse med gyngerne, fyldte atmosfæren med en gennemtrængende lugt af olie og en lige så gennemtrængende musik. Klubmedlemmer, som havde været i kirke om formiddagen, fremviste pralende emblemer i lyserødt og grønt, og nogle af de mere festligt disponerede havde endog pyntet deres bowlerhatte med spraglede bånd.

Gamle Fletcher, hvis opfattelse af helligdagens ihukommelse var temmelig streng, kunne ses mellem jasminerne omkring hans vindue, eller gennem den åbne dør (alt efter hvilken synsvinkel man måtte vælge), balancerende på en planke, der lå hen over to stole, i færd med at hvidte loftet i sin forstue.

Hen imod klokken fire ankom en fremmed til landsbyen i retning fra klitterne. Det var en lav, firskåren personage med en overordentlig slidt, gammel høj hat på hovedet, og han lod til at være meget forpustet. Hans kinder var skiftevis slappe og stærkt oppustede. Hans rødplettede ansigt havde et forskræmt udtryk, og han bevægede sig med en slags ufrivillig iver. Han drejede rundt om hjørnet ved kirken og satte kursen mod *Coach and Horses*. Gamle Fletcher er en af dem, der husker at have set ham, og denne pæne ældre herre blev så slået af hans besynderlige ophidselse, at han uforvarende lod en hel del hvidtekalk løbe ned fra kosten og ned i sit ærme, mens han stod og stirrede efter ham.

Denne fremmede gik – således syntes ejeren af dåsespillet i hvert tilfælde, at det så ud – og talte med sig selv, og mr. Huxter bemærkede det samme.

Han standsede uden for *Coach and Horses* og så ud til, ifølge mr. Huxter, at gennemgå en stærk indre kamp, før han kunne bekvemme sig til at gå ind. Men endelig marcherede han op ad trinnene, og mr. Huxter så ham dreje til venstre og åbne døren ind til gæstestuen. Mr. Huxter hørte stemmer derindefra og fra krostuen, som gjorde manden opmærksom på hans fejltagelse. "Det værelse er privat!" sagde Hall, og den fremmede lukkede døren med en klodset bevægelse og gik ind i krostuen.

Nogle minutter senere viste han sig igen og tørrede sig om munden med bagen af sin hånd med et udtryk af stille tilfredshed, der forekom mr. Huxter at være noget påtaget. Han stod og så sig om et øjeblik, og derpå så mr. Huxter ham slentre afsted på en underlig ubeslutsom måde hen til gårdporten, hvor der var et vindue ind til gæsteværelset.

Efter at have tøvet lidt lænede den fremmede sig op mod en af portstolperne, tog en kort kridtpibe frem og gav sig til at stoppe den med tobak. Hans hænder skælvede, mens han gjorde det. Han tændte piben med en klodset bevægelse, lagde armene over kors og begyndte at ryge med en doven holdning, en holdning, som hans hurtige blikke rundt i gården i ny og næ fuldstændig modsagde.

Mr. Huxter så alt dette over gitteret i sit butiksvindue, og mandens besynderlige opførsel fik ham til at vedblive at holde øje med ham.

Pludselig rettede den fremmede sig op og stak piben i lommen. Så forsvandt han ind i gården. Mr. Huxter, der tænkte,

at det nok var et rapseri, han var vidne til, sprang straks rundt om sin disk og løb ud på gaden for at spærre tyven vejen.

Idet han gjorde dette, kom mr. Marvel atter til syne, med hatten på sned, en stor bylt indsvøbt i en blå borddug i den ene hånd, og tre bøger, der var bundet sammen – som det senere viste sig: med præstens bukseseler – i den anden. Så snart han så Huxter, udstødte han et slags gisp, drejede skarpt til venstre og begyndte at løbe. "Stop tyven!" skreg Huxter og satte efter ham. Mr. Huxters oplevelse var kun kort, men stod bagefter ganske levende for ham. Han så fyren lige foran sig i fuld fart mod hjørnet ved kirken og vejen ud mod bakkerne. Han så flagene og pynten og festlighederne længere henne, og et eller to ansigter, der vendte sig mod ham. Så skrålede han atter "Stands!" Men næppe var han kommet ti skridt frem, før hans lægge blev på en eller anden måde blev fanget, og han løb ikke længere, men fløj gennem luften med ufattelig fart. Han så pludselig jorden ganske tæt ved sit ansigt. Så blev verden til en million hvirvlende lyspletter for hans øjne, og hvad derefter fulgte, interesserede ham ikke mere.

11. Hvad der skete i Coach and Horses

For nu klart at forstå, hvad der var foregået i værtshuset, er det nødvendigt at gå tilbage til det øjeblik, da mr. Marvel først kom til syne i mr. Huxters vindue. Netop i dette øjeblik befandt mr. Cuss og mr. Bunting sig i gæstestuen. De var ved at foretage en alvorlig gennemgang af morgenens mærkværdige hændelser, og var, med mr. Halls tilladelse, i færd med en grundig gennemgang af den usynlige mands ejendele. Jaffers var til dels kommet sig efter det voldsomme fald, og var med bistand af sine medfølende venner gået hjem. Den fremmedes klædningsstykker, der var blev spredt rundt i værelset, var blevet fjernet af mrs. Hall, og det var ryddet op. Og på bordet under vinduet, hvor den fremmede plejede at arbejde, var Cuss straks faldet over tre store, håndskrevne bøger, der var mærket "Dagbog".

"Dagbog!" sagde Cuss, idet han lagde de tre bøger ud på bordet. "Nu kan vi da i det mindste få *noget* at vide." Præsten stod med hænderne på bordpladen.

"Dagbog," gentog Cuss, idet han satte sig ned, lagde de to af bøgerne, så de støttede den tredje, som han åbnede. "Hm – intet navn på den første side. For pokker! – koder. Og tegninger."

Præsten kom hen og kiggede ham over skulderen.

Cuss vendte bladene med et skuffet udtryk. "Jeg er – men kæreste dog! Det hele er i chifferskrift, Bunting."

"Er der ingen diagrammer?" spurgte mr. Bunting. "Ingen illustrationer, som kan kaste noget lys –"

"Se selv," sagde mr. Cuss. "Noget af det er matematik, og noget af det er russisk eller sådan noget lignende (efter bogstaverne at dømme) og noget er græsk. Hør, det græske kunne *De* måske –"

"Naturligvis," sagde mr. Bunting, idet han tog sine briller frem og pudsede dem med en pludselig følelse af ubehag – for der var ikke så meget græsk tilbage i hans hukommelse, at det var værd at tale om: "Ja – det græske, dér kunne være et spor."

"Nu skal jeg finde noget til Dem."

"Jeg vil hellere selv kigge bindene igennem først," sagde mr. Bunting, idet han vedblev at pudse løs.

"Lad mig først få et generelt indtryk, Cuss; og så kan vi se nærmere på det, om der skulle være nogle spor."

Han hostede, tog sine briller på, flyttede rundt på dem, hostede igen, og ønskede, at der måtte indtræffe et eller andet, som kunne afvende den tilsyneladende uundgåelige afsløring. Han tog bogen, som Cuss skødesløst rakte ham. Og så skete der virkelig noget.

Døren blev pludselig åbnet.

Begge de to mænd fo'r voldsomt sammen, så sig omkring, og opdagede så til deres lettelse et rødplettet, oppustet ansigt under en lurvet silkehat. "Kan man få noget at drikke her?" spurgte ansigtet og stod og stirrede.

"Nej," svarede begge de to herrer på en gang.

"Lige over gangen, min gode mand," sagde Bunting. Og Cuss tilføjede irriteret: "Og vær så venlig at lukke døren efter Dem."

"Javel," sagde den indtrængende, med en dæmpet stemme, der syntes mærkeligt forskellig fra det grove tonefald, den havde fremsat det første spørgsmål i. "Rigtigt, sir!" sagde den

indtrængende med den første stemme. "Klart skib!" Og han lukkede døren og forsvandt.

"Det var vist en sømand, tror jeg," sagde mr. Bunting. "Det er et morsomt folkefærd, dem. Klart skib! Ja det skal jeg love for. Det er nok et sømandsudtryk, der skulle betyde, at han forlod stuen her, tænker jeg."

"Ja, det var det nok," sagde Cuss. "Mine nerver står vist lidt på højkant i dag. Jeg ligefrem hoppede i vejret, da døren blev åbnet på den måde."

Mr. Bunting smilede, som om han ikke også selv havde hoppet. "Og nu," sagde han med et suk, "disse bøger."

I det samme var der en, som snøftede.

"En ting kan der ikke herske tvivl om," sagde Bunting og trak en stol hen ved siden af Cuss. "Der er sandelig sket højst mærkværdige ting i Iping her de sidste par dage – højst mærkværdige ting. Jeg kan naturligvis ikke tro på denne absurde historie om en usynlig –"

"Det er utroligt," sagde Cuss, "ganske utroligt. Men det er og bliver et faktum, at jeg så – ja, jeg så virkelig lige ned i hans ærme –"

"Men gjorde du nu også det? Er du helt sikker? Tænk på et spejl, for eksempel – det er så nemt at fremkalde syner. Jeg ved ikke, om du nogen sinde har set sådan en virkelig dygtig tryllekunstner –"

"Jeg vil ikke diskutere den sag igen," sagde Cuss. "Vi har allerede tærsket langhalm nok på det, Bunting. Og nu var der jo disse bøger – Ah! her er noget af det, som jeg tror er græsk. Det er i alt fald græske bogstaver."

Han pegede ned på midten af siden. Bunting rødmede en anelse og bøjede ansigtet tættere ned til bladet, som om han pludselig havde fået et eller andet besvær med sine briller. Pludselig bemærkede han en besynderlig fornemmelse i sin nakke. Han prøvede at løfte hovedet, men mærkede en modstand, der ikke lod sig rokke. Det føltes som et ejendommeligt tryk, som et fast greb af en tung, kraftig hånd, og den pressede hans hage ned mod bordpladen med uimodståelig kraft. *"Rør jer ikke, små venner,"* hviskede en stemme, *"eller jeg knuser hjerneskallen på jer begge to!"* Bunting så ind i Cuss' ansigt, ganske tæt på sit eget, og de så begge to samtidig et rædselsslagent spejlbillede af deres egen uhyggelige forbavselse.

"Jeg er ked af, at jeg må behandle jer så hårdhændet," sagde stemmen, "men det er uundgåeligt."

"Siden hvornår er I begyndt at snage i en forskers private optegnelser?" vedblev stemmen, og to hager stødte mod bordet på samme tid, og to tandsæt klaprede.

"Og hvornår har I fået den idé at snage i en ulykkesramt mands private værelser?" Hovederne blev igen banket ned i bordet.

"Hvor har man gjort af mit tøj?"

"Hør her," sagde stemmen. "Vinduerne er lukkede, og jeg har taget nøglen ud af døren. Jeg er en temmelig stærk mand, og jeg har ildrageren i beredskab – og så er jeg for resten usynlig. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at jeg kunne slå jer begge to ihjel og slippe væk uden større vanskeligheder, hvis jeg ville – forstår I, hvad jeg mener? Udmærket. Hvis jeg nu slipper jer,

lover I så at lade være med at prøve på nogen dumheder, og gøre, som jeg siger?"

Præsten og lægen så på hinanden, og lægen gjorde en grimasse. "Ja," sagde mr. Bunting, og lægen gentog det. Så lettede presset på deres nakker, og lægen og præsten satte sig op, begge to mørkerøde i ansigtet, idet de drejede hovedet frem og tilbage for at få nakken i lave igen.

"Vær så venlig at blive siddende, hvor De sidder," sagde den usynlige mand. "Her har jeg ildrageren, som I ser."

"Da jeg kom her ind i værelset," fortsatte den usynlige mand, idet han stak hver af dem ildrageren op i næsen, "ventede jeg ikke at finde det optaget, og desuden ventede jeg at finde, ikke alene mine bøger, men også et sæt tøj. Hvor er det? Nej – bliv siddende. Jeg kan godt se, at det er væk. Nuvel, lige nu er det varmt nok om dagen til, at en usynlig mand kan rende rundt splitternøgen, men nætterne er temmelig kølige. Jeg har brug for klæder – og også andre ting; og jeg må også have disse tre bøger."

12. Den usynlige mand mister tålmodigheden

Det er uundgåeligt, at fortællingen på dette sted atter må afbrydes af en vis, meget ubehagelig grund, som straks blive tydelig. Og mens de begivenheder, der er beskrevet i det forrige kapitel, gik for sig inde i gæstestuen, og mens mr. Huxter holdt øje med mr. Marvel, der stod og lænede sig med ryggen op ad portstolpen, mens han røg, sad mr. Hall og mr. Henfrey ikke meget mere end ti meter derfra og drøftede i tågede vendinger det samtaleemne, der i øjeblikket var Ipings eneste.

Pludselig lød der et voldsomt bump mod døren til gæstestuen, et kort skrig, og så – stilhed.

"*Hal*-lo!" sagde Teddy Henfrey.

"Hal-*lo!*" lød det fra krostuen.

Mr. Hall var langsom, men sikker i sin opfattelse. "Det er vist ikke helt rigtig fat," sagde han, kom ud fra sin plads bag baren og gik hen mod døren til gæsteværelset.

Han og Teddy nærmede sig døren sammen, begge med et anspændt udtryk. De så på hinanden og overvejede. "Der er noget galt," sagde Hall, og Henfrey nikkede. En ubehagelig kemisk lugt strejfede dem, og de kunne høre en dæmpet samtale derinde, meget hurtig og dæmpet.

"Er alt i orden derinde?" spurgte Hall og bankede på døren.

Den mumlende samtale ophørte pludselig; derpå var der et øjebliks stilhed, så blev samtalen genoptaget med en skarp hvisken, og så et råb: "Nej! lad være med det!" Derpå kom en

pludselig støj; lyden af en stol, som blev væltet omkuld, og en kort kamp. Så var der stille igen.

"Hvad Fanden sker der?" udbrød Henfrey lavmælt.

"Er – alt – i orden – derinde?" spurgte mr. Hall igen, højere.

Præstens stemme svarede med en sær hoppende stemme: "Alt – i orden. – Lad – endelig – være med – at forstyrre."

"Mærkeligt!" sagde mr. Henfrey.

"Mærkeligt!" sagde mr. Hall.

"*Ikke forstyrre,* siger han," sagde Henfrey.

"Jeg hørte ham godt," sagde Hall.

"Og han snøftede," sagde Henfrey.

De blev stående og lyttede. Samtalen derinde var hurtig og dæmpet. "Jeg *kan* ikke," sagde mr. Bunting med hævet stemme. "Jeg siger Dem, sir, jeg *vil* ikke."

"Hvad var det?" spurgte Henfrey.

"*Vil* ikke, siger han," sagde Hall. "Han talte vist ikke til os, gjorde han vel?"

"Skammeligt!" sagde mr. Bunting derinde.

"Skammeligt," sagde Henfrey. "Jeg hørte det – *ganske tydeligt.*"

"Hvem er det, som taler nu?" spurgte Henfrey.

"Mr. Cuss, skulle jeg tro," sagde Hall. "Kan du høre – noget?"

Stilhed igen. Lydene inde fra værelset var utydelige og forvirrende.

"Det lyder, som om dugen bliver kastet omkring," sagde Hall.

Mrs. Hall kom frem bag bardisken. Hall vinkede ad hende, at hun skulle forholde sig tavs og komme hen til dem. Dette vakte imidlertid hendes kvindelige modstand. "Hvad står du der og lytter efter, Hall?" spurgte hun. "Har du ikke noget bedre at tage dig til – på en travl dag som i dag?"

Hall prøvede ved grimasser og pantomime at gøre hende situationen forståelig, men mrs. Hall var nu blevet stædig. Hun hævede stemmen. Hall og Henfrey listede sig på tåspidserne og temmelig slukørede tilbage til baren, medens de med forskellige gestus prøvede at forklare hende, hvad der foregik.

I begyndelsen nægtede hun bestemt at se nogen som helst betydning i, hvad de havde hørt. Så bad hun Hall om at holde mund, mens Henfrey fortalte hende sin udgave af historien. Hun var tilbøjelig til at det anse det hele som noget vrøvl – måske var de bare ved at flytte rundt på møblerne derinde. "Men jeg hørte nogen sige *skammeligt*; det gjorde jeg virkelig!" sagde Hall.

"*Jeg* hørte det også, mrs. Hall," sagde Henfrey.

"Ja, ja, måske og måske ikke –" begyndte mrs. Hall.

"Tys!" sagde mr. Teddy Henfrey. "Var det ikke vinduet, jeg kunne høre?"

"Hvilket vindue?" spurgte mrs. Hall.

"Det i gæsteværelset," sagde Henfrey.

Alle lyttede anspændt. Mrs. Hall, som stod og stirrede stift frem for sig, så, uden at se noget, den lyse firkantede døråbning, den hvide, glitrende landevej og Huxters butiksfacade, hvis maling var indtørret og blæret af junisolen. Pludselig åbnede Huxters dør sig, og Huxter kom til syne med ophidsede, opspilede øjne og fægtende med armene. "*Hov!*" råbte Huxter. "Stop tyven!" Og han løb skråt den hvide firkant hen mod gårdporten, hvor han forsvandt.

Samtidig hørtes tumult fra gæsteværelset og lyden af vinduer, der blev lukket.

Hall, Henfrey og hele krostuens øvrige menneskelige indhold styrtede ud på gaden i vild forvirring. De så nogen svinge om hjørnet mod landevejen og derpå mr. Huxter foretage et meget indviklet spring i luften, som endte med, at han ramte jorden med hovedet og skulderen først. Ude på gaden stod folk stille, ganske forbløffede, eller kom løbende imod dem.

Mr. Huxter var besvimet. Henfrey standsede op længe nok til at opdage det, men Hall og de to arbejdere fra krostuen styrtede hen til hjørnet, mens de råbte alt muligt usammenhængende i munden på hinanden, og så mr. Marvel forsvinde om hjørnet ved kirkemuren. De lod til at være kommet til den umulige slutning, at dette måtte være den usynlige mand, der pludselig var blevet synlig, og satte omgående efter ham. Men Hall var næppe kommet en snes meter, før han gav et forbløffet udråb fra sig, fløj hovedkulds til siden, greb fat i den ene af de to arbejdere og rev ham omkuld. Han var blevet angrebet på samme måde som en rugbyspiller angriber en anden. Den anden arbejder drejede et par gange rundt om sig selv, gloede forbløffet, og idet han tænkte, at Hall måtte være faldet omkuld af sig selv, vendte han sig og fortsatte forfølgelsen, blot for at tumle omkuld, da en eller anden spændte ben for ham ligesom der var blevet spændt ben for Huxter. Da den første arbejder kæmpede for at komme på benene igen, blev han stødt til siden med et sådant slag, at det ville have kunnet fælde en okse.

I samme øjeblik kom en flok styrtende til fra festpladsen. Den første af disse var ejeren af dåsespillet, en kraftig mand i blå jerseydragt. Han blev ganske forbavset, ved at se vejen tom bortset fra de tre mænd, der lå og sprællede rundt på jorden. Og så skete der noget med hans ene fod, og han faldt hovedkulds

om og rullede til side, idet han akkurat undgik at ramme sin broder og kompagnon, der fulgte efter ham i faldet. Derefter blev de begge to sparket, faldet på og bandet over af en større folkemængde, der kom styrtende bag efter.

Medens Hall og Henfrey og de to arbejdere løb ud fra værtshuset, blev mrs. Hall, der var trænet af mange års erfaring, klogeligt hvor hun var bag bardisken. Og pludselig blev døren til gæsteværelset åbnet, mr. Cuss kom til syne, og uden at værdige hende et blik fo'r han ned ad trappen, ud i retning af hjørnet. "Hold ham fast!" råbte han. "Lad ham ikke slippe den pakke! Man kan se ham, så længe han holder fast i pakken!" Han kendte intet til Marvels eksistens. For den usynlige mand havde nemlig givet bøgerne og bylten videre til denne ude i gården. Mr. Cuss' ansigt var vredt og beslutsomt, men hans klæder var temmelig mangelfulde – en slags hvid kjortel, som kun havde villet kunne begå sig i det gamle Grækenland. "Hold fast på ham!" vrælede han. "Han har mine bukser! Og hver eneste lap af præstens tøj!"

"Tag dig lige af ham!" råbte han til Henfrey, idet han passerede Huxter, som lå på jorden, og aldrig så snart var han kommet omkring hjørnet for at være med i det røre, dér gik for sig, før han blev kastet omkuld og faldt om i en alt andet end værdig stilling. En eller anden, der kom forbi i vild flugt, trådte hårdt på hans finger. Han satte i et hyl, kæmpede for at komme op igen, blev atter kastet ned på alle fire, og blev så pludselig opmærksom på, at han ikke var deltager i en jagt, men snarere en vild flugt. Alle var på vej tilbage til landsbyen i fuldt løb. Han rejste sig igen og fik et hårdt slag på øret. Han vaklede, og retirerede så tilbage til *Coach and Horses*, idet han undervejs

sprang over den forladte Huxter, som nu havde rejst sig op i siddende stilling.

Da han var halvvejs oppe ad trappen til værtshuset, hørte han pludselig et rasende hyl, der overdøvede det almindelige forvirrede kaos af skrig og råb, og et lydeligt smæld af en næve i en eller andens ansigt. Han genkendte stemmen som den usynlige mands, og hylet kom fra en mand, som havde fået et smertefuldt slag.

I næste øjeblik var mr. Cuss tilbage i gæsteværelset. "Han kommer tilbage, Bunting!" råbte han, idet han styrtede ind. "Red dig! Han er gået helt amok!"

Mr. Bunting stod i vinduet i færd med at forsøge at klæde sig på med et gulvtæppe og et eksemplar af *West Surrey Gazette*. "Hvem kommer?" sagde han, så forskrækket, at hans kostume kun lige undgik at falde fra hinanden.

"Den usynlige mand," sagde Cuss og styrtede hen til vinduet. "Vi må hellere pakke sammen og komme ud herfra! Han er bindegal! Bindegal!"

Et øjeblik efter stod han ude i gården.

"Store Himmel," sagde mr. Bunting, kæmpende mellem to rædsomme muligheder. Han hørte en lyden af en frygtelig kamp fra gangen og tog sin beslutning. Han kravlede ud ad vinduet, bragte hastigt sin "klædning" i orden, og flygtede mod landsbyen, så hurtigt hans små, fede ben kunne bære ham.

Fra det øjeblik, hvor den usynlige mand udstødte sit rasende råb og mr. Bunting udførte sin mindeværdige flugt gennem landsbyen, er det umuligt at give en sammenhængende beskrivelse af begivenhederne i Iping. Måske var det egentlig blot den usynlige mands hensigt at dække Marvels flugt med

tøjet og bøgerne. Men hans gemyt, som i forvejen aldrig var videre elskværdigt, syntes at være blevet gået helt i spåner ved et eller andet tilfældigt slag, han måtte have fået, og han gav sig til at slå og vælte folk omkuld blot for tilfredsstillelsen ved at skade og såre.

Man må tænke sig gaden fuld af løbende skikkelser, døre, som smækkes i, og kampe om skjulesteder. Man må tænke sig den tumult, der pludselig bragte gamle Fletcher ud af balance på hans usikre stade på brættet og de to stolerygge – med voldsomme og katastrofale følger. Man må tænke sig et forfærdet par, der blev taget på fersk gerning i en gynge. Og så er det brølende optog passeret, og hovedgaden i Iping med alle sine flag og sin pynt ligger øde og forladt med undtagelse af den stadig rasende usynlige, og overstrøet med dåser, væltede parasoller, kasser med varer fra slikboden og lignende.

Over alt høres lyden af vinduesskodder, der lukkes, hasper og slåer der sættes for, og det eneste menneskelige, der er synligt i hele Iping, er et hastigt glimt af et forskræmt øje med optrukne øjenbryn i hjørnet af et og andet vindue.

Den usynlige mand morede sig en tid med at slå alle vinduesruderne i *Coach and Horses* i stykker, og derefter smed han en gadelygte ind gennem mrs. Gribbles dagligstuevindue. Det har nok også været ham, der skar telegrafledningen til Adderdean over lige efter Higgins' hytte på Adderdean Road. Og derefter har han – hvad der jo med hans særlige egenskaber var en let sag – fuldstændig unddraget sig menneskeligt samkvem, og blev ikke mere hørt, set eller følt i Iping. Han forsvandt fuldstændig.

Men det varede det meste af to stive timer, før noget menneskeligt væsen atter vovede sig ud på Ipings øde hovedgade.

13. Mr. Marvel indgiver sin opsigelse

Medens tusmørket faldt på, og Ipings beboere lidt efter lidt frygtsomt vovede sig ud for at se på den ødelæggelse, deres helligdagsaktiviteter havde efterladt, marcherede en lille, firskåren mand iført en slidt silkehat med trætte skridt gennem tusmørket på den anden side af bøgeskoven på vejen til Bramblehurst. Han bar tre bøger, bundet sammen med nogle broderede, elastiske bånd af en eller anden slags, og en bylt indpakket i en blå borddug. Hans rødmossede ansigt udtrykte bestyrtelse og udmattelse; han lod til at have en slags krampagtigt hastværk. Han var ledsaget af en stemme, der ikke var hans egen, og tit og ofte krympede han sig ved berøringen af usete hænder.

"Hvis du prøver at lade mig i stikken én gang til," sagde stemmen, "hvis du prøver at narre mig flere gange –"

"For Guds skyld!" sagde mr. Marvel. "Den skulder er allerede ét stort blåt mærke!"

"- så vil jeg på mit æresord slå dig ihjel," sagde stemmen.

"Jeg prøvede ikke at narre Dem," sagde Marvel i et tonefald, der ikke var langt fra at være grædefærdigt. "Jeg sværger på, det gjorde jeg ikke. Jeg kendte ikke det pokkers vejsving, det er det hele! Hvordan pokker skulle jeg kende det forbistrede sving? Sådan som jeg er blevet hundset rundt med –"

"Du vil blive hundset endnu værre rundt med, hvis du ikke passer gevaldigt på!" sagde stemmen, og mr. Marvel tav med ét. Han pustede kinderne op, og hans øjne fik et tydeligt fortvivlet udtryk.

"Det er slemt nok at lade disse tåbelige bondetampe derinde opdage min lille hemmelighed, uden at du også render Fanden i vold med mine bøger. Det var heldigt for visse af dem, at de tog flugten, så hurtigt som de gjorde. Her står jeg! – Ingen vidste, jeg var usynlig! Og hvad i Helvede skal jeg nu gøre?"

"Hvad skal *jeg* gøre?" spurgte Marvel for sig selv.

"Det er alt sammen forbi. Det kommer i bladene! Alle og enhver vil være på udkig efter mig, vil være på vagt –" Stemmen fortsatte i en strøm af livlige forbandelser, og tav så stille.

Mr. Marvels fortvivlede ansigt blev endnu mere fortvivlet, og hans gang blev langsommere.

"Kom nu videre!" sagde stemmen.

Mr. Marvels ansigt antog en grålig bleghed mellem de røde pletter.

"Tab nu ikke bøgerne, din tosse," sagde stemmen skarpt, idet den indhentede ham.

"Sagen er den," vedblev stemmen, "at jeg nødvendigvis har brug for dig. Du er et elendigt redskab, men jeg er nødt til det."

"Jeg er et *usselt* redskab," sagde Marvel.

"Dét er du," sagde stemmen.

"Jeg er det allerværste redskab, De kunne få," sagde Marvel.

"Jeg er ikke stærk," sagde han, da stemmen forblev nedslående tavs.

"Jeg er ikke særlig stærk," gentog han.

"Ikke det?"

"Og jeg har et svagt hjerte. Denne lille affære – javel, jeg kom igennem det, forstår sig – men du gode Gud! Jeg kunne lige så godt være faldet om."

"Nå?"

"Jeg har ikke nerver og kræfter til den slags, De vil have mig til."

"Jeg skal nok kvikke dig op."

"Jeg ville ønske, De ville lade være! Jeg nærer slet intet ønske om at ødelægge Deres planer, skal jeg sige Dem. Men jeg kommer måske til at gøre – af ren og skær frygt og elendighed."

"Det må du hellere lade være med," sagde stemmen med roligt eftertryk.

"Gid jeg var død," sagde Marvel.

"Det er ikke retfærdigt," vedblev han. "De må dog indrømme … Jeg synes, jeg har fuldkommen ret til –"

"Kom nu *videre*," sagde stemmen.

Marvel gik hurtigere til, og i nogen tid gik de atter i tavshed.

"Det er altså forbandet hårdt," sagde mr. Marvel.

Der kom ingen reaktion. Han prøvede på en anden måde.

"Hvad får jeg ud af det?" begyndte han igen i et tonefald, der mere end antydede en uudholdelig krænkelse.

"Åh, *hold kæft!*" sagde stemmen, med en pludselig og overraskende styrke. "Jeg skal nok sørge for dig. Du skal bare gøre, hvad du får besked på. Du kan sagtens klare det. Du er en tåbe og alt sådan noget, men du går an –"

"Men jeg siger Dem, sir, jeg er ikke mand for det. Med respekt at melde, men sådan forholder det sig altså –"

"Hvis du ikke holder kæft nu, så vrider jeg armen om på dig igen," sagde den usynlige. "Jeg vil tænke."

Nu viste der sig to aflange åbninger af gulligt lys mellem træerne, og et firkantet kirketårn knejsede i åbningen. "Jeg vil holde min hånd på din skulder hele vejen gennem landsbyen,"

sagde stemmen. "Gå nu bare lige igennem, og prøv ikke på nogen narrestreger. Det bliver værst for dig selv, hvis du gør."

"Jeg ved det," sukkede mr. Marvel. "Jeg ved det så udmærket."

Og den ulykkeligt udseende skikkelse under den afdankede silkehat bevægede sig hen ad gaden i den lille landsby med sin byrde, og forsvandt i det tiltagende mørke på den anden side af lysene fra vinduerne.

14. I Port Stowe

Klokken ti næste morgen finder man mr. Marvel ubarberet, uvasket og temmelig beskidt af gårsdagens vejstøv, siddende på bænken uden for et lille værtshus i udkanten af Port Stowe med bøgerne ved siden af sig og hænderne dybt nede i bukselommerne. Han ser meget træt, nervøs og utilpas ud, og med uregelmæssige mellemrum trækker han vejret dybt og puster kinderne op. Bøgerne ved siden af ham var de samme, men nu bundet sammen med almindeligt sejlgarn. Bylten var blevet efterladt i granskovene på den anden side af Bramblehurst på grund af en forandring af den usynliges planer. Som mr. Marvel sad der på bænken syntes han at være ligefrem febrilsk ophidset, skønt ingen tog den mindste notits af ham. Hans hænder flyttede sig ustandselig med en besynderlig, nervøst famlende bevægelse fra den ene lomme til den anden.

Da han havde siddet således i henved en halv times tid, trådte en ældre sømand ud af hotellet med en avis i hånden, og satte sig ned ved siden af ham.

"Smuk dag," sagde sømanden.

Mr. Marvel så sig om med et udtryk, der var tæt på at ligne rædsel. "Ja, meget," sagde han.

"Lige det rigtige vejr for årstiden," fortsatte sømanden, som ikke lod sig afvise.

"Bestemt," sagde mr. Marvel.

Sømanden fremtog en tandstikker og var i nogen tid beskæftiget med at stange tænder. Han benyttede imens lejligheden til at betragte mr. Marvels støvede skikkelse og

bøgerne, der lå ved siden af ham. Netop da han havde nærmet sig mr. Marvel, havde han hørt en lyd ligesom mønter, der klirrede i hans lomme. Han blev slået af modsætningen mellem mr. Marvels fremtoning og denne antydning af velstand. Derpå vandrede hans tanker tilbage til et emne, der havde fået et ejendommeligt fast greb om hans fantasi.

"Bøger?" sagde han pludselig, idet han med et lydeligt smask gjorde sig færdig med tandstikkeren.

Mr. Marvel fo'r sammen og så på dem. "Å ja," sagde han. "Ja, det er bøger."

"Der findes mange mærk-værdige ting i bøger," sagde sømanden.

"Det tror jeg gerne," sagde mr. Marvel.

"Og der er mange mærk-værdige ting, som ikke står i dem," sagde sømanden.

"Det er også rigtigt," sagde mr. Marvel. Han skelede til sin samtalepartner og så sig derpå omkring.

"Der findes jo for eksempel også mange mærkværdige ting i aviser," sagde sømanden.

"Det gør der, ja."

"I det blad *her*," sagde sømanden.

"Ah!" sagde mr. Marvel.

"I det her blad er der en historie," sagde sømanden, idet han fæstede et fast og udforskende blik på mr. Marvel. "I det her blad er der for eksempel en historie om en usynlig mand."

Marvel trak på munden, kradsede sig på kinden, og følte, at han blev hed om ørene. "Ja, hvad mon der bliver det næste, de finder på at skrive om?" spurgte han mat. "Er det i Østri' eller Amerika?"

"Ingen af delene," sagde sømanden. "*Lige her.*"

"Du godeste!" sagde mr. Marvel og fo'r sammen.

"Ja, når jeg siger *'lige her'*," sagde sømanden, til Marvels ubeskrivelige lettelse, "så mener jeg naturligvis ikke lige her på bænken, men her på egnen."

"En usynlig mand!" sagde mr. Marvel.

"Og hvad har *han* så bedrevet?"

"Alle mulige ting," sagde sømanden, idet han blev ved at se forskende på Marvel. Så tilføjede han: "Alle – mulige – forbandede – ting."

"Jeg har ikke set en eneste avis de sidste fire dage," sagde Marvel.

"Han startede i Iping," sagde sømanden.

"*Vir*-kelig!" sagde mr. Marvel.

"Det var hvor han startede. Og hvor han kom fra, er der tilsyneladende ingen, der ved noget om. Her står det: 'Mærkværdig tildragelse i Iping.' Og der står også i bladet, at beviserne er over-ordentlig stærke – *over-ordentlig*."

"Jøsses!" sagde mr. Marvel.

"Men det er også en over-ordentlig historie, du! En præst og en læge var vidner – øjenvidner, ligefrem – de så ham ganske skinbarligt – eller også så de ham netop ikke. Han holdt til, står der her, i *Coach and Horses*, og ingen lader til at have vidst noget om hans ulykke, står der – før nogle forbindinger, som han havde rundt om hovedet, blev revet af ved et slagsmål i kroen. Så blev det opdaget, at hans hoved var usynligt. Der blev straks gjort forsøg på at få fat i ham, men ved at kaste sine klæder fra sig, står der, lykkedes det ham at undslippe, men først efter en voldsom kamp, hvori han tilføjede, står der, vor dygtige og

agtværdige konstabel, mr. J. A. Jaffers, flere farlige skader. En ganske troværdig historie, hvad? Med navne og det hele."

"Jøsses!" sagde mr. Marvel igen og så sig uroligt omkring, medens han søgte at tælle pengene i sin lomme ved følesansen alene. Han havde fået en ny og dristig idé. "Det lyder nu alligevel ganske besynderligt."

"Ja, ikke sandt? Over-ordentligt, kalder jeg det. Jeg har aldrig hørt tale om en usynlig mand før, det har jeg godt nok ikke, men man hører jo snart om så mange over-ordentlige tildragelser – at –"

"Var det alt, hvad han gjorde?" spurgte Marvel, medens han forsøgte at se rolig ud.

"Det var da vel også nok, var det ikke?" sagde sømanden.

"Kom han så slet ikke tilbage igen?" spurgte Marvel. "Han flygtede, og det var så det hele, hvad?"

"Det hele!" sagde sømanden. "Hå – er det da ikke alt rigeligt?"

"Jo, jo – rigeligt," sagde Marvel.

"Ja, det skulle jeg også mene," sagde sømanden. "Det skulle jeg mene, ja."

"Han havde ingen med sig? Står der ikke noget om nogen medhjælpere eller sådan noget?" spurgte mr. Marvel ængsteligt.

"Synes du da ikke, at én af den slags kan være nok?" spurgte sømanden. "Nej, og gudskelov, må man nok sige – det havde han ikke."

Han nikkede langsomt. "Jeg bliver ligefrem uhyggelig til mode, når jeg bare så meget som *tænker* på, at den fyr render løs. Han er stadig på fri fod og visse ting gør, at man mener, han har taget vejen ad Port Stowe til. Så du kan nok se, at vi ligger lige på hans kurs! Det er ikke en af disse hersens amerikanske

skrøner denne gang. Og tænk blot på alle de ting, han kan finde på! Hvad ville du gøre, hvis han faldt forbi og fandt på et gå efter dig? Sæt, han vil røve nogen – hvem kan så forhindre ham i det? Han kan gå, hvor han vil, han kan bryde ind, han kan passere lige gennem en hel politistyrke, lige så let som du og jeg kunne løbe fra en blind mand! Ja, endnu lettere! Ja, for disse hersens blinde fyre hører forbandet godt, har jeg ladet mig fortælle. Og hvis han fik lyst til en dram –"

"Han har sandelig en uhyre fordel, det er sikkert nok," sagde mr. Marvel. "Og – nå ..."

"Du har ret," sagde sømanden. "*Det* har han."

Marvel havde hele tiden siddet og set sig ivrigt rundt til alle sider, lyttet efter svage fodtrin og søgt opdage en eller anden umærkelig bevægelse. Han lod til at være lige ved at fatte en eller anden stor beslutning. Han holdt hånden for munden og hostede.

Så glanede han igen rundt, lyttede, bøjede sig hen mod sømanden, og sagde med lav stemme: "Sagen er den – ja, det træffer sig således – at jeg ved et og andet om denne usynlige mand. Fra *private* kilder."

"Oh!" sagde sømanden interesseret. "*Du?*"

"Ja," sagde mr. Marvel. "Mig."

"Virkelig!" sagde sømanden. "Og tør jeg spørge –"

"Du vil blive forbavset," sagde mr. Marvel, stadig med hånden for munden. "Det er ganske over-ordentligt."

"Javel så!" sagde sømanden.

"Sagen er den," begyndte mr. Marvel ivrigt i en dæmpet, fortrolig tone. Pludselig forandredes hans ansigtsudtryk. "Av!"

sagde han. Han rejste sig stift fra sin plads. Et udtryk af fysisk smerte lagde sig over hans ansigt. "Uh!" sagde han.

"Hvad er der i vejen?" sagde sømanden bekymret.

"Tandpine," sagde mr. Marvel og tog sig med hånden til øret. Han greb ud efter bøgerne. "Jeg må vist se at komme videre," sagde han, hvorpå han på en højst besynderlig måde flyttede sig sidelæns, bort fra sin samtalepartner. "Men du skulle jo lige til at fortælle mig om den der usynlige mand?" indvendte sømanden. Mr. Marvel lod til at rådføre sig med sig selv. "Svindel!" sagde en stemme. "Det er det bare svindel," sagde mr. Marvel.

"Men det står da ellers lige her i bladet," sagde sømanden.

"Svindel alligevel," sagde Marvel. "Jeg kender den fyr, som satte den løgnehistorie i omløb. Der findes slet ikke nogen usynlig mand – tåbeligheder."

"Men hvad så med denne her avis? Du vil da vel ikke sige –"

"Ikke et ord af det," sagde Marvel brøsigt.

Sømanden stirrede på ham, stadig med avisen i hånden. Mr. Marvel gjorde helt omkring med et ryk. "Vent lige lidt," sagde sømanden langsomt og rejste sig. "Mener du, at –"

"Netop," sagde mr. Marvel.

"Og hvorfor lader du mig så sidde her og fortælle dig alt dette hersens vrøvl? Hvad skal det til, sådan at lade en mand gøre sig til grin på den måde, hva'?"

Mr. Marvel pustede kinderne op. Sømanden var med et blevet temmelig rød i kammen, han knyttede næverne. "Jeg har siddet her og sludret løs i hele ti minutter," sagde han, "og du, din lille hængemavede, læderfjæsede søn af en gammel støvle har ikke så megen opdragelse, at –"

"Åh, kom ikke med den tone til *mig*," sagde mr. Marvel.

"Tone? Jeg har den allerstørste lyst til –"

"Kom bare an," sagde en stemme, og mr. Marvel blev pludselig drejet rundt og begyndte at marchere væk på en underlig spasmodisk facon. "Ja, du må vist hellere se at forsvinde," sagde sømanden. "*Hvem* forsvinder?" spurgte mr. Marvel, idet han trak sig tilbage i skrå retning med en underligt hastig gangart, og af og til en voldsom bøjning fremefter. Da han var kommet et stykke hen ad vejen, begyndte han på en mumlende monolog, som indeholdt en mængde saftige udtryk og eder.

"Dumme kanalje!" sagde sømanden, som stod med benene vidt spredte og armene over kors, mens han iagttog den forsvindende skikkelse.

"Jeg skal vise dig, din dumme karl – komme her og svindle *mig*! Det står her – i bladet!"

Mr. Marvel gav nogle usammenhængende udråb til svar og var snart kommet så langt væk, at en drejning af vejen skjulte ham; men sømanden blev stående stor og mægtig midt på vejen, indtil en slagterkærre tvang ham til siden. Så vendte han sig og satte kursen ind mod Port Stowe. "Fuld af over-ordentlige æsler," mumlede han for sig selv. "Chikanere mig, det var jo, hvad den torsk prøvede på – Det står jo i bladet!"

Og han skulle komme til at høre om nok en overordentlig begivenhed, som indtraf lige i nærheden af ham. Det var synet af "en nævefuld penge" – intet mindre – som, tilsyneladende uden nogen ejermand – kom farende langs muren ved hjørnet af St. Michael's Lane. En broder udi sømandslivet havde set dette forunderlige syn den selv samme morgen. Han havde

naturligvis grebet ud efter pengene, men havde fået sådan et drag over nakken, at det sendte ham på hovedet hen ad jorden, og da han atter rejste sig, var de flyvende penge forsvundet. Vor sømand var i et hjørne, hvor han var i stand til at tro på næsten hvad som helst, forsikrede han, men dette her forekom ham dog at være et lidt *for* stift stykke. Men han ikke desto mindre begyndte han senere at tænke nærmere over det.

Historien om de flyvende penge var ellers rigtig nok. Og over alt i nabolaget, ja selv fra den ærværdige *London and Country Banking Company*, samt fra pengeskufferne i butikker og værtshuse hist og her – dørene stod vidt åbne, det var jo dejligt vejr – var pengene stille og roligt vandret afsted i både ruller og håndfulde, i al magelighed sejlende afsted langs mure og skyggefulde afkroge, og med hurtige hop undvigende sådanne menneskelige blikke, der måtte komme dem nær. Og disse penge var – skønt ingen havde eftersporet det – endt i lommen på den selv samme altererede herre med den alderstegne silkehat, som sad uden for døren til det lille værtshus i udkanten af Port Stowe.

15. Den løbende mand

Tidligt på aftenen sad dr. Kemp i sit studereværelse i tårnet på højen ovenfor Burdock. Det var et hyggeligt lille værelse med tre vinduer – mod nord, vest og syd – boghylder fulde af bøger og videnskabelige værker, et bredt skrivebord og under det nordre vindue et mikroskop, glasplader, bittesmå instrumenter og nogle petriskåle samt spredt rundt omkring en del flasker med kemikalier. Dr. Kemps lysekrone var tændt, skønt himlen endnu var lys i solnedgangen, og persiennerne var oppe, da der selvfølgelig ikke var nogen, der kunne kigge ind udefra gennem vinduer så højt oppe. Dr. Kemp var en høj og slank ung mand med blondt hår og en næsten hvid moustache. Med det arbejde, han for tiden var i færd med, håbede han at kunne vinde sig optagelse i Det kongelige Videnskabernes Selskab – så høje tanker havde han selv om det.

Og hans blik, som nu vandrede bort fra hans arbejde, mødte skæret fra den nedgående sol, der flammede op bag højdedraget lige foran hans egen høj. Et minut eller deromkring sad han med pennen i munden, grebet af beundring over det rige gyldne skær over bakkekammen, og blev da med ét opmærksom på en lille, kulsort mandsskikkelse, der kom løbende over højen imod ham. Det var en lavstammet lille mand; han var iført en høj hat, og han løb så hurtigt, at det ligefrem så ud som om hans ben flimrede.

"Nok en af disse idioter," sagde dr. Kemp. "Af samme kaliber som det æsel, der rendte ind i mig her til morgen, da jeg drejede om hjørnet, og som skreg: 'Den usynlige mand

kommer, sir!' Jeg fatter ikke, hvad det er, der stikker folk. Man skulle tro, vi levede i det trettende århundrede."

Han rejste sig, gik hen til vinduet og stirrede over mod den mørke bakkeskrænt og den lille mørke skikkelse, der kom farende ned over den. "Han lader til at have et forbandet hastværk," sagde Kemp, "men det ser ikke ud som om han kommer nogen vegne. Selv hvis hans lommer var fulde af bly, kunne han ikke løbe langsommere."

I næste øjeblik forsvandt løberen bag en af de villaer, der lå op ad bakken over Burdock. Et øjeblik efter kom han atter frem et kort øjeblik. Tre gange forsvandt han og viste sig igen mellem de tre huse, der lå med små mellemrum, og til sidst forsvandt han helt bag husrækken.

"Æsler!" sagde dr. Kemp, drejede om på hælen og gik tilbage til sit skrivebord.

Men de, som så flygtningen på nærmere hold og bemærkede den dødsangst, der stod tydeligt malet i hans svedende ansigt, delte ikke doktorens foragt. Manden ilede videre forbi dem, og for hvert skridt raslede det ligesom af en velfyldt pung, der bliver rystet op og ned. Han så hverken til højre eller venstre, men hans opspilede øjne stirrede ret ned ad bakken mod gaslygterne, der netop nu tændtes i landsbygaden, hvor folk begyndte at flokkes. Hans skæve mund stod åben, og det glinsede af skum om hans læber, og hans åndedræt lød hæst og støjende. Alle, han passerede, standsede op og gav sig til at stirre op og ned ad vejen, medens de spurgte hinanden med tydelig uro i stemmen, hvorfor han dog havde så travlt.

I dette øjeblik hørtes et hyl fra en hund, som legede på vejen et stykke oppe ad bakken, hvorpå den løb ind under en port, og

mens man stadig stod og undrede sig over dette, fo'r noget, der nærmest blot var et vindstød, forbi, ledsaget af en lyd som et stønnende åndedræt og et svagt klap-klap-klap.

Folk skreg. Folk sprang bort fra vejen. Rædslen forplantede sig instinktivt fra mand til mand ned over højen. Man skreg allerede op på landsbygaden, før Marvel var nået halvt derhen. Man styrtede ind i husene og knaldede dørene i efter sig. Marvel hørte det og gjorde en sidste fortvivlet anstrengelse for at komme i sikkerhed. Skrækken løb med kæmpeskridt forbi ham, styrtede afsted foran ham, og i næste øjeblik havde den bemægtiget sig hele byen.

"Den usynlige mand kommer! *Den usynlige mand!*"

16. I The Jolly Cricketers

Værtshuset *The Jolly Cricketers* ligger lige ved foden af højen, hvor sporvognslinjen begynder. Værten stod og lænede sine fede, røde arme på disken og snakkede om heste med en svindsottig hyrekusk, medens en sortskægget mand i et gråt antræk gumlede ost og kiks i sig, drak Burton og snakkede amerikansk med en politimand, der ikke var i tjeneste.

"Hvad betyder det råberi?" sagde den svindsottige hyrekusk, løb hen og stirrede op ad højen over de beskidte gule jalousier i det lave værtshusvindue. Nogen løb forbi udenfor. "Brand, måske," sagde værten.

Skridt nærmede sig i løb udefra; døren blev skubbet op med et voldsomt slag, og Marvel kom tumlende ind, grædende og forpjusket, uden hat og med frakkekraven revet op. Han vendte sig med et krampagtigt ryk og søgte at lukke døren. Den blev holdt på klem ved hjælp af en rem.

"Kommer!" skrålede han; hans stemme lød næsten som et hvin af bare rædsel. "Han kommer! Den 'synlige mand! Han er efter mig! For Guds skyld, hjælp mig! Hjælp mig! Hjælp!"

"Lås døren," sagde politimanden. "Hvem kommer? Hvad er der galt?" Han gik hen til døren, løste remmen, og den slog i af sig selv. Amerikaneren lukkede den anden dør.

"Lad mig gå ind," sagde Marvel, der ravede grædende frem og tilbage, mens han stadig klamrede sig til bøgerne.

"Lad mig komme derind. Lås mig inde – et eller andet sted. Han er efter mig, hører I. Jeg flygtede fra ham. Han sagde, han ville slå mig ihjel, og det vil han også."

"Du er i sikkerhed her," sagde manden med det sorte skæg. "Døren er låst. Hvad handler det her ellers om?"

"Lad mig komme derind!" sagde Marvel, og skreg højt, da et voldsomt slag fik den låste dør til at skælve, og blev fulgt af en heftig banken og råben udefra. "Hallo," råbte betjenten, "hvem er det?" Mr. Marvel begyndte som en vanvittig at løbe mod alle de paneler, der så ud som døre. "Han vil slå mig ihjel – han har en kniv eller sådan noget. For Guds skyld!"

"Her," sagde værten, "kom herind." Han løftede lemmen i disken.

Marvel styrtede ind bag disken, idet støjen udefra gentog sig. "Åbn ikke døren," skreg han. "For Himlens skyld, luk ikke op. Hvor kan jeg gemme mig?"

"Altså denne – denne usynlige mand?" spurgte den sortskæggede med den ene hånd bag ryggen. "Jeg synes, det kunne være på tide, at vi fik ham at se."

Værtshusets vindue blev pludselig slået ind, og fra gaden udenfor lød der skrig og forvirret løben frem og tilbage. Politimanden havde stået oppe på bænken og kigget ud for at se, hvem der var uden for døren. Han sprang ned med løftede øjenbryn. "Det er lige det ..." sagde han. Værten, der stod foran døren til krostuen, som han netop havde lukket efter mr. Marvel, stirrede på det ituslåede vindue, og vendte sig så og gik hen til de to andre.

Pludselig var alting blevet stille. "Bare jeg havde min stav," sagde politimanden og nærmede sig ubeslutsom døren. "Lukker vi op, så kommer han ind. Man kan ikke standse ham."

"De skal nok ikke have for travlt med at åbne den dør," sagde den svindsottige hyrekusk ængsteligt.

"Træk slåerne fra," sagde den sortskæggede, "og hvis han kommer, så –" Han viste dem en revolver, som han holdt i hånden.

"Det går ikke an," sagde betjenten; "det ville jo være mord."

"Jeg ved skam godt, hvilket land jeg er i," sagde den sortskæggede. "Jeg skyder efter benene. Træk slåerne fra."

"Ikke hvis den satans tingest går af bag min ryg," sagde værten og strakte hals for se ud over skodderne.

"Udmærket så," sagde manden med det sorte skæg, bukkede sig ned med revolveren klar og trak selv slåerne fra. Værten, hyrekusken og betjenten vendte sig alle mod døren.

"Kom ind," sagde den skæggede dæmpet, idet han trådte tilbage, og vendte sig imod den nu ulåste dør med revolveren bag ryggen. Men ingen kom ind. Døren forblev lukket. Fem minutter senere, da en anden kusk forsigtigt stak hovedet ind, stod de stadig og ventede, og et ængsteligt ansigt kiggede ud fra krostuen, medens det fortalte, hvad der var sket. "Er alle døre i huset låst?" spurgte Marvel. "Han går rundt om det – sniger sig omkring. Han er snedig som bare fanden."

"Gud i Himlen," sagde den kraftige vært. "Bagdørene! Se efter alle de andre døre! Jeg siger jer –!" Han så sig hjælpeløs omkring. Døren til krostuen blev smækket i, og de hørte nøglen blive drejet om. "Der er døren til gården og døren til huset. Døren til gården –"

Han styrtede ud fra baren.

Lidt efter kom han tilbage med en forskærerkniv i hånden. "Døren ud til gården var åben!" sagde han, og hans tykke underlæbe hang slapt ned. "Han er måske her i huset lige nu!" sagde den svindsottige kusk.

"Han er ikke i køkkenet," sagde værten. "Der er to kvindfolk derude, og jeg har stukket ind i hvert eneste hjørne med den her lille kødhakker. Og kvindfolkene mener ikke, han er kommet ind. De har ikke bemærket –"

"Har du lukket døren?" spurgte kusken.

"Å, jeg er fuldstændig rundt på gulvet!" sagde værten.

Den skæggede drejede revolveren. I samme øjeblik blev lemmen i disken slået ned, og lige efter blev døren til krostuen slået op med et vældigt brag. Man kunne høre Marvel hyle som en stukket gris derinde, og alle tre mænd sprang over disken for at komme ham til hjælp. Den skæggede mands revolver gik af, og spejlet i den anden ende af krostuen sprang itu og faldt klirrende på gulvet.

Idet værten kom ind i stuen, så han Marvel ligge i en besynderlig sammenkrøben stilling, sparkende af alle kræfter mod døren, der førte til køkkenet og gården. Døren sprang op, medens værten stod og betænkte sig, og Marvel blev slæbt ud i køkkenet. Der hørtes et skrig og en raslen af pander, og i næste sekund blev Marvel med ludende hoved og ivrigt strittende imod med fødderne, trukket tværs over gulvet og hen til udgangsdøren, hvis slå blev skudt til side.

Politimanden, som havde prøvet at komme forbi værten, styrtede ind fulgt af den ene af kuskene, greb det usynlige håndled til den hånd, der greb om Marvels hals, men fik et slag i hovedet, der fik ham til at tumle bagover. Døren gik op, og Marvel gjorde et afsindigt forsøg på at holde sig fast i dørkarmen. Så fik kusken fat i noget. "Jeg har ham," sagde han. Værtens røde hænder famlede rundt efter den usynlige. "Her er han!" sagde værten.

Mr. Marvel, der nu var fri, lod sig falde til jorden og søgte at kravle væk under de kæmpendes ben. Kampen fortsatte ud gennem døren. For første gang hørtes pludselig den usynliges stemme; han udstødte et skarpt skrig, da betjenten trådte ham over foden. Så skreg han ubehersket og hans arme begyndte at arbejde som plejlværker. Kusken hylede og bukkede sammen, ramt af et spark i maven. Døren mellem køkkenet og krostuen blev slået i og dækkede mr. Marvels retræte. Og snart efter opdagede de kæmpende mænd, at de greb ud i og sloges med den tomme luft.

"Hvad er han henne?" råbte den skæggede. "Ude?"

"Denne vej," sagde politimanden og gik ud i gården.

Han standsede brat, da en stump af en mursten susede forbi hans øre og knustes mellem porcelænet på køkkenbordet.

"Jeg skal lære ham!" råbte den sortskæggede, og pludselig blinkede en stålpibe over betjentens skulder, og fem kugler fulgte tæt efter hinanden ud i tusmørket i den retning, stenen var kommet fra. Medens han fyrede, bevægede han hånden i en horisontal bue, så at skuddene spredtes i den smalle gård som eger i et hjul.

En stilhed fulgte. "Fem patroner," sagde den sortskæggede. "Det er tampen, drenge. Fire esser og en joker. Kom nu med en lygte, en af jer, og lad os se om vi kan føle os frem til hans lig!"

17. Dr. Kemps gæst

Dr. Kemp havde fortsat sit arbejde i studerekammeret, indtil skuddene vakte hans opmærksomhed. Bang, bang, bang, lød de, det ene efter det andet.

"Halløj!" sagde dr. Kemp, idet han igen stak pennen i munden og lyttede. "Hvem leger med skydere i Burdock? Hvad har de æsler nu for?"

Han gik hen til det søndre vindue, slog det op og lænede sig ud og stirrede ned på det virvar af vinduer, rækker af gaslygter og butikker med sorte mellemrum af tage og baggårde, der var Burdock ved nattetid.

"Det ser ud til, at der er en hel flok af dem nede ved *The Cricketers*," sagde han og blev stående ved vinduet. Hans øjne vandrede over byen ud til havnen langt borte, hvor skibslanternerne skinnede, og molen glødede – en lille oplyst, mangekantet pavillon, der stod som en skinnende ædelsten af gult lys. Månen, som var i første kvarter, hang højt over det vestlige højdedrag, og stjernerne glimtede klart med næsten tropisk glans.

Efter fem minutters forløb, hvorunder han sank hen i nogle uvedkommende tanker om fremtidens samfundsforhold og til sidst forvildede sig ud i nogle spekulationer over tiden som dimension, rev dr. Kemp sig løs med et suk, lukkede atter vinduet og vendte tilbage til skrivebordet.

Det må have været en times tid efter dette, at klokken ved hoveddøren ringede. Han havde skrevet afbrudt og ligesom åndsfraværende efter skuddene. Han lyttede. Han hørte tjenestepigen åbne yderdøren og ventede at høre hende komme

op ad trappen, men hun kom ikke. "Gud ved, hvad det gik ud på?" sagde dr. Kemp.

Han forsøgte at genoptage sit arbejde, men kunne ikke, rejste sig, gik ud på afsatsen og råbte til tjenestepigen, da hun viste sig nedenunder: "Var det et brev?" spurgte han.

"Det var vist bare nogen, der ringede på for sjov, sir," svarede hun.

"Jeg er vist noget urolig her til aften," sagde han til sig selv. Så gik han tilbage til sit studerekammer og gav sig atter i lag med sit arbejde, denne gang med en resolut iver. Lidt efter var han atter fuldt optaget, og de eneste lyde, der brød stilheden i værelset, var urets tikken og hans pens dæmpede skraben, medens den ilede hen over papiret midt i den lyskreds, som lampen kastede ud over skrivebordet.

Klokken blev to, før dr. Kemp var færdig med sit arbejde denne aften. Han rejste sig, gabte, og gik så ned for at sove. Han havde allerede taget sin jakke og vest af, da han pludselig mærkede, at han var tørstig. Han tog et lys og gik ned i spisestuen efter en sifon og en flaske whiskey.

Dr. Kemps videnskabelige sysler havde udviklet hans iagttagelsesevne til en mere end almindelig skarphed, og idet han gik tilbage over entreen, lagde han mærke til en mørk plet på linoleummet lige ved siden af tæppet ved foden af trappen, og med det samme faldt det ham ind at spørge sig selv, hvad denne plet vel kunne være for noget. Det måtte være et eller andet underbevidst, der trådte i aktion. I ethvert tilfælde vendte han om og gik tilbage til entreen igen, satte sifonflasken og whiskeyen fra sig, bøjede sig ned og berørte pletten med fingrene. Uden i nogen synderlig grad at blive forbavset

opdagede han, at den havde samme klæbrighed og farve som halvstørknet blod.

Han tog atter whiskyen og sifonen og gik ovenpå, idet han hele vejen op så sig omkring for om muligt at opdage årsagen til blodpletten. Oppe på afsatsen så han noget, der fik ham til forundret at standse op. Dørhåndtaget til hans eget værelse var indsmurt i blod.

Han så på sine hænder. De var helt rene, og da erindrede han pludselig, at døren til hans værelse havde stået åben, da han gik derind fra studerekammeret, og at han altså på ingen måde kunne have rørt ved håndtaget. Han gik lige ind i sit værelse, hans ansigtsudtryk var ganske roligt – måske dog en anelse mere udpræget beslutsomt end sædvanlig. Hans blik vandrede undersøgende rundt i værelset og faldt så på sengen. Der var en mængde blod på sengetæpper, og lagnet var revet i stykker. Han havde ikke bemærket dette tidligere, fordi han var gået lige hen til toiletbordet uden at se sig omkring. På den modsatte side var der et nedtrykket mærke i sengeklæderne, som om nogen havde siddet på sengen for nylig.

Så fik han en underlig indskydelse af, at han høre en lav stemme sige: "Store Himmel! – *Kemp!*" Men dr. Kemp troede ikke på "stemmer".

Han stod og stirrede på de krøllede lagner. Var da der virkelig en stemme? Han så sig atter omkring, men kunne ikke se andet end den uredte og blodplettede seng. Så hørte han tydeligt noget, der bevægede sig tværs over gulvet og standsede lidt fra servanten. Alle mennesker, ligegyldigt hvor megen dannelse, de måtte besidde, bevarer dog trods alt ind lille overtroisk snert. En følelse af uhygge kom over ham. Han lukkede døren, gik hen

til toiletbordet og satte sine ting fra sig. Med ét gav det et sæt i ham, da han opdagede en blodstænket og krøllet stump bandage, der hang i luften mellem ham og servanten.

Han stirrede bestyrtet på den. Det var en tom bandage, pænt anlagt, men ganske og aldeles tom. Han ville netop gå hen og gribe fat i den, da noget berørte ham, og der lød en stemme ganske tæt på ham.

"Kemp!" sagde den.

"Hvad?" sagde Kemp med åben mund.

"Vær blot rolig," sagde stemmen. "Jeg er en usynlig mand."

Det varede lidt, før Kemp svarede. Han stirrede bare på forbindingen. "Usynlig mand," sagde han.

"Jeg er en usynlig mand," gentog stemmen.

Den historie, Kemp endnu samme morgen havde gjort nar ad, fo'r med ét gennem hans hjerne. Han lod ikke til at være særlig forskrækket eller særlig overrasket lige i øjeblikket. Det kom først senere.

"Jeg troede, hele den historie var løgn," sagde han. Hans egne argumenter fra om morgenen beherskede ham endnu. "Har De en forbinding på?" spurgte han.

"Ja," sagde den usynlige mand.

"Åh!" sagde Kemp, idet han søgte at samle sig. "Jamen dog!" sagde han så. "Men det er jo noget sludder. Det er et nummer." Han trådte rask et skridt frem, strakte hånden ud efter forbindingen, men fik fat i nogle usynlige fingre.

Han fo'r tilbage ved berøringen og skiftede farve.

"Tag det roligt, Kemp, for Himlens skyld! Jeg har hårdt brug for hjælp. Stop!"

Hånden greb fat i hans arm. Han slog ud efter den.

"Kemp," råbte stemmen, "Kemp! Tag det dog roligt!" og grebet blev fastere.

Et panisk ønske om at gøre sig fri greb Kemp. Hånden på den forbundne arm greb ham i skulderen; der blev pludselig spændt ben for ham, og han blev kastet baglæns ned på sengen. Han åbnede munden for at råbe, men et hjørne af lagnet blev presset ham ind mellem tænderne. Den usynlige havde ham hjælpeløs under sig, men hans arme var fri, og han slog vildt omkring sig og søgte samtidig at sparke fra sig med fødderne.

"Tag dog lige og hør efter!" sagde den usynlige, som blev ved at holde ham fast på trods af flere kraftige slag i ribbenene. "For Himlens skyld, du gør mig lige straks rasende!"

"Så lig da stille, din idiot!" brølede han ind i Kemps øre.

Kemp slog fra sig endnu et øjeblik, men lå så stille.

"Skriger du op, slår jeg fjæset ind på dig," sagde den usynlige og tog lagenet ud af hans mund.

"Jeg er en usynlig mand. Det er ikke sludder, og det er ikke heksekunster. Jeg *er* virkelig en usynlig mand. Og jeg skal bruge din hjælp. Jeg ønsker slet ikke at gøre dig noget ondt, men hvis du absolut skal opføre dig som en sindssvag bondeknold, så bliver jeg nødt til det. Kan du ikke huske mig, Kemp? Kan du ikke huske mig, Kemp? Griffin fra Universitetet?"

"Lad mig komme op," sagde Kemp. "Jeg skal nok forholde mig i ro. Og lad mig så sidde roligt et øjeblik."

Han satte sig op og tog sig til halsen.

"Jeg er Griffin, din kammerat fra Universitetet, og jeg har gjort mig selv usynlig. Jeg er ganske simpelt en almindelig mand – en mand, du selv har kendt – der er blevet gjort usynlig."

"Griffin?" sagde Kemp.

"Griffin," svarede stemmen. "En yngre studerende end dig, næsten albino, seks fod høj og lidt bred i det, med lyserødt og hvidt ansigt og røde øjne – ham, der vandt medaljen i kemi."

"Jeg er forvirret," sagde Kemp. "Det kører rundt for mig. Hvad har det her at gøre med Griffin?"

"*Jeg* er Griffin!"

Kemp tænkte sig om. "Det er skrækkeligt," sagde han. "Men hvilke djævlekunster skal der til for at gøre en mand usynlig?"

"Det er ikke noget djævelskab. Det er en naturlig proces, simpel og forståelig nok –"

"Det er skrækkeligt," sagde Kemp. "Hvordan i alverden –"

"Ja, vel er det skrækkeligt. Men jeg er såret og har ondt, og jeg er træt – For pokker, Kemp! Du er da en mand. Tag det roligt. Giv mig noget at spise og drikke og lad mig sidde ned her."

Kemp stirrede på forbindingen, der bevægede sig tværs gennem værelset, så derpå en rørstol blive trukket hen over gulvet og standse i nærheden af sengen. Den knagede, og sædet blev trykket en centimeter eller deromkring ned. Han gned sine øjne og tog sig igen til halsen. "Det her er værre end spøgelser," sagde han med en kejtet latter.

"Det var bedre. Gudskelov, nu begynder du jo at blive fornuftig!"

"Eller tosset," sagde Kemp og gned sig i øjnene med knoerne.

"Giv mig en whiskey. Jeg er næsten død."

"Det kunne jeg nu ikke mærke. Hvor er du? Render jeg ind i dig, når jeg rejser mig? Åh, dér! Allright så. Whiskey? Her. Hvor skal jeg give dig den?"

Stolen knagede, og Kemp mærkede, at glasset blev taget fra ham; han holdt det lidt ængstelig tilbage; hans instinkt strittede imod at slippe det ud i den tomme luft. Det standsede i lodret stilling omtrent en halv meter over stolesædets forreste kant. Han iagttog det med umådelig forbavselse. "Dette er – dette *må* da være – hypnose. Du bilder mig ind, at du er usynlig."

"Sludder," sagde stemmen.

"Men det er det rene vanvid."

"Hør nu her!"

"Jeg påviste med afgørende beviser så sent som her til morgen," begyndte Kemp, "at usynlighed –"

"Til Helvede med, hvad du har bevist! Jeg er hundesulten," sagde stemmen, "og det er temmelig koldt her til aften – for en mand uden tøj."

"Mad?" sagde Kemp.

Whiskeyglasset vippede af sig selv.

"Ja," sagde den usynlige og satte det på bordet. "Har du en slåbrok?"

Der undslap Kemp et sagte udbrud; han gik ind i garderoben og kom tilbage med en falmet-rød slåbrok. "Kan den her bruges?" spurgte han. Den blev taget ud af hans hånd. Et øjeblik hang den stift i luften, flagrede så rundt på en underlig måde og stod endelig fuld og stram og knappede sig til og satte sig så endelig i stolen. "Underbukser, strømper og et par tøfler ville også være rare," sagde den usynlige i en tvær tone. "Og mad."

"Alt, hvad du vil have. Men det her er dog det galeste, jeg endnu har været med til i mit liv."

Han trak et par skuffer ud for at finde de ønskede beklædningsgenstande, og gik så nedenunder for at plyndre

spisekammeret. Han kom tilbage med nogle kolde koteletter og brød, trak et lille bord frem og anbragte det hele foran sin gæst. "Skidt med kniv og gaffel," sagde gæsten, og i det samme svævede en kotelet frit i luften, og Kemp hørte lyden af tyggende tænder.

"Usynlig!" sagde Kemp og satte sig ned.

"Jeg holder mest af at være påklædt, når jeg spiser," sagde den usynlige med munden fuld. "Underlig idé, i øvrigt."

"Jeg håber, håndleddet ikke er for alvorligt såret," sagde Kemp.

"Nej, stol blot på det," sagde den usynlige.

"Af alle mærkelige og utrolige –"

"Akkurat, ja. Men det er mærkeligt, at jeg netop skulle rende ind i *dit* hus for at få det forbundet. Det er første gang, jeg har haft heldet med mig! Jeg tænkte nu for resten også på at sove her i huset i nat. Det kommer du til at finde dig i! Det er forbandet plagsomt, at blodet sådan er synligt, ikke sandt? Der ligger en hel pøl derhenne. Det bliver synligt, når det størkner, kan jeg se. Jeg har været her i huset i tre timer nu."

"Men hvordan gør man det?" begyndte Kemp i en næsten fortrædelig tone. "For Fanden da! Hele denne affære – vrøvl og sludder fra ende til anden."

"Der er skam ikke noget vrøvl i det," sagde den usynlige. "Det er faktisk fuldstændig fornuftigt og rationelt."

Han rakte sig ind over bordet og fik fat i whiskeyflasken. Kemp stirrede på den spisende slåbrok. En lysstråle fra lampen, der trængte gennem en rift i dens højre skulder, dannede en trekant under de venstre ribben. "Hvad var det for noget med

skuddene?" spurgte Kemp. "Hvordan begyndte det med skyderiet?"

"Det var en idiot, jeg havde med – en slags medhjælper – Fanden tage ham! – han prøvede at stjæle mine penge. *Gjorde* det for resten også."

"Er *han* også usynlig?"

"Nej."

"Nå, men hvad så videre?"

"Kan jeg ikke få lidt mere at spise, før jeg fortæller dig det hele? Jeg er sulten – og det gør ondt. Og du vil bare have mig til at fortælle historier."

Kemp rejste sig. "Det var altså ikke *dig*, der skød?" spurgte han.

"Ikke mig, nej," sagde gæsten. "En klovn, jeg aldrig før har set, skød på må og få. Der var mange af dem, der blev bange. De var alle sammen bange for mig. Fanden tage dem! – Hør – jeg *må* have noget mere spise, Kemp."

"Jeg skal se efter, om der er mere nedenunder," sagde Kemp. "Men det er nok ikke meget, er jeg bange for."

Efter at han var blevet færdig med at spise – og han indtoget et ret forsvarligt måltid – forlangte den usynlige om en cigar. Han bed spidsen af den med en vildmands begærlighed, før Kemp kunne finde en kniv, og bandede, da det yderste dækblad løsnede sig. Det var ganske forunderligt at se ham ryge. Munden, struben og næsehulen blev synlige, ligesom en slags afstøbninger af hvirvlende røg.

"Ah, denne velsignede Guds gave!" sagde han fornøjet og dampede løs. "Jeg havde sandelig lykken med mig, da jeg stødte på dig, Kemp. Du må hjælpe mig. At tænke sig, at jeg lige

rendte på dig! Jeg er i en frygtelig knibe – jeg tror, jeg har været gal. Å, alt det, jeg har gået igennem! Men vi skal lave et og andet endnu. Jeg skal sige dig –"

Han tog sig endnu en whiskey og soda. Kemp rejste sig og så sig omkring, og fandt sig så selv et glas i værelset ved siden af. "Det er lidt vildt, dette her – jeg bliver vist nødt til at drikke med."

"Du har ikke forandret dig meget, Kemp, på den halve snes år. Sådanne blonde fyre som dig forandrer sig ikke meget. Kolde og metodiske – efter det første nederlag. Men jeg må vel så fortælle. Vi vil arbejde sammen, Kemp!"

"Men hvordan gjorde du det?" spurgte Kemp, "og hvordan er du blevet sådan?"

"For Guds skyld, lad mig dog få lov at ryge i fred en lille stund! Så skal jeg begynde at fortælle."

Men historien blev ikke fortalt den nat. Den usynliges håndled begyndte at gøre mere ondt, han fik feber, var udmattet og han begyndte at sidde og ruge over jagten ned ad bakken og kampen i værtshuset. Han talte i brudte sætninger om Marvel, røg hurtigere og hurtigere, og hans stemme fik et vredt anstrøg. Kemp prøvede at samle sammen, hvad han kunne opfatte.

"Han var bange for mig; jeg kunne se, han var bange for mig," sagde den usynlige igen og igen. "Han prøvede at flygte fra mig – han søgte altid efter udveje! Sikken et fjols, jeg var! – Den køter! Jeg skulle have dræbt ham!"

"Hvor fik du pengene fra?" spurgte Kemp pludselig.

Den usynlige tav lidt. "Jeg kan ikke fortælle dig noget i nat," sagde han.

Han stønnede pludselig og bøjede sig forover og støttede sit usynlige hoved i sine usynlige hænder. "Kemp," sagde han, "jeg har ikke sovet i næsten tre døgn – bortset fra en times halvdøs i ny og næ. Jeg må have noget søvn snart."

"Nåja, du kan få mit værelse – dette her."

"Men hvordan kan jeg sove? Hvis jeg sover, undslipper han. Åh! Hvad betyder det også?"

"Hvordan går det med dit sår?" spurgte Kemp pludselig.

"Det er ingenting – bare en hudafskrabning og lidt blod. Å Gud! Hvor vil jeg dog gerne sove!"

"Jamen, hvorfor går du så ikke i seng?"

Den usynlige lod til at stirre stift på Kemp. "Fordi jeg har en hel del imod at blive taget til fange af mine medmennesker," sagde han langsomt.

Kemp fo'r sammen.

"Sikken dog en nar, jeg er," udbrød den usynlige og slog hårdt i bordet. "Nu fik jeg sat den idé i hovedet på dig."

18. Den usynlige mand sover

Udmattet og såret, som den usynlige mand var, nægtede han dog at tro på Kemps ord om, at hans frihed skulle blive respekteret. Han undersøgte de to vinduer i soveværelset, fjernede skodderne og åbnede tremmerne for at få bekræftet Kemps forsikring om, at flugt var mulig ad denne vej. Natten var rolig og stille udenfor, og nymånen gik netop ned bag klitterne. Så undersøgte han nøglerne til soveværelset og de to tilstødende påklædningsværelser for at få vished for, at også disse kunne yde sikker tilflugt. Endelig var han tilfreds. Han stod på tæppet foran kaminen, og Kemp kunne høre lyden af en gaben.

"Jeg er ked af," sagde den usynlige, "at jeg ikke i nat kan fortælle dig alt, hvad jeg har været ude for. Men jeg er helt udkørt. Det er grotesk, det er der ingen tvivl om. Det er forfærdeligt! Men tro mig, Kemp, trods alle dine argumenter i morges, så er det muligt. Jeg har gjort en opdagelse. Jeg havde tænkt mig at beholde den for mig selv, men jeg kan ikke. Jeg må have en partner. Og du – Vi kan gøre store ting – Men først i morgen. Nu, Kemp, føler jeg mig, som om jeg enten må sove eller dø."

Kemp stod midt i værelset og stirrede på den hovedløse slåbrok. "Jeg må vel lade dig alene nu," sagde han. "Dette her er – utroligt. Et par flere af den slags ting, som vender op og ned på alle mine begreber – det ville gøre mig vanvittig. Men det er virkeligt! Er der mere, jeg kan gøre for dig?"

"Ønske mig godnat," sagde Griffin.

"Godnat," sagde Kemp og trykkede en usynlig hånd. Så gik han sidelæns hen til døren. Pludselig kom slåbrokken hen imod ham. "Forstå mig nu ret!" sagde den. "Ikke noget med at forsøge at spille mig et puds eller prøve at fange mig! Eller –"

Kemps udtryk forandredes en smule. "Jeg mener, at jeg har givet dig mit ord," sagde han.

Kemp lukkede døren stilfærdigt efter sig, og nøglen blev omgående drejet om bag ham. Og mens han et øjeblik stod stille med et udtryk af passiv bestyrtelse, hørte han hurtige skridt hen mod døren til påklædningsværelset, og så blev den også låst. Kemp slog sig for panden med hånden. "Drømmer jeg? Er verden blevet gal – eller er *jeg*?"

Han lo og lagde hånden på den aflåste dør. "Lukket ude fra mit eget soveværelse af en himmelråbende absurditet!" sagde han.

Han gik hen til trappen, vendte sig, og stirrede på den låste dør. "Det er virkeligt," sagde han. Han rørte ved sin hals, der stadig gjorde ondt. "Det er det – unægtelig! – Men –"

Han rystede på hovedet med et håbløst udtryk, vendte sig om og gik ned ad trappen.

Han tændte lampen i spisestuen, fandt sig en cigar og begyndte at gå frem og tilbage på gulvet, medens han af og til kom med et udbrud og skændtes med sig selv.

"Usynlig!" sagde han.

"Findes der sådan noget som et usynligt dyr? I havet, ja. Tusinder – millioner! Alle disse larver, alle de små nauplier og tornaria, alle de mikroskopiske tingester, og vandmændene. I havet er der flere usynlige end synlige væsener! Det har jeg aldrig tænkt over før. Og lige så i dammene og kærene. Alle

disse små levende væsener i dammene – kugler af farveløs, gennemsigtig gelé! Men på landjorden? Nej! – Umuligt! – Men på den anden side – hvorfor ikke? – Men hvis et menneske var af glas, så ville han dog stadig være synlig."

Han sank hen i dybe tanker. Tre solide cigarer var enten gået op i usynlighed eller spredt som hvid aske ud over gulvtæppet, før han igen talte. Det var imidlertid kun et udbrud. Så vendte han sig, gik ud af stuen, og ind i sit konsultationsværelse, hvor han tændte for gaslampen. Det var et temmelig lille værelse, for dr. Kemp levede ikke af sin praksis. Derinde fandtes imidlertid dagens aviser. Morgenavisen lå skødesløst åbnet, og kastet til side. Han tog den op, vendte den og læste den samme beretning om "Mærkelig Hændelse i Iping", som matrosen i Port Stowe havde stavet sig igennem med så meget besvær for mr. Marvel. Kemp læste den hurtigt igennem.

"Indhyllet!" sagde han. "Forklædt! Gemme sig! Ingen lader til at have vidst noget om hans ulykke. Hvad Djævelen *er* det da han vil?"

Han lagde avisen fra sig og ledte rundt blandt de øvrige. "Ah!" sagde han, idet han tog *St. James Gazette* op, der lå sammenfoldet, som den var kommet. "Nu skal vi erfare sandheden," sagde dr. Kemp. Han flåede korsbåndet af; nogle spalter stak ham i øjnene. "*Hel landsby i Sussex grebet af galskab*" lød overskriften.

"Store Himmel!" sagde Kemp, idet han ivrigt læste den utrolige beretning om begivenhederne i Iping den foregående dag, som vi allerede har beskrevet. Morgenudgavens rapport var genoptrykt i aftenavisen.

Han læste den igen. "Løb gennem gaderne og slog om sig til højre og venstre. Jaffers slået bevidstløs. Mr. Huxter har voldsomme smerter – endnu ude af stand til at beskrive, hvad han så. Pinlig ydmygelse – præsten. Kvinde syg af rædsel! Vinduer slået ind. Denne opsigtsvækkende meddelelse er muligvis rent opspind. Alt for god til ikke at trykke – men må læses *cum grano salis*!"

Han lagde avisen fra sig og stirrede frem hen for sig. "Muligvis rent opspind!"

Han tog avisen op igen og gennemlæste hele historien. "Men hvornår kom den landstryger ind? Hvorfor i Himlens navn jagtede han dog en landstryger?"

Han satte sig pludseligt ned på operationsbordet. "Han er ikke alene usynlig," sagde han, "han er bindegal. Morderisk!"

Da morgengryet brød frem og blandede sit blege skær med lampelyset og cigarrøgen i spisestuen, vandrede Kemp stadig frem og tilbage, medens han forsøgte at fatte det utrolige.

Han var alt for ophidset til at kunne sove. Tjenestefolkene, som søvnige kom ned fra deres værelser, fandt ham, og var tilbøjelige til at mene, at hans usædvanlige adfærd måtte skyldes overanstrengelse. Han gav dem den besynderlige, men helt klare befaling at dække morgenbord til to oppe i studerekammeret i tårnet – og for resten selv holde sig i kælderen og stueetagen. Så fortsatte han med at vandre frem og tilbage i spisestuen, indtil morgenavisen kom. Denne havde meget at sige, men kun lidet at fortælle, bortset fra en bekræftelse af, hvad der allerede var fortalt aftenen i forvejen, og indeholdt en temmelig dårligt skrevet beretning om en anden mærkværdig hændelse i Port Burdock. Denne gav Kemp

en idé om begivenhederne i *The Jolly Cricketers*, samt navnet Marvel.

"Han havde tvunget mig til at følge med sig et helt døgn," bevidnede Marvel.

Nogle nærmere enkeltheder var tilføjet Iping-historien; herunder især overskæringen af byens telegrafforbindelse. Men der var intet, der kunne kaste lys over forbindelsen mellem den usynlige mand og landstrygeren, for mr. Marvel havde ikke givet nogen oplysning om de tre bøger eller de penge, han havde i lommen. Den mistroiske tone, der før havde været forbundet med hændelserne, var nu væk, og en hel stime af bladkorrespondenter og nysgerrige havde allerede travlt med at grave i sagen.

Kemp læste hver en linje, han kunne finde, om begivenhederne, og sendte derefter stuepigen afsted efter alle de morgenaviser, hun kunne opdrive. Også disse slugte han begærligt.

"Han er usynlig!" sagde han. "Og det hele lyder som det bare raseri, der ender i fuldkommen afsindighed! Tænk, hvad han ikke kan finde på! Og nu er han her ovenpå og fri som fuglen. Hvad i alverden bør jeg gøre? – For eksempel, ville det være at bryde mit løfte, hvis –? Nej."

Han gik hen til et lille, rodet skrivebord i hjørnet og begyndte at skrive et brev. Men han rev det i stykker, før det var halvt færdigt, og skrev et andet. Han læste det igennem og betænkte sig. Derpå tog han en konvolut og adresserede den til "Oberst Adye, Port Burdock".

Den usynlige vågnede, netop mens Kemp var i færd med dette. Han var i et rædsomt humør, og Kemp, som lyttede

årvågen efter enhver lyd, hørte pludselig hans fodtrin ile tværs over soveværelset ovenpå. Så blev en stol kastet til side og vandkaraflen på servantestellet smadret. Kemp skyndte sig op og bankede heftigt på døren.

19. Visse grundprincipper

"Hvad foregår der?" spurgte Kemp, da den usynlige lukkede ham ind.

"Ingenting," lød svaret.

"Men for pokker da! Du smadrede jo karaflen?"

"Irritation," sagde den usynlige. "Glemte denne her arm, og den gør ondt."

"Du er vist temmelig tilbøjelig til den slags?"

"Ja."

Kemp gik gennem værelset og samlede glasskårene op. "Alle enkeltheder om dig er ude nu," sagde Kemp, idet han rejste sig op med glasset i hånden. "Alt, hvad der skete i Iping og her neden for bakken. Verden er blevet bekendt med sin usynlige medborgers tilværelse. Men ingen ved, at du befinder dig her."

Den usynlige bandede.

"Hemmeligheden er røbet. Jeg forstår jo nok, at det var en hemmelighed. Jeg ved ikke, hvad du har af planer, men jeg hjælper dig naturligvis meget gerne."

Den usynlige satte sig på sengen.

"Der er morgenmad ovenpå," sagde Kemp; han talte med så rolig en stemme, han kunne, og det glædede ham at se den besynderlige gæst rejse sig uden indvendinger. Kemp gik foran op ad den smalle trappe til tårnværelset.

"Før vi kan foretage os noget som helst andet," sagde Kemp, "må jeg prøve at forstå noget mere af, hvad denne her usynlighed, du har, er for noget." Han havde sat sig ned, efter at have kastet et nervøst blik ud gennem vinduet, med et udtryk som en mand, der står over for en længere samtale. Hans tvivl

om hele affærens fornuftige sammenhæng dukkede op og forsvandt gentagne gange, mens han sad og så over på stolen, hvor Griffin sad ved morgenbordet – en hovedløs og håndløs slåbrok, der tørrede usete læber med en serviet, der på en mirakuløs måde blev holdt frit i den tomme luft.

"Det er skam simpelt nok – og forståeligt nok," sagde Griffin, idet han lagde servietten til side og lænede det usynlige hoved mod en usynlig hånd.

"Uden tvivl – for *dig* – men –" Kemp lo.

"Javel; men mig forekom det også utroligt nok i begyndelsen. Men nu – store Gud! – Men vi vil kunne gøre store ting! Jeg kom på det første gang i Chesilstowe."

"Chesilstowe?"

"Jeg tog dertil, efter at jeg forlod London. Du ved jo, at jeg opgav medicinen og tog fysikken op i stedet, ikke sandt? Ikke? Nå, men det var i hvert fald, hvad jeg gjorde. *Lys* – fascinerede mig."

"Ah!"

"Optisk tæthed! Hele dette emne er et netværk af gåder – et netværk med løsninger, der glimter bedragerisk igennem her og der. Og da jeg jo kun var to og tyve år og fuld af entusiasme, så sagde jeg til mig selv: Jeg vil vie mit liv til dette. Dette er umagen værd! Du ved jo, hvor tåbelig man er i to og tyve års alderen."

"Tåbelige dengang og tåbelige nu," sagde Kemp. "Som om blot og bar viden skulle være mennesket nogen tilfredsstillelse."

"Men jeg gik altså til værket – arbejdede som en gal. Og jeg havde ikke arbejdet og studeret dette emne i mere end seks måneder, før jeg pludselig anede lys gennem nettets masker –

og det med en blændende klarhed! Jeg fandt et overordnet princip om farver og lysets brydning – en formel, et geometrisk udtryk, der omfattede fire dimensioner. Tåber, almindelige mennesker, ja endog almindelige matematikere, ved ikke en døjt om, hvad et generelt princip betyder for én, der studerer molekylarfysik. I mine bøger – de bøger, som den landstryger har gemt for mig – findes der vidundere, mirakler! Men dette var ikke en egentlig metode, men en idé, der måske kunne føre til en metode, der ville gøre det muligt – uden at forandre andre egenskaber ved materien, ud over visse farver – at reducere lysbrydningstabellen for en given substans, fast eller flydende, til at blive den samme som luftens – i hvert fald hvad alle praktiske formål angår."

"Pyh!" sagde Kemp. "Det er sært! Men jeg forstår jeg ikke helt – jeg kan godt begribe, at du på den måde kunne ødelægge en værdifuld sten, men menneskelig usynlighed er langt mere vidtgående."

"Netop," sagde Griffin. "Men tænk på, at synlighed er afhængig af lysets indvirkning på de synlige legemer. Et legeme enten absorberer lys eller reflekterer eller bryder det, eller det gør det hele på én gang. Hvis lyset hverken brydes mod et legeme eller opsuges af det eller kastes tilbage fra det, kan dette samme legeme ikke være synligt. Du ser en rød æske for eksempel, fordi farven opsuger en del af lyset og reflekterer resten – den røde del af lyset – mod dit øje. Hvis den ikke absorberede nogen del af lyset, men reflekterede det hele, ville du se en skinnende hvid æske. Sølv! En æske af diamant ville hverken absorbere meget af lyset eller reflektere meget af det fra sin overflade; kun hist og her, hvor overfladen lå i en særlig

gunstig stilling, ville lyset reflekteres og brydes, og tingesten ville vise sig som en slags omrids af blinkende reflekser og gennemskinneligheder – som en slags lysskelet. En glasæske ville ikke være så skinnende, så klart synlig som en diamantæske, fordi der ville være mindre strålebrydning og reflektion. Forstår du det? Fra visse synsvinkler ville du se ganske klart tværs igennem den. Nogle glasarter ville være mere synlige end andre: en æske af krystalglas ville være mere blank end en æske af almindeligt vinduesglas. En æske af meget tyndt, almindeligt glas ville være vanskelig at se i dårlig belysning, fordi den næsten ikke ville absorbere noget lys og kun reflektere og bryde ganske lidt. Og lægger du en plade af ganske almindeligt klart glas i vand – eller bedre endnu i en tættere væske – forsvinder den fuldstændig, fordi lys, der trænger fra vand gennem glas, reflekterer og brydes i meget ringe grad, eller påvirkes overhovedet. Det er næsten lige så usynligt som et pust af kulgas eller brint i luften. Og af præcis samme årsag!"

"Ja," sagde Kemp, "dét er nogenlunde klart."

"Og der er et andet faktum, du nok vil kunne indse. Når en glasplade bliver knust, Kemp, og malet til pulver, bliver den meget mere synlig, så længe den er i fri luft; den bliver nærmest til et tæt, hvidt pulver. Dette skyldes, at knusningen forøger mængden af overflader i glasset, der reflekterer og bryder lyset. En glasplade derimod har kun to overflader; i pulveret bliver lyset reflekteret og brudt af hver eneste lille stump, det passerer, og kun ganske lidt går lige igennem pulveret. Men hvis du lægger det hvide, pulveriserede glas i vand, forsvinder det straks. Vandet og det pulveriserede glas har næsten den

sammen lysbrydningstabel; det betyder, at lyset kun skifter refleks og brydning i meget ringe grad, når det passerer fra det ene emne til det andet.

Man gør glasset usynligt ved at lægge det i en væske med en tilnærmelsesvis ens reflektionstabel; en gennemsigtig genstand bliver usynlig ved at anbringes i et medium med næsten samme lysbrydningstabel. Og hvis du så tænker dig om et øjeblik, vil du også indse, at glaspulveret kunne bringes til at forsvinde også i luften, hvis dets lysbrydningstabel kunne bringes til at blive den samme som eller næsten den samme som luftens; for i så fald ville der ikke blive nogen brydning eller reflektion, når lyset passerede fra glas til luft."

"Ja, ja," sagde Kemp. "Men et menneske er jo ikke pulveriseret glas!"

"Nej," sagde Griffin. "*Det er meget mere gennemsigtigt!*"

"Nonsens!"

"Og det siger en læge! Hvor let man dog glemmer! Har du allerede efter ti år glemt den fysik, du lærte? Tænk blot på alle de genstande, som er gennemsigtige uden at virke sådan. Papir, for eksempel, er fremstillet af gennemsigtige fibre, og det er hvidt og uigennemsigtigt af samme grund som pulveriseret glas er hvidt og uigennemsigtigt. Dyp hvidt papir i olie, fyld mellemrummene mellem fibrene med olie, så der ikke længere bliver nogen lysbrydning eller reflektion undtagen på overfladerne, og det bliver gennemsigtigt som glas. Og ikke papir alene, men bomuldstrevler, lærredstrevler, uldtrevler, træfibre, og *knogler*, Kemp, *kød*, Kemp, *hår*, Kemp, *negle* og *nerver*, Kemp – faktisk hele det sammensurium, mennesket er skabt af, undtagen de røde blodlegemer og hårets mørke

pigment, er alt sammen af gennemsigtigt og farveløst væv. Så lidt skal der til for at gøre os synlige for hinanden. Et levende væsens fibre er for de flestes vedkommende næppe engang så uigennemsigtige som vand."

"Store Himmel!" udbrød Kemp. "Naturligvis, selvfølgelig! Det er ikke længere siden end i nat, at jeg gik og tænkte på gopler og vandmænd."

"Dér har du det! Og alt det vidste jeg, og huskede det, et år efter at jeg havde forladt London – for seks år siden. Men jeg holdt det for mig selv. Jeg var nødt til at arbejde under de mest rædsomme vilkår. Oliver, min professor, var en videnskabelig jæger, journalist af disposition, en idérøver – han snusede altid rundt! Og du kender jo den videnskabelige verdens kæltringeagtige metoder. Jeg ville simpelt hen ikke offentliggøre mine resultater, så han fik mulighed for at dele min triumf. Jeg vedblev med mit arbejde, kom nærmere og nærmere det punkt, hvor jeg kunne gøre min formel til genstand for et virkeligt eksperiment. Jeg fortalte det ikke til nogen levende sjæl, for jeg havde til hensigt at lade mit værk tordne ud over verden med overvældende virkning og blive berømt med et eneste slag. Jeg optog problemet med pigmenter for at udfylde visse huller i min teori. Og pludselig – ikke efter beregning, men ved et tilfælde – gjorde jeg en opdagelse i fysiologien."

"Ja?"

"Du ved, det røde farvestof i blodet; det kan gøres hvidt – farveløst – og alligevel bibeholde alle sine funktioner!"

Kemp gav et udråb af vantro overraskelse fra sig.

Den usynlige rejste sig og begyndte at gå frem og tilbage i det lille værelse. "Du må godt undre dig. Jeg husker den nat, som var det i går. Det var sent om aftenen – om dagen er man jo altid plaget af disse her gloende, tåbelige studerende – og jeg arbejdede sommetider helt til daggry. Det faldt mig så pludseligt ind, klart og fuldstændigt med det samme. Jeg var alene; der var dødsstille i laboratoriet, og de høje lys brændte klart og roligt. Jeg har altid været alene i mine største øjeblikke! 'Jeg kunne gøre et dyr – noget væv – gennemsigtigt. Jeg kunne gøre det usynligt! Alt, undtagen pigmenterne – jeg selv kunne blive usynlig!' sagde jeg til mig selv, idet jeg pludselig forstod, hvad det betød for en albino at besidde sådanne kundskaber. Det var overvældende. Jeg forlod det filtrerapparat, jeg stod ved, og gik hen til vinduet og så op på stjernerne. 'Jeg kunne blive usynlig!' gentog jeg.

At udføre et sådant værk ville være at overgå magien. Og jeg så, uden nogen som helst skygge af tvivl, en storslået vision om alt, hvad denne tilstand af usynlighed kunne betyde for et menneske – hvilket mysterium, hvilken magt og frihed. Jeg så ingen ulemper. Tænk dig blot! Jeg, en luvslidt, fattig, sulten lus af en lærer, der fristede livet ved at undervise tosser i et provinskollegium, jeg kunne pludselig blive – dette! Jeg spørger dig, Kemp, om *du* – Ja, om enhver ikke ville have kastet sig over granskningen af dette problem med den største iver! Jeg arbejdede i tre år, og det ene bjerg af vanskeligheder viste kun et nyt, når jeg nåede over det. Uendelige mængder af detaljer! Og samtidig ærgrelsen over denne professor – en ussel provinsprofessor, der evig og altid spionerede. 'Hvornår agter De at offentliggøre Deres store værk?' var hans evige spørgsmål.

Og disse studenter, mine usle midler! I samfulde tre år! – Og efter tre år med hemmeligheder og alverdens ærgrelser opdagede jeg, at det var umuligt at fuldbyrde det – umuligt."

"Hvorfor?" spurgte Kemp.

"Penge," sagde den usynlige og gik atter hen og stirrede ud af vinduet.

Pludselig vendte han sig. "Så stjal jeg fra den gamle – stjal fra min fader. – Men pengene var ikke hans egne – og så skød han sig."

20. Huset i Great Portland Street

En tid sad Kemp tavs og stirrede på ryggen af den hovedløse skikkelse ved vinduet. Så fo'r han sammen, som om han pludselig fik en idé, rejste sig, greb den usynlige mands arm og vendte ham bort fra udsigten.

"Du er træt," sagde han, "og mens jeg sidder ned, vandrer du omkring. Tag min stol."

Han stillede sig mellem Griffin og det nærmeste vindue.

Griffin sad længe tavs og fortsatte så pludselig: "Jeg havde allerede forladt Chesilstowe," sagde han, "da det skete. Det var i december sidste år. Jeg havde lejet et værelse i London, et stort, umøbleret værelse i et stort, uordentligt værtshus i et slumkvarter i nærheden af Great Portland Street. Værelset var snart fyldt op med apparater, jeg havde købt for min faders penge; arbejdet gik jævnt og hurtigt frem, og jeg var tæt på målet. Jeg følte mig som en mand, der er kommet ud af en tæt skov og pludselig står over for en eller anden meningsløs tragedie. Jeg tog hjem for at begrave ham. Jeg havde stadig kun min forskning i tankerne, og jeg løftede ikke en finger for at redde hans gode navn og rygte. Jeg erindrer begravelsen, den billige rustvogn, den korte ceremoni, den forblæste, rimklædte bakkeskråning, og min faders gamle skolekammerat, som talte ved graven – en gammel, duknakket mand i et luvslidt antræk; han var forkølet og snøvlede.

Jeg husker, at jeg gik tilbage til det tomme hus, gennem det, der engang havde været en landsby, men nu var lappet og udvidet af billige entreprenører til noget, der lignede en grim købstad. Alle veje løb ud i tomme marker og tabte sig mellem

grusbunker og vådt ukrudt. Jeg husker mig selv som en høj, mager, sortklædt skikkelse, der gik langsomt afsted hen på det slibrige, skinnende fortov, og den mærkelige følelse af en slags uoverensstemmelse mellem mig selv og den flade respektabilitet og ensformige spidsborgerlighed, der prægede stedet.

Jeg følte ingen som helst sorg over min fader. Han forekom mig mere som et offer for sin egen tåbelige ømfindtlighed. Skik og brug gjorde min tilstedeværelse nødvendig ved begravelsen, men jeg følte det hele temmelig uvedkommende.

Mens jeg gik hen ad High Street, vågnede minderne om mit tidligere liv imidlertid op i mig igen, for jeg mødte den pige, jeg havde kendt for ti år siden. Vore øjne mødtes.

Noget fik mig til at vende mig og tiltale hende. Hun var en meget ordinær person.

Det hele var ligesom en drøm, dette besøg på de gamle, kendte steder. Jeg følte ikke dengang, at jeg var ensom, eller at jeg havde forladt verdens vrimmel og var endt i en øde afkrog. Jeg var fuldt ud i stand til vurdere min mangel på medfølelse, men jeg forklarede det som en følge af den fremherskende meningsløshed ved alting. Da jeg atter trådte ind i mit værelse, var det som en tilbagevenden til virkeligheden. Dér var de genstande, jeg kendte og elskede. Dér stod apparaterne, rede og ventende på at jeg fortsatte mine eksperimenter. Og nu var der næppe flere vanskeligheder at overvinde end at planlægge nogle få detaljer.

Jeg skal ved lejlighed forsøge at forklare dig alle de indviklede processer, Kemp. Men det behøver vi ikke gå nærmere ind i lige nu. For størstepartens vedkommende, bortset fra visse detaljer,

som jeg foretrak at opbevare i hukommelsen, er de skrevet ned i chifferskrift i de bøger, som landstrygeren har gemt. Vi er nødt til at finde ham. Vi er nødt til at skaffe de bøger til veje igen. Men den vigtigste fase i det er at bringe den gennemsigtige genstand, hvis lysbrydningstabel skulle reduceres, midt mellem to udstrålende centre af en art ætervibration, som jeg skal forklare dig nærmere senere. Nej, det er ikke ligesom disse her Røntgen-vibrationer – jeg ved ikke af, at min slags nogen sinde er beskrevet. Men dog er de lette nok at forstå. Jeg skulle bruge to små dynamoer, og dem drev jeg ved hjælp af en billig gasgenerator. Mit første eksperiment var med et stykke hvidt uldstof. Det var det mærkeligste syn i verden at se denne las ligge der hvid og blød i det flimrende lys, og så at se den falme ligesom til røg, indtil den var forsvundet helt.

Jeg kunne næppe tro, jeg havde gjort det. Jeg stak min finger ind i tomheden, og der var tingesten, lige så virkelig og fast i formen som før. Jeg følte kejtet på den og fik smidt den på gulvet. Jeg havde en smule besvær med at finde den igen.

Og så skete der noget mærkeligt. Jeg hørte en mjaven bag mig, og da jeg vendte mig om, så en mager, hvid, møgbeskidt kat sidde på cisternedækslet uden for vinduet. Jeg fik en idé. 'Alting lægger sig til rette for dig,' sagde jeg og gik hen til vinduet, åbnede det og kaldte blidt på katten.

Den kom ind og spandt fornøjet – det stakkels kræ var ganske udhungret – og jeg gav den lidt mælk. Al min proviant havde jeg i et skab i et hjørne af værelset. Derefter begyndte den at gå rundt og lugte til alting i værelset, tilsyneladende bestemt på at føle sig som hjemme. Den usynlige stoflap forbløffede den en del; du skulle have set den hvæse og spytte ad den! Men jeg

indrettede det hyggeligt for den på hovedpuden i min jernseng. Derpå gav jeg den noget smør at æde for at få den til at vaske sig."

"Og du behandlede katten?"

"Jeg behandlede katten, ja. Men at give en kat medicin er ikke nogen spøg, Kemp. Og processen mislykkedes."

"Mislykkedes?"

"Ja, på to punkter. Kløerne og pigmentet – hvad det nu hedder – på bagvæggen af en kats øjne. Du ved, hvad jeg mener?"

"*Tapetum*."

"Ja, *tapetum*. Det forsvandt ikke. Efter at have givet den stoffet til at blege blodet og foretaget visse andre ting med den, gav jeg bæstet opium og satte den og puden, den lå og sov på, hen til apparatet. Og efter at alt andet var forsvundet, var der stadig to små spøgelsesagtige katteøjne tilbage."

"Besynderligt!"

"Jeg kan ikke forklare det. Den var naturligvis bundet og fastgjort, så den ikke kunne flygte, men den vågnede, medens den endnu befandt sig i en tågeagtig tilstand, og mjavede ganske uhyggeligt, og så kom der nogen og bankede på døren. Det var en gammel kone, som boede nedenunder, og som havde mig mistænkt for at foretage vivisektion – en fordrukken gammel skabning, som ikke havde andre i verden at tage vare på end en hvid kat. Jeg snappede kloroformflasken, vædede i al hast en tot bomuld og stak den under kattens næse; så gik jeg hen og åbnede døren. 'Hørte jeg ikke en kat herinde?' spurgte hun. '*Min* kat?' – 'Ikke her,' svarede jeg, meget høfligt. Hun lod til at være lidt i tvivl og forsøgte at se forbi mig ind i værelset;

det forekom hende sikkert underligt nok – nøgne vægge, en jernseng, den vibrerende generator og de elektriske strålepunkters hvislen, og så den svage, modbydeligt stikkende lugt af kloroform. Endelig var hun tilfreds og forsvandt igen."

"Hvor længe varede det?" spurgte Kemp.

"Tre-fire timer – med katten. Knoglerne, senerne og fedtet var det sidste, der forsvandt, og så de yderste spidser af de farvede hår. Og som jeg sagde, baggrunden af øjnene – det er noget sejt, selvlysende stof – ville slet ikke lade sig påvirke.

Det var mørk nat udenfor, længe før det hele var afsluttet, og der ikke var mere at se af katten ud over øjnenes matte lys og kløerne. Jeg standsede generatoren, famlede efter og fandt kræet, som stadig var bedøvet, og da jeg var blevet træt, lod jeg den ligge og sove på sin usynlige pude, og gik selv til ro. Jeg fandt det dog svært at falde i søvn. Jeg lå vågen og tænkte, vage, meningsløse tanker, gennemgik mit eksperiment igen og igen, eller drømte som i feber om alle mulige ting, der blev tågede og forsvandt omkring mig, indtil alting, selv jorden, jeg stod på, forsvandt, hvorpå jeg gled ind i et af den slags kvalmende mareridt, hvor man falder og falder. Hen ad to begyndte katten at vandre mjavende rundt i værelset. Jeg prøvede at få den til at tie stille ved at tale til den, men besluttede til sidst at jage den ud. Jeg husker, hvilket chok jeg fik, da jeg strøg en tændstik – dér var de to runde, skinnende grønne øjne – uden noget rundt om. Jeg ville have givet den mælk, men jeg havde ikke mere. Den ville ikke tie stille, men satte sig ved døren og blev ved at mjave. Jeg søgte at fange den, i den hensigt at slippe den ud gennem vinduet, men den ville ikke lade sig fange; den forsvandt. Så begyndte den at mjave rundt om i hele værelset.

Til sidst åbnede jeg vinduet og lavede en masse støj. Jeg formoder, at den til sidst sprang ud. Jeg så i hvert tilfælde ikke mere til den.

Så – Himlen må vide hvorfor – begyndte jeg at tænke på min faders begravelse igen, den uhyggelige og forblæste bakkeskråning – indtil det blev daggry. Jeg fandt, at alle forsøg på at sove var håbløse, og idet jeg låsede døren bag mig, vandrede jeg ud i de morgenlyse gader."

"Du mener da ikke, at der nu går en usynlig kat frit omkring?" sagde Kemp.

"Hvis ikke nogen har slået den ihjel," sagde den usynlige mand. "Hvorfor ikke?"

"Nej, hvorfor egentlig ikke?" sagde Kemp. "Det var ikke fordi jeg ville afbryde dig."

"Den er højst sandsynligt blevet dræbt," sagde den usynlige. "Jeg ved, den var i live fire dage senere; den var nede i Great Titchfield Street; for jeg så en flok forsamlet der for at finde ud af, hvor mjaveriet stammede fra."

Han tav i henved et minut. Så fortsatte han hastigt:

"Jeg husker meget tydeligt den morgen før min forvandling. Jeg må være gået op ad Great Portland Street. Jeg kan huske kasernen i Albany Street, og husarerne, der kom ud, og at jeg til sidst nåede toppen af Primrose Hill. Det var en solskinsdag i januar – en af disse solblanke, kolde dage, vi havde, lige inden sneen kom i år. Min trætte hjerne prøvede at gøre mig min stilling klar og finde ud af, hvad jeg nu skulle gøre.

Jeg var forbavset ved at opdage, hvor uvæsentligt opnåelsen af mit mål forekom mig nu, da jeg var det så nært. I virkeligheden var jeg overanstrengt; det stadige pres af næsten

fire års vedvarende arbejde havde gjort mig ude af stand til at føle nogen større begejstring. Jeg var fuldstændig apatisk, og jeg prøvede uden held at genoplive den begejstring, jeg havde følt ved mine første forsøg, den lidenskab for opfindelser, der endog havde bragt mig til at lægge min fader i graven. Ingenting forekom mig at betyde noget. Jeg indså tydeligt, at dette var noget midlertidigt, forårsaget af overanstrengelse og mangel på søvn, og at det ved hjælp af medicin eller hvile ville være muligt for mig at genvinde min energi.

Alt, hvad jeg kunne tænke, var at tingen måtte fuldføres; denne fikse idé beherskede mig stadig. Og det skulle være hurtigt, for jeg havde næsten brugt de penge op, jeg havde. Jeg sad og så rundt om mig på højen, hvor børnene legede, medens barnepigerne holdt øje med dem, og jeg prøvede at tænke på alle de fantastiske fordele, en usynlig mand måtte have i denne verden. Noget efter slæbte jeg mig hjem, spiste lidt og indtog en kraftig dosis stryknin, hvorpå jeg lagde mig til at sove på den uredte seng uden at tage klæderne af. Stryknin er en glimrende stimulans, Kemp, til at trække dovenskaben ud af én."

"Det rene djævelskab," sagde Kemp, "det er urmenneskets energi på flaske."

"Jeg vågnede altså, særdeles forfrisket, og temmelig irritabel. Du kender det vel?"

"Ja, jeg kender til stoffet."

"Der var nogen, der bankede på døren. Det var min husvært, en gammel polsk jøde i en lang, grå frakke og fedtede tøfler, som udgød en strøm af trusler og spørgsmål. At jeg havde været i gang med at pine en kat om natten, det var han ganske sikker på – den gamle kones tunge havde haft travlt. Han påstod, at

han vidste alting om sagen. Dette lands love mod vivisektion var meget strenge – og måske ville man holde ham ansvarlig. Jeg benægtede ethvert kendskab til katten. Den lille generators vibrationer kunne mærkes over hele huset, fortsatte han. Det var i øvrigt ganske rigtigt. Han smøg sig forbi mig og ind i værelset og så sig om over kanten af de sølvindfattede briller, og en pludselig frygt for, at han skulle kunne opdage min hemmelighed, fo'r igennem mig. Jeg prøvede at holde mig imellem ham og det maskineri, jeg havde stillet op, men det gjorde ham blot endnu mere mistænksom. Hvad lavede jeg? Hvorfor var jeg altid alene og hemmelighedsfuld? Var det lovligt? Var det farligt? Jeg betalte jo kun almindelig husleje. Hans hus havde altid været særdeles respektabelt – selv i dette berygtede nabolag. Pludselig løb mit temperament af med mig. Jeg bad ham om at forsvinde. Han begyndte at protestere og rable op om sin ret til adgang. Øjeblikkelig tog jeg ham ved kraven; noget revnede, og han snurrede ud på afsatsen. Jeg slog døren i efter ham og låste den, hvorefter jeg satte mig ned, skælvende over hele kroppen.

Han gjorde en masse spektakel udenfor, som jeg ignorerede, og efter nogen tid forsvandt han.

Men dette satte sagen på spidsen. Jeg vidste ikke, hvad han ville gøre, eller hvad han var i stand til at gøre. At flytte til et ny værelse ville forsinke mig; for resten havde jeg næppe 20 pund tilbage, og de fleste af dem stod i en bank. Så jeg havde slet ikke råd til at flytte. Forsvinde! Det var en ligefrem uimodståelig mulighed! Så ville der blive en undersøgelse, og man ville ransage mit værelse –

Ved tanken om, at mit arbejde kunne blive afbrudt og ødelagt nu, hvor jeg var så tæt på målet, blev jeg vred og begyndte hastigt at arbejde. Jeg ilede ud med mine tre notesbøger, min bankbog – landstrygeren har dem nu – og sendte dem fra det nærmeste posthus til et sted, hvor man afhentede pakker og breve i Great Portland Street. Jeg forsøgte at gå lydløst på vejen ud. Da jeg kom tilbage så jeg min vært liste sagte op ad trappen; han havde vel hørt døren blive lukket, tænker jeg. Du ville have moret dig over at se ham springe til side for mig på afsatsen, da jeg kom løbende efter ham. Han gloede på mig, idet jeg passerede ham, og jeg fik hele huset til at ryste, da jeg smækkede døren i. Jeg hørte ham komme tøflende hen til min dør, tøve, og derpå gå nedenunder igen. Jeg gik straks i gang med mine forberedelser.

Det hele var klar i løbet af den aften og nat. Medens jeg endnu befandt mig under den kvalmende og søvndyssende indflydelse af den medicin, der affarver blodet, hørte jeg en gentagen banken på døren. Den holdt op, lyden af fodtrin forsvandt og kom igen, og bankeriet blev genoptaget. Nogen forsøgte at stikke noget ind under døren – et stykke blåt papir. I et anfald af raseri rejste jeg mig og gik hen og slog døren op på vid gab. 'Hvad vil De?" sagde jeg.

Det var min vært med et opsigelsesdokument eller sådan noget. Han holdt det frem imod mig, bemærkede så noget mærkeligt ved mine hænder, formoder jeg, og så mig derpå ind i ansigtet.

Et øjeblik stod han med åben mund. Derpå udstødte han en slags uartikuleret skrig, tabte både lys og papir og løb skælvende hen ad den mørke gang til trappen. Jeg lukkede

døren bag ham, låste den og så mig derpå i spejlet. Så forstod jeg hans rædsel. Mit ansigt var hvidt – kridhvidt.

Men det hele var forfærdeligt. Jeg havde ikke forudset lidelserne. En hel nat fuld af frygtelige kvaler, kvalme og besvimelser. Jeg bed tænderne sammen, skønt min hud brændte, ja hele mit legeme var som ild; og jeg lå der og lignede døden selv. Nu forstod jeg, hvorfor katten havde jamret sig sådan, indtil jeg gav den kloroform. Det var heldigt nok, at jeg boede alene og ikke havde nogen tjener. Der var øjeblikke, hvor jeg hulkede og stønnede og talte med mig selv. Men jeg fortsatte. Jeg blev følelsesløs og vågede udmattet i mørket.

Smerten var væk. Jeg troede, at jeg var ved at slå mig selv ihjel, og jeg var fuldkommen ligeglad. Aldrig skal jeg glemme den morgen og den mærkværdige rædsel ved at opdage, at mine hænder så ud som matteret glas; og efterhånden som dagslyset brød frem, kunne jeg se dem blive mere og mere klare og gennemsigtige. Til sidst kunne jeg se alt det rædsomme rod i mit værelse igennem dem, selv om jeg lukkede mine gennemsigtige øjenlåg. Mine lemmer blev glasagtige, knoglerne og blodkarrene blegnede, forsvandt, og de små hvide nerver forsvandt allersidst. Jeg bed tænderne sammen og blev stående til det sidste. Endelig sås kun den yderste rand af mine fingernegle og nogle brune pletter af en eller anden syre på mine fingre.

Jeg rejste mig med besvær. I begyndelsen var jeg lige så ubehjælpsom som et lille barn, fordi jeg bevægede mig med lemmer, jeg ikke kunne se. Jeg var svag og meget sulten. Jeg gik hen og stirrede på ingenting i mit barberspejl; ingenting, undtagen en smule pigment, der endnu var tilbage bag mine

øjnes iris, endnu mere utydelig end en tåge. Jeg måtte støtte mig til bordet og presse panden mod spejlet.

Det var kun med en fortvivlet viljesanstrengelse, at jeg slæbte mig hen til apparatet og fuldendte processen.

Jeg sov hele den formiddag; jeg måtte trække lagnet op over hovedet for at holde dagslyset ude, og ved middagstid vågnede jeg igen ved, at nogen bankede. Mine kræfter var vendt tilbage. Jeg rejste mig op og lyttede; jeg kunne høre nogen hviske. Jeg kom på benene, og så lydløst som muligt begyndte jeg at skrue min maskine fra hinanden og sprede dens dele rundt omkring i værelset for at forhindre, at nogen skulle kunne gætte sig til dens anvendelse. Så blev bankeriet atter genoptaget, og nogen råbte, først min vært, så to andre. For at vinde tid svarede jeg dem. Jeg åbnede vinduet og smed den usynlige tøjlap og puden ud på cisternedækslet. Idet jeg åbnede vinduet, lød der et vældigt brag mod døren. Nogen havde kastet sig imod den i den hensigt at smadre låsen. Men de svære slåer, jeg et par dage tidligere havde sat op, standsede ham. Det ophidsede mig og gjorde mig vred. Jeg begyndte at ryste over det hele, og gøre alting i en vældig fart.

Midt i værelset kastede jeg nogle løse ark papir, strå, indpakningspapir og den slags sammen i en bunke, og åbnede for gashanen. Nu haglede det med voldsomme slag imod døren. Jeg kunne ikke finde tændstikkerne. I raseri slog jeg hænderne mod væggen. Jeg drejede ned for gassen igen, steg ud af vinduet og ned på dækslet over vandcisternen, lukkede stille vinduet og satte mig, i sikkerhed og usynlig, men dirrende af vrede, for at se, hvad der nu ville ske. De smadrede en fylding i døren, så jeg, og i næste øjeblik blev slåerne trukket fra og de

stod i døråbningen. Det var husværten og hans to stedsønner, stærke unge mænd på en tre-fire og tyve år. Bag ved dem fo'r den gamle sladrekælling fra etagen nedenunder frem og tilbage.

Du kan vel tænke dig deres forbavselse, da de fandt værelset tomt. En af de unge mænd sprang straks hen til vinduet, flåede det op og gloede ud. Hans tyklæbede, skæggede ansigt med de stirrende øjne var kun i en fods afstand fra mit. Jeg følte mig fristet til at slå en knytnæve i hans dumme fjæs, men beherskede mig. Han stirrede tværs igennem mig. Det samme gjorde de andre, da de efterhånden kom til. Den gamle gik hen og kiggede ind under sengen, og til sidst løb de alle sammen hen til spisekammeret. De råbte længe op i munden på hinanden, både på jiddisch og cockney-engelsk. De kom til det resultat, at jeg nok ikke havde svaret dem, men at deres fantasi måtte have spillet dem et puds. En følelse af overordentlig opstemthed trådte i stedet for min vrede, mens jeg sad uden for vinduet og iagttog disse fire mennesker – for den gamle kone kom også ind og kiggede sig mistænksom omkring som en kat, mens hun prøvede at regne grunden til min gådefulde opførsel ud.

Så vidt jeg forstod af den gamle mands kaudervælsk, var han enig med den gamle kone i, at jeg var vivisektionist. Sønnerne protesterede på dårligt engelsk og mente, jeg var elektriker, og henviste til mine motorer og lamper. De var alle sammen nervøse for, at jeg skulle komme hjem, skønt jeg senere fandt ud af, at de havde aflåst hoveddøren. Den gamle kone kiggede ind i skabet og under sengen, og en af de unge mænd åbnede spjældet og gloede op i skorstenen. En af mine medlogerende,

en gadehandler, som delte værelset over for mit med en slagter, viste sig i døren; han blev også kaldt ind og fik en mængde usammenhængende historier fortalt.

Det faldt mig ind, at hvis strålelamperne faldt i en uddannet fagmands hænder, ville han kunne afsløre min hemmelighed, så da jeg så mit snit, gik jeg ind i værelset igen, væltede den ene dynamo ned fra den anden, som den stod ovenpå, og knuste dem begge. Mens de prøvede at forklare sig støjen, sneg jeg mig ud af værelset og begav mig stille nedenunder.

Jeg gik ind i en af dagligstuerne og ventede, til de kom ned igen, stadig spekulerende og argumenterende, alle sammen noget videre skuffede over ikke at finde nogen 'rædsler' og alle sammen noget i tvivl om, hvordan deres stilling nu var i forhold til mig. Så listede jeg mig op igen med en æske tændstikker, satte ild til min bunke af papir og affald, lagde stolene og sengetøjet ovenpå, førte så gassen hen til bunken ved hjælp af en gummislange, og vinkede så farvel til værelset, idet jeg forlod det for sidste gang."

"Du satte ild på huset!" udbrød Kemp.

"Jeg satte ild på huset. Det var den eneste måde, jeg kunne skjule mine spor på – og det var uden tvivl forsikret. Jeg skød sagte slåerne fra hoveddøren og gik ud på gaden. Jeg var usynlig, og jeg var netop begyndt at indse den overordentlige fordel, min usynlighed gav mig. Det vrimlede i mit hoved med planer til alle de vilde og vidunderlige ting, jeg nu havde frihed til at gøre."

21. I Oxford Street

"Da jeg første gang gik ned ad trappen, stødte jeg på en uventet vanskelighed, idet jeg ikke kunne se mine fødder. Jeg snublede også to gange og var usædvanlig kejtet, da jeg skulle skyde slåen fra. Men når jeg ikke så ned, kunne jeg dog gå så nogenlunde sikkert på et jævnt underlag.

Mit humør var i en besynderlig eksalteret tilstand. Jeg havde omtrent den samme fornemmelse, som en seende og synlig mand måtte have, hvis han gik rundt med klude om fødderne og lydløse klæder i en by, beboet af blinde. Jeg havde en vild lyst til at lave gale streger, skræmme folk, slå folk i ryggen, slå hatten af hovedet på dem, kort sagt udnytte min ejendommelige fordel på det groveste.

Men jeg var næppe trådt ud på Great Portland Street (mit logi stødte lige op til den store klædebutik dér), da jeg pludselig hørte et smæld og fik et voldsomt slag i ryggen, og da jeg vendte mig om, så jeg en mand, som gik med en kurv fuld af sodavandssifoner og forbavset stirrede på sin byrde. Skønt sammenstødet faktisk gjorde ondt, fandt jeg hans forbløffede ansigt så uimodståelig komisk, at jeg lo højt. 'Fanden er i kurven,' sagde jeg og rev den pludselig ud af hans hånd. Han slap den uvilkårligt, og jeg svingede kurven med hele dens vægt op i vejret.

Men en dumrian af en droskekusk, som stod uden for en kro, greb pludselig ud efter kurven, og hans udstrakte fingre ramte mig med voldsom kraft lige under øret. Jeg smed det hele i hovedet på ham med et brag, og da der nu lød råb og løbende skridt omkring mig, folk kom ud fra butikkerne og køretøjer

der standsede, forstod jeg, hvad jeg havde gjort, og idet jeg bandede dæmpet over min egen dårskab, trak jeg mig skyndsomst tilbage mod et butiksvindue og gjorde mig rede til at snige mig bort fra tumulten. Havde jeg ventet nogle øjeblikke længere, ville jeg være blevet klemt inde mellem alle disse mennesker, og uundgåelig blive opdaget. Jeg puffede mig forbi en slagterdreng, der gudskelov ikke vendte sig om for at se det intet, der skubbede ham til side, og sneg mig om bag droskekuskens vogn. Jeg ved ikke, hvordan alle disse folk løste gåden, for jeg skyndte mig lige over gaden, som heldigvis var temmelig tom, og uden at spekulere over, hvor jeg gik hen, løb jeg i panisk angst for at blive opdaget lige midt ind i eftermiddagsvrimlen på Oxford Street.

Jeg forsøgte at komme ind i folkestrømmen, men den var for tæt, og i næste øjeblik mærkede jeg, at nogen trådte på mine fødder. Så holdt jeg mig til rendestenen, men dens ujævnheder gjorde mine fødder ondt, og desuden blev jeg revet slemt under skulderbladet af hjulnavet på en droske, der kom kørende forbi. Jeg vaklede af vejen for drosken, undgik et sammenstød med en barnevogn ved en hastig bevægelse og befandt mig så bag ved drosken. En heldig indskydelse reddede mig, og idet vognen langsomt kørte videre, fulgte jeg tæt efter den, skælvende og forundret over den vending, mit eventyr tog. Og ikke alene skælvende af skræk, men også af kulde. Det var en klar dag i januar, og jeg var splitternøgen, og den tynde hinde af slimet mudder, der dækkede gaden var iskold. Dumt – som det forekommer mig nu – havde jeg ikke forudset, at jeg, gennemsigtig eller ej, ville være lige så udsat for vejret og dets virkninger som man plejer at være.

Da fik jeg pludselig en lys idé. Jeg løb efter drosken, og det lykkedes mig at komme ind i den. Og så sad jeg der, skælvende, skræmt og snøftende af det første forvarsel på en forkølelse, mens ømheden efter knubsene i ryggen blev mig stadig mere følelige, og kørte langsomt ned ad Oxford Street og forbi Tottenham Court Road. Mit humør var fuldstændig forvandlet fra, hvad det havde været, dengang jeg for ti minutter siden ilede ud fra mit logi, som det på nogen måde kunne blive. *Dette* var altså at være usynlig! Den eneste tanke, der nu beskæftigede mig var – hvordan jeg skulle bære mig ad for at komme ud af den misere, jeg var kommet i?

Vi passerede langsomt forbi Mudie's lejebibliotek, og der blev vognen standset af et højt fruentimmer med en fem-seks bøger under armen; jeg sprang ud lige tidsnok til at undgå et sammenstød med hende, og var i flugten på et hængende hår blevet kørt over af en sporvogn. Jeg tog vejen over Bloomsbury Square og ville derfra videre nordpå forbi museet for at komme ind i et mere roligt strøg. Jeg var nu blevet frygtelig kold, og det mærkværdige i min stilling gik mig nu sådan på nerverne, at jeg klynkede, medens jeg løb. Ved det nordre hjørne af pladsen kom en lille hvid hund springende ud af *Det Farmaceutiske Selskab*s kontor og satte kursen lige mod mig med snuden i jorden.

Jeg havde aldrig tænkt på det før, men næsen er for en hund, hvad øjet er for det seende menneske. Hunden opfatter et menneskes bevægelse gennem lugtesansen ligesom et menneske opfatter det ved synet. Bæstet begyndte at gø og springe rundt, og viste – sådan forekom det mig – kun alt for tydeligt, at den havde opdaget mig. Idet jeg gik over Great Russell Street, så jeg mig tilbage, og således gik jeg et stykke

ned ad Montague Street, før jeg opdagede, hvad jeg løb hen imod.

Så bemærkede jeg lyden af høj musik, og jeg så en del mennesker komme ud fra Russell Square iført røde skjorter og med Frelsens Hærs banner i spidsen. Sådan en flok, der kom syngende ud over hele gaden og fortovet, kunne jeg ikke håbe på at slippe igennem, og jeg ville heller ikke vende om og således komme endnu længere hjemmefra. Efter et øjebliks indskydelse løb jeg op ad en hvid trappe foran et hus, som vendte ud mod museet, og hvor jeg kunne stå, til mængden var passeret. Heldigvis standsede hunden også ved støjen af musikken, betænkte sig, stak halen mellem benene og løb tilbage til Bloomsbury Street.

Frem marcherede musikkorpset, skrålende med en ubevidst ironi en eller anden sang om: "Hvornår får vi Hans ansigt at se?" og det forekom mig at vare en evighed, før den sidste af flokken var kommet forbi mig på fortovet. Bum, bum, bum, lød trommen og gav genlyd i gaden, og jeg lagde ikke mærke til to gadedrenge, der var standset op ved siden af mig på trappen. 'Se dér,' råbte den ene. 'Se hvad for noget?' spurgte den anden. 'Ih, de mærker der – *bare* fødder. Ligesom dem, du laver, når du går i mudder.'

Jeg så ned og opdagede, at de to unge fyre stod og gloede på de mudrede aftryk, jeg havde afsat på de nymalede trin. Nogle forbipasserende skubbede til drengene, men deres forbandede opmærksomhed var og forblev fanget. Bum, bum, bum. 'Hvornår får vi Hans' – bum – 'ansigt at se?' Bum, bum, lød det. 'Der er gået en barbenet fyr op ad trappen her, eller du må kalde

mig Mads' sagde den ene. 'Og han er ikke gået ned igen. Og hans fod blødte.'

Den tætteste del af folkestimlen var nu kommet forbi. 'Se der, Ted,' råbte den yngste af de to detektiver i en skarp, overrasket tone, idet han pegede lige på mine fødder. Jeg så ned og opdagede øjeblikkelig den svage antydning af mine nøgne fødder aftegnet af muddersprøjt. Et øjeblik var jeg fuldstændig lammet.

'Hør, det er altså spøjst,' sagde den ældste. 'Pokkers spøjst! Det er lige som foden på et spøgelse, er'ed ikke?' Han tøvede et øjeblik, men gik så frem med hånden strakt ud. En mand kom hen for at se, hvad det var han prøvede at fange, og en pige fulgte lige efter. I næste øjeblik ville han have rørt ved mig. Så indså jeg pludselig, hvad jeg skulle gøre. Jeg tog et skridt, drengen fo'r baglæns med et udråb, og med en hurtig bevægelse svingede jeg mig over til trappen foran det næste hus. Men den yngste af drengene var skarpsynet nok til at følge bevægelsen, og før jeg var vel nede ad trapperne og ude på fortovet, var han kommet sig af sin overraskelse og råbte af fuld hals, at fødderne var gået over muren.

De ilede efter og opdagede mine nye fodspor på trinnene og fortovet. 'Hvad foregår der?' spurgte en. 'Fødder! Se! Fødderne løber!' Hele gaden, undtagen mine tre forfølgere, marcherede efter frelserhæren, og denne flok var ikke kun en forhindring for kun mig, men også for dem. Der lød en hel stormflod af overraskelse og spørgsmål. Ved at vælte en ung mand omkuld kom jeg til sidst igennem, og i næste øjeblik løb jeg hovedkuls rundt om Russell Square med en seks-syv forbløffede forfølgere

i hælene. De gav sig ikke tid til at forklare fænomenet til nogen, ellers ville jeg have haft hele flokken efter mig.

To gange løb jeg rundt om et gadehjørne, og tre gange krydsede jeg over gaden og tilbage igen i mine egne fodspor, og da mine fødder på den måde blev varme og tørre, begyndte de fugtige aftryk at aftage. Endelig fik jeg et pusterum, gnubbede mine fødder rene med hænderne, og dermed forsvandt jeg fuldstændig. Det sidste, jeg så af jagten, var en lille gruppe på henved en snes mennesker, som forvirrede stod og granskede et langsomt tørrende fodspor, der var følgen af en vandpyt i Tavistock Square – et aftryk, der forekom dem lige så sælsomt og ufatteligt som Robinson Crusoes opdagelse i hans ensomhed.

Jeg var blevet varm af dette løb, og med fornyet mod gik jeg nu rundt i den labyrint af mindre befærdede gader, der findes i det kvarter. Min ryg var nu blevet stiv og øm, og halsen gjorde ondt efter kuskens greb. Huden på min nakke var flået op af hans negle, mine fødder værkede voldsomt, og jeg haltede noget på grund af et lille sår på den ene fod. I tide opdagede jeg en blind mand komme imod mig; jeg flygtede haltende, for jeg var bange for hans skarpe intuitive sanser. En eller to gange stødte jeg tilfældigt mod folk, som stod og gloede forbløffet omkring, mens det ringede for deres øren af forbandelser, hvis oprindelse de ikke kunne opdage. Så mærkede jeg noget tavst og stille mod mit ansigt, og hen over pladsen dryssede der et tyndt slør af langsomt faldende snefnug. Jeg var blevet forkølet, og selv om jeg forsøgte, kunne jeg ikke lade være at nyse en gang imellem. Og hver eneste hund, jeg traf på, var mig en sand rædsel med sin pegende snude og nysgerrige snusen.

Der kom nogle mænd og drenge løbende, først en, så flere; de råbte op, mens de løb afsted. Der var brand. De løb i retning af mit logi, og idet jeg så mig tilbage gennem gaden, kunne jeg se jeg en masse af sort røg vælte frem over hustagene og telefontrådene. Det var mit logi, som brændte, mine klæder, min maskine, alt hvad jeg ejede, undtagen min bankbog og mine tre notesbøger, som lå og ventede på mig i Great Portland Street. Brand! Jeg havde brændt mine broer bag mig, så effektivt som nogen! Huset stod i lys lue!"

Den usynlige mand tav og faldt i tanker. Kemp kiggede nervøst ud af vinduet. "Ja?" sagde han. "Fortsæt."

22. I stormagasinet

Det var altså sidst i januar, der var en snestorm undervejs – og hvis sneen lagde sig på mig, ville jeg være afsløret! – jeg var træt og kold, havde ondt og følte mig helt igennem elendig, endnu kun halvt overbevist om min usynlighed – således begyndte jeg dette nye liv, som jeg nu er henvist til. Jeg havde intet tilflugtssted, ingen redskaber, intet levende menneske i hele verden, jeg kunne betro mig til. At fortælle nogen min hemmelighed ville have afsløret mig – gjort mig til en udstillingsgenstand, en museumsraritet. Ikke desto mindre var jeg halvt besluttet på at trænge mig ind på en tilfældig forbipasserende og overgive mig til hans nåde og barmhjertighed. Men jeg forudså kun alt for klart den rædsel og brutale grusomhed et sådant træk ville medføre. Jeg lagde altså ingen planer, så længe jeg gik rundt i gaderne. Mit eneste ønske var at finde ly for sneen, at få fat i nogle klæder og at komme til at varme mig; derefter ville jeg måske kunne tænke på at lægge planer. Men selv for mig, en usynlig mand, var alle Londons huse lukkede, låste og uigennemtrængelige.

Kun én ting kunne jeg forudse med sikkerhed, den kommende nats kulde og elendighed i snestormen og nattemørket.

Og så fik jeg en brillant idé. Jeg gik ned ad en af de gader, som fører fra Gower Street til Tottenham Court Road, og kom på den måde til *Omnium*, det store etablissement, hvor man kan købe alting – du kender det nok: kød, kolonial, linned, møbler, klæder, ja selv malerier – nærmest en hel sammenhængende by af butikker under ét tag i stedet for én butik. Jeg havde ventet at

finde dørene åbne, men de var lukket; og mens jeg stod i den store forhal, standsede en vogn udenfor, og en mand i uniform – du kender den slags, med en kasket, hvor der står *Omnium* på – åbnede døren. Det lykkedes mig at komme ind, og ved at gå ned ad en af gangene – det var i den afdeling, hvor man solgte bånd, handsker, strømper og den slags – kom jeg til en mere rummelig afdeling, viet madkurve og kurvemøbler.

Jeg følte mig imidlertid ikke tryg der; folk gik frem og tilbage, og jeg vandrede hvileløs rundt, indtil jeg fandt en afdeling ovenpå, hvor man havde bunket en mængde senge sammen, jeg klavrede over dem, og fandt til sidst et hvilested i en stor bunke sammenlagte rullemadrasser. Stedet var oplyst og behagelig varmt, og jeg besluttede at blive, hvor jeg var, mens jeg holdt et vågent øje med de to-tre grupper af ekspedienter og kunder, der gik rundt, indtil det blev lukketid. Så, mente jeg, ville jeg være i stand til at stjæle mig mad og klæder og uantastet ransage butikken og dens indhold, måske endog sove i en af sengene. Det forekom mig at være en udmærket plan. Min tanke var at skaffe mig en klædning, så jeg kunne se ud som en noget tilknappet, men udmærket respektabel person, at få fat i nogle penge, og så hente mine bøger og ting, hvor de ventede på mig; at tage logi et eller andet sted, og udtænke en mere detaljeret plan til at drage nytte af de fortrin, som min usynlighed gav mig (det troede jeg stadig) over mine medmennesker.

Lukketiden kom hurtigt nok. Det varede vel ikke mere end en times tid, efter at jeg havde lagt mig på madrasserne, før jeg så, at man trak gardinerne for vinduerne, og kunderne blev fulgt til udgangen. Derpå begyndte en hel del unge mennesker med

beundringsværdig iver at ordne alle de ting, kunderne havde bragt i uorden. Jeg forlod min rede, så snart kunderne begyndte at blive færre, og bevægede mig forsigtigt ud i de mindre øde dele af butikken. Jeg var ganske forbavset over den fart, de unge mænd og piger fik alle de sager bragt af vejen, som i dagens løb var trukket frem til udstillingerne. Alle æskerne med deres indhold, de ophængte stoffer, ruller af kniplinger, æsker med slik i kolonialafdelingen, alle udstillingerne af det ene og det andet blev ordnet med en utrolig færdighed. Stoffer blev lagt sammen i smukke folder og lagt i æsker, og alt det, der ikke kunne tages ned og lægges af vejen, blev liggende på disken og overdækket med en slags grove sækkelærredslagner. Endelig blev alle stole vendt på hovedet og sat op på diskene, så at gulvet var ryddet. Så snart et af disse unge mennesker var færdig, gik han eller hun mod udgangen med en så veltilfreds mine, som jeg sjældent før har set hos en butiksassistent. Derpå kom en flok ynglinge med spande og fejekoste og strøede savsmuld på gulvet. Jeg måtte gå til siden for at undgå nogle sammenstød, og tilfældigt satte der sig noget savsmuld på min ankel. En tid lang, medens jeg vandrede gennem de dunkle og afdækkede afdelinger, kunne jeg høre kostene arbejde. Og endelig, en god time eller mere efter at butikken var lukket, hørte jeg lyden af døre, der blev låst. Stedet blev stille, og jeg var nu alene, vandrende gennem de vældige, labyrintiske afdelinger, gallerier og udstillingsrum. Der var meget stille, og jeg husker, at jeg et sted nær ved en af udgangene til Tottenham Court Road kunne høre den klaprende lyd af fodgængernes hæle udenfor.

Mit første besøg gjaldt det sted, hvor jeg havde set strømper og handsker udstillet. Det var mørkt, og jeg havde et fandens

besvær med at finde tændstikker, hvilket dog til sidst lykkedes i en skuffe i en lille kassererpult. Så skulle jeg have fat i et lys. Derpå måtte jeg trække adskillige afdækninger af diskene og gennemsøge en del kasser og skuffer, før jeg endelig fandt, hvad jeg søgte; mærket på æsken benævnte det "Lammeulds-bukser" og "Lammeulds-trøjer". Så sokker og et tykt tørklæde, og derpå begav jeg mig til tøjafdelingen, hvor jeg fik fat i bukser, jakke, overfrakke og en hat – en noget præsteagtig tingest med en bred, nedkrammet skygge. Jeg begyndte at føle mig som menneske igen, og min næste tanke var mad.

Ovenpå var der en afdeling med mad og forfriskninger, og der fandt jeg noget koldt kød. Der var stadig kaffe tilbage på kanden, så jeg tændte gassen og varmede den og fik det efterhånden helt godt igen. Derefter gennemsøgte jeg stedet for tæpper, men måtte til sidst lade mig nøje med nogle quiltede dundyner. I en afdeling for delikatesser fandt jeg en mængde chokolade og frugt, sikkert meget mere, end jeg havde godt af – og en flaske hvid bourgogne. Og lige i nærheden var der en legetøjsafdeling, som gav mig en lys idé. Jeg fandt en del kunstige næser – papnæser, du ved nok – og jeg tænkte på sådan noget som mørke briller. Men *Omnium*magasiner har ikke nogen optisk afdeling. Min næse har virkelig voldt mig nogle problemer – jeg havde endog tænkt på at male den. Men papnæserne fik mig til at tænke på parykker og masker og den slags. Til sidst lagde jeg mig til at sove i bunke dundyner, hvor jeg havde det varmt og hyggeligt.

Min sidste tanke, inden jeg faldt i søvn, var de mest behagelige, jeg havde haft siden forandringen. Jeg befandt mig i en tilstand af fysisk ro, og det afspejlede sig i mit sind. Jeg

regnede med, at jeg om morgenen ville kunne slippe ubemærket ud med klæderne på ved at dække mit ansigt med et hvidt tørklæde, jeg havde taget, købe briller og så videre for de penge, jeg havde taget, og på den måde fuldende min forklædning. Jeg sank hen i en eller anden rodet drøm om alle de fantastiske ting, der var sket de sidste par dage. Jeg så den lille grimme, jødiske vært gå rundt og bruge mund i sine værelser; jeg så hans to forundrede sønner og den gamle rynkede kællings vrede fjæs, da hun spurgte efter sin kat. Jeg gennemlevede atter den mærkelige følelse, da jeg så stoflappen forsvinde, og derefter kom jeg til den vindblæste bakkeskråning og den snøvlende gamle præst, der mumlede "Af jord er du kommet, til jord skal du blive" over min faders åbne grav.

'Også du!' sagde en stemme, og pludselig følte jeg det, som om jeg blev tvunget hen mod graven. Jeg kæmpede imod, råbte, bad de øvrige sørgende om hjælp, men disse vedblev med stenansigter at følge ceremonien; den gamle præst snøvlede ligeledes uforstyrret videre gennem sit ritual. Jeg forstod så, at jeg var usynlig og uhørlig, og at overvældende kræfter havde grebet mig. Jeg strittede forgæves imod, jeg blev trukket ud over gravens rand, og kisten gav et hult ekko, da jeg faldt ned på den, og gruset kom flyvende ned over mig, den ene spadefuld efter den anden. Ingen tog sig af mig, ingen kunne se mig. Jeg gjorde nogle krampagtige anstrengelser, og vågnede.

Londons blege dæmring var indtrådt, stedet var fyldt af et gråkoldt morgenlys, som sivede ind langs kanten af vinduesskodderne. Jeg satte mig op og kunne for en tid ikke komme på, hvor dette store, rummelige værelse med sine diske, sine bunker af stofruller, tæpper og puder, og sine jernpiller,

mon kunne være. Netop da min erindring vendte tilbage, hørte jeg pludselig stemmer, som talte sammen.

Langt nede i en af gangene, i en afdeling, hvor skodderne allerede var taget fra vinduerne, så jeg to mænd nærme sig. Jeg kom på benene og så mig om efter en udvej, og da jeg gjorde det, fik lyden af min bevægelse en af dem til at blive opmærksomme på mig. Jeg vil tro, de blot så en utydelig skikkelse forsvinde i al stilhed bag varebunkerne. 'Hvem dér?' råbte den ene, og 'Holdt, De der!' skreg den anden. Jeg styrtede rundt om et hjørne og rendte i fuld fart – en skikkelse uden ansigt, husk det – lige mod en opløben knægt på en 15 år. Han satte i et vræl, og jeg rev ham omkuld, styrtede forbi ham, drejede rundt om det næste hjørne og kastede mig efter en heldig indskydelse ned bag en disk. I næste øjeblik hørte jeg en trampen af fødder, der løb lige forbi mig, og hørte stemmer råbe: 'Alle mand til dørene!' – 'Hvad er der i vejen?' – og give hinanden råd om, hvordan man skulle pågribe mig.

Som jeg lå der på gulvet, var jeg skræmt fra vid og sans. Men – så mærkeligt som det kan synes – faldt det mig ikke dengang ind at tage tøjet af, hvilket jeg burde have gjort. Jeg tror, jeg havde sat mig for at komme væk med klæderne på, og det var den tanke, der beherskede mine handlinger. Og pludselig hørte jeg en råbe nede fra en af de lange gange mellem diskene: 'Her er han!'

Jeg kom i en fart på benene, greb en stol fra disken og kastede den efter det fjols, der havde råbt, vendte mig, løb ind i en anden ved det næste hjørne, spændte ben for ham og fo'r op ad en trappe. Han kom atter på benene, skreg højt: 'Hallo, De der!' og kom løbende op ad trappen lige i hælene på mig. Deroppe

var der bunket en mængde af disse her kulørte pottetingester op – hvad er det nu, de hedder?"

"Du mener vel urtepotteskjulere?" foreslog Kemp.

"Ja, det er dét! Urtepotteskjulere. Nå, jeg vendte mig på det øverste trappetrin, greb en af keramiktingesterne og smadrede den på hans dumme hoved, idet han fo'r ind på mig. Hele stablen faldt sammen, og jeg hørte råb og løbende skridt fra alle kanter. Jeg tog et vildt spring ind i restaurationslokalet, hvor der stod en mand i hvidt ligesom en kok; han tog også jagten op. Endelig gjorde jeg et sidste fortvivlet spring ind i afdelingen for lamper og isenkram. Her skjulte jeg mig bag disken og sad og ventede på kokken, og i det øjeblik, hvor han kom farende ind i spidsen for resten af styrken, gav jeg ham et velrettet slag med en lampe. Han faldt om, hvorpå jeg skyndte mig at flå mine klæder af, mens jeg skjulte mig bag disken. Frakken, jakken, bukserne og skoene kom af i en fart, men en lammeuldstrøje klæber til kroppen som et skind. Jeg hørte, der kom flere til; kokken lå stille på den anden side af disken, lammet eller målløs af rædsel. Endnu en gang måtte jeg flygte som en skræmt kanin, der bliver jaget ud af en brændestabel.

'Denne vej, betjent!' hørte jeg nogen råbe. Jeg befandt mig nu på min tidligere plads i sengeafdelingen, og derinde var der også et sandt vildnis af garderobeskabe. Jeg løb ind mellem dem, lagde mig fladt ned, og med stort besvær fik jeg vesten snoet af mig; nu stod jeg som en fri mand igen, forpustet og bange, da en betjent og tre af butiksfolkene kom rundt om hjørnet. De fandt både vesten, bukserne og undertøjet. 'Han har smidt tyvekosterne fra sig,' sagde den af de unge mænd. 'Han *må* være her et sted.'

Men de kunne nu trods alt ikke finde mig.

Jeg stod en tid og så på, hvordan de jagtede mig, mens jeg forbandede mit uheld med at miste klæderne. Derpå gik jeg ind i restauranten, hvor jeg drak lidt mælk, jeg fandt derinde, og satte mig så ned ved ilden for at overveje min stilling.

Lidt efter kom to betjente ind og gav sig til at tale om sagen på en vældig ophidset måde, fjolser som de var. Jeg måtte høre en nydelig og forstørret opregning af mine bedrifter og en del gisninger om mit opholdssted. Så begyndte jeg at spekulere og lægge planer igen. At få noget stjålent gods ud fra stedet her og nu, hvor man var på vagt, kunne på ingen måde lade sig gøre. Jeg gik nedenunder for at se, om der fandtes en måde at pakke noget ind og skrive en adresse på, men kunne ikke forstå, hvilket system man brugte. Omkring klokken elleve begyndte sneen at tø lige så hurtigt den faldt til jorden, og luften blev en smule varmere end den foregående dag, og da jeg indså, at det var umuligt at stjæle noget i magasinet, gik jeg ud igen, ærgerlig over mit manglende held, og uden mindste idé om, hvad jeg skulle gøre."

23. I Drury Lane

"Du kan vel efterhånden sætte dig ind i alle ulemperne ved min stilling," sagde den usynlige mand. "Jeg havde intet ly – intet at dække mig med – at skaffe mig klæder, ville være det samme som at give afkald på alle de fordele, jeg trods alt har, og forvandle mig til et sært og frygteligt væsen. Jeg var sulten, men at spise, at fylde mig med ufordøjet mad, ville være det samme som at blive synlig igen på en fuldstændig grotesk måde."

"Det havde jeg ikke tænkt på," sagde Kemp.

"Heller ikke jeg. Og sneen havde advaret mig mod andre farer. Jeg kunne ikke gå ud, når sneen faldt – den ville lægge sig på mig og røbe mig. Regn ville give mig et vandigt omrids, gøre mig til et glinsende menneskeligt spøgelse – en boble. Og tåge – jeg kom til at se ud som en tom boble i tågen, en utydelig overflade, en fedtet, glitrende afglans med en menneskelig form. Og desuden, som jeg gik dér – i Londons luft – samlede gadesnavs sig på mine ankler, og luftens smuds og støv satte sig på min hud. Jeg vidste ikke, hvor længe det ville vare, før jeg også af den grund blev synlig. Men det stod klart for mig, at det næppe ville vare særligt længe.

Ikke i London, i hvert tilfælde.

Jeg gik gennem smøgerne hen mod Greater Portland Street, og stod nu for enden af den gade, hvor jeg tidligere havde haft mit logi. Jeg gik ikke nærmere, da der var en stor folkemængde i gaden foran de endnu rygende ruiner af huset, som jeg havde sat ild på. Mit mest påtrængende problem var at skaffe mig klæder. Hvad jeg skulle gøre med mit ansigt havde jeg ikke fundet ud af. Da fik jeg øje på en af disse her småbutikker, der

forhandler alverdens ting og sager – aviser, slik, legetøj, skrivematerialier, gammel julepynt og så videre – og en mængde masker og løse næser. Det slog mig, at mit problem var løst. I et glimt indså jeg, hvad jeg måtte gøre. Jeg vendte om, ikke længere i tvivl, undgik forsigtigt de befærdede gader og gik i retning af baggyderne nord for Strand, for jeg erindrede – om end ikke præcist hvor – at der i det nabolag var nogle teaterkostumierer, som havde deres butikker.

Det var en kold dag, en bidende vind stod ned gennem de gader, der havde retning mod nord. Jeg gik hurtigt til for ikke at fryse til døde. Ethvert kryds udgjorde en fare, enhver fodgænger måtte jeg holde nøje øje med. Da jeg skulle forbi en mand i Bedford Street, vendte han sig pludselig om og løb lige på mig, og gav mig et puf ud på kørebanen, så jeg var lige ved at falde under hjulene på en forbikørende droske. Kusken mente tilsyneladende, at manden havde fået et hjerteanfald. Dette sammenstød gjorde mig så nervøs, at jeg gik ind på blomstermarkedet i Covent Garden, hvor jeg en tid sad stønnende og skælvende i et roligt hjørne bag en bod med violer. Jeg var blevet forkølet igen, og blev snart nødt til at gå igen for ikke at vække opmærksomhed med mine nys.

Endelig fandt jeg målet for min søgen, en lille, beskidt, fluebefængt butik i en sidegade nær ved Drury Lane med et vindue fyldt af kostumer, similismykker, parykker, tøfler, dominoer og teater-fotos. Butikken var gammeldags, lille og skummel med lavt til loftet, og huset, den lå i, hævede sig fire etager over den, lige så mørkt og dystert. Jeg kiggede ind ad vinduet, og da jeg ikke så nogen derinde, gik jeg ind. En klokke ringede, idet jeg åbnede døren. Jeg lod den stå åben bag mig og

gik rundt om et tomt kostumestativ hen i et hjørne bag et konsolspejl. Et minut eller deromkring skete der intet. Så hørte jeg tunge fødder, der gik gennem et værelse, og en mand viste sig i butikken.

Min plan var nu fuldstændig færdig. Jeg ville bane mig vej ind i huset og skjule mig ovenpå, vente på en passende lejlighed, og når der blev stille, få fat i en paryk, maske, briller og en dragt, og således udrustet gå ud i verden igen, muligvis med et besynderligt, men dog ikke helt umuligt udseende. Jeg kunne så ved samme lejlighed stjæle de penge, der var at finde i huset.

Manden, som var kommet ud i butikken, var en lille, mager, krumbøjet, skulende mand med lange arme og meget korte, krumme ben. Åbenbart havde jeg forstyrret ham i hans måltid. Han så sig rundt i butikken med et afventende udtryk. Dette forandrede sig til forbavselse og derefter vrede, da han så, at lokalet var tomt. 'Forbandede knægte!' sagde han. Han gik ud og stirrede op og ned ad gaden. Lidt efter kom han ind igen, sparkede ærgerlig døren i med foden, og gik mumlende for sig selv hen mod døren ind i huset.

Jeg kom ud fra mit hjørne for at følge efter ham, men han standsede brat ved lyden af mine bevægelser. Jeg gjorde det samme, hans skarpe hørelse skræmte mig. Han knaldede døren i lige for næsen af mig.

Jeg stod stille og tøvede. Så hørte jeg ham komme tilbage med hastige skridt, og døren åbnedes atter. Han stod og så ind i butikken, som om han stadig var uvis. Så gav han sig, stadig mumlende for sig selv, til at undersøge rundt om disken og kigge bag om nogle møbler. Så stod han nogen tid tvivlrådig.

Han havde ladet stuedøren stå åben, og jeg sneg mig ind i værelset bagved.

Det var et underligt lille rum, usselt møbleret og med en hel del store masker stablet sammen i et hjørne. På bordet stod resten af et sent morgenmåltid, og det ærgrede mig noget så forbandet, Kemp, at stå der og indånde duften af hans kaffe og se på ham, da han kom tilbage og fortsatte sit måltid. Og desuden var hans bordmanerer højst irriterende. Der var tre døre i det lille værelse, de to øvrige var til en trappe op og en trappe ned, men de var alle tre lukkede. Jeg kunne ikke komme ud af værelset, så længe han var der; jeg kunne næppe røre mig på grund af hans gode hørelse, og det trak koldt ned ad ryggen på mig. To gange undertrykte jeg i sidste øjeblik en nysen.

Min stilling var mærkværdig og temmelig komisk, men jeg var alligevel inderlig træt og vred, længe inden han fik gjort sig færdig med sin mad. Men endelig holdt han inde, og efter at have stillet sit usle porcelæn på den sorte blikbakke, hvor også tekanden stod, samlede han alle brødkrummerne sammen i sennepsplettede serviet og tog det hele med sig. Hans byrde forhindrede ham i at lukke døren efter sig – hvad han ellers ganske sikkert ville have gjort; jeg har aldrig mødt nogen, der gik så meget op i at lukke døre – og jeg fulgte ham ind i et overordentlig beskidt kælderkøkken med tilstødende spisekammer. Jeg havde den fornøjelse at se ham vaske op, og da jeg så ikke mere kunne indse nytten af at blive mig dernede, og fordi stengulvet var temmelig koldt for mine bare fødder, gik jeg tilbage op ad trappen og satte mig i hans stol foran kaminen. Ilden var næsten brændt ned, og uden at tænke over det lagde jeg lidt mere kul på. Ved denne støj kom han straks

farende op, og han stod og gloede frem for sig. Han så sig om i værelset og var få millimeter fra at røre ved mig. Selv efter denne undersøgelse syntes han dog ikke overbevist. Han blev stående i døren og så endnu en gang rundt i værelset, inden han gik nedenunder igen.

Jeg ventede i den lille dagligstue i hvad der forekom mig at være en menneskealder, og endelig kom han op og åbnede døren til trappen ovenpå. Det lykkedes mig lige akkurat at snige mig ind med ham.

På trappen standsede han så pludseligt, at jeg næsten stødte ind i ham. Han stod stille og så sig bagud, lige ind i mit ansigt, og lyttede. 'Jeg kunne bande på –,' sagde han, og trak sig i underlæben med en lang, behåret hånd. Hans blik fo'r skiftevis op og ned ad trappen. Så gryntede han og gik videre opad igen.

Hans hånd lå allerede på dørhåndtaget, men så standsede han atter med det samme udtryk af forundret vrede i ansigtet. Han var blevet opmærksom på den svage lyd af mine bevægelser bag sig. Manden må have været i besiddelse af en djævelsk skarp hørelse. Så brød han pludselig ud i et fuldstændigt raseri. 'Hvis der er er nogen her i huset –' råbte han med en ed, og lod truslen hænge uafsluttet i luften. Han stak hånden i lommen, men da han ikke fandt, hvad han søgte, løb han larmende og ophidset forbi mig og nedenunder. Men jeg fulgte ikke efter ham. Jeg blev siddende og afventede hans tilbagekomst på det øverste trappetrin.

Straks efter kom han tilbage, stadig mumlende for sig selv. Han lukkede døren op, men inden jeg kunne nå at smutte med ind, knaldede han den i for næsen af mig.

Jeg besluttede at undersøge huset og tilbragte nogen tid med dette, så lydløst som det var mig muligt. Huset var meget gammelt og forfaldent; der var så fugtigt, at tapetet faldt af væggene, og fyldt med rotter. Nogle af dørhåndtagene var så stive og rustne, at jeg ikke turde prøve at dreje på dem. Flere af de værelser, jeg undersøgte, var umøblerede, og andre var fyldt op med drivgods fra teaterverdenen, sikkert opkøbt på anden hånd, så det ud til. I et værelse ved siden af hans eget fandt jeg en mængde gamle klæder. Jeg begyndte at rode rundt i dem, og i min iver glemte jeg igen hans skarpe hørelse. Jeg hørte listende fodtrin, og lige i sidste øjeblik så jeg ham stå og stirre ind på den omrodede bunke med en gammeldags revolver i hånden. Jeg stod fuldstændig stille, mens han stod og gloede rundt med åben mund og en mistænksom mine. 'Det må have været hende,' sagde han langsomt. 'Forbandede kælling!'

Han lukkede døren stille i og straks efter hørte jeg nøglen dreje om i låsen. Så forsvandt hans skridt igen. Jeg indså pludselig, at jeg var låset inde. Et øjeblik vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg gik fra døren til vinduet og tilbage igen, og stod uden at vide mine levende råd. En bølge af vrede kom over mig. Men jeg besluttede at undersøge klæderne i værelset, før jeg foretog mig noget andet, og mine første undersøgelser bevirkede, at jeg fik væltet en bunke ned fra en høj hylde. Det fik ham til at komme tilbage, endnu mere rasende end før. Denne gang kom han faktisk til at røre mig, og forskrækket fo'r han tilbage og stod forbløffet i midten af værelset.

Men han blev snart nogenlunde rolig igen. 'Rotter,' sagde han med lav stemme og fingrene på læben. Han så dog stadig noget forskræmt ud. Jeg kantede mig stille ud af værelset, men en

gulvplanke knirkede under mig. Så begyndte det forbandede lille møgdyr at gå rundt i hele huset med revolveren i hånden og låse den ene dør efter den anden efter sig. Da jeg så, hvad han var i færd med, blev jeg så vred, at jeg næsten ikke kunne styre mig tilstrækkeligt til passe mit snit. Jeg vidste nu, at han var alene i huset, hvorfor jeg ikke tøvede længere, men gav ham en ordentlig én på hovedet."

"Én på hovedet?" udbrød Kemp.

"Ja – slog ham bevidstløs – da han ville gå nedenunder. Slog ham ned bagfra med en stol, som stod på trappeafsatsen. Han rullede ned ad trappen som en sækfuld gamle støvler."

"Men –! Jamen du godeste! De mest almindelige menneskelige begreber om ret og rimelighed –"

"Kan være udmærkede til almindelige mennesker. Men sagen var jo, Kemp, jeg *var nødt til* at komme ud af det hus i en forklædning, uden at han så mig. Jeg kunne ikke finde på nogen anden måde at slippe afsted med det på. Og så kneblede jeg ham med en broderet vest og bandt ham ind i et lagen."

"Bandt ham ind i et lagen?"

"Ja, lavede en slags sæk af det. Det var en ret udmærket måde til at holde idioten tavs og skræmt, og en forbandet svær tingest at slippe ud af. Min kære Kemp, du behøver ikke at sidde og stirre på mig, som om jeg var en morder. Det var nødvendigt. Han havde sin revolver. Hvis han så mig blot et øjeblik, ville han være i stand til at beskrive mig –"

"Men alligevel," sagde Kemp, "her i England – i vor egen tid. Manden var jo i sit eget hus, og du var – nå ja, ude på et røveri!"

"Røveri? Vorherre bevares! Skal du nu til at kalde mig en tyv også! Kemp, du kan da virkelig ikke være tåbelig nok til at danse

til den slags gamle melodier. Kan du slet ikke forstå min stilling?"

"Jo – og hans også," sagde Kemp.

Den usynlige mand rejste sig brat. "Hvad mener du med det?"

Kemps ansigt blev hårdt. Han skulle lige til at sige noget, men beherskede sig så. "Jeg formoder," sagde han med et pludselig forandret udtryk, "at det var nødvendigt. Du var i en ubehagelig stilling. Men alligevel –"

"Naturligvis var jeg i en ubehagelig stilling – en *forbandet* ubehagelig stilling. Og for resten gjorde han mig rasende – at jage sådan rundt med mig over hele huset, medens han fumlede med den dumme revolver, åbne og låse døre over det hele. Han var simpelt hen for irriterende. Du bebrejder mig da ikke for det, gør du? Du dømmer mig ikke?"

"Jeg dømmer aldrig nogen," sagde Kemp. "Det er ikke moderne mere. – Hvad gjorde du så?"

"Jeg var sulten. Nedenunder fandt jeg et stykke brød og noget stinkende gammelost – mere end nok til at stille min sult. Efter at jeg havde drukket lidt brændevin og vand, gik jeg forbi den sæk, jeg havde lavet – han lå helt stille – og op til værelset med det gamle tøj. Det vendte ud mod gaden; for vinduet hang et par kniplingsgardiner, der var helt mørkebrune af skidt. Jeg gik hen og så ud gennem hullerne i kniplingerne. Udenfor var det strålende dagslys – i skarp modsætning til de brune skygger i det skumle hus, jeg befandt mig i, ligefrem usædvanlig strålende. Der var en livlig trafik, frugtkærrer, en droske, en vogn belæsset med en bunke kasser og en fiskehandler kørte forbi. Jeg vendte mig om med kulørte pletter svømmende for mit blik, til det skumle værelse bag mig. Min ophidselse var

atter ved at give plads for en overhængende følelse af min stillings elendighed. Der lugtede svagt af benzin i værelset; det blev vel brugt til at rense tøj med.

Jeg indledte en systematisk undersøgelse af stedet. Jeg antog, at den pukkelryggede måtte have levet der alene i huset gennem nogen tid. Han var en besynderlig personage. Alt, hvad der på nogen måde kunne være mig til nytte, samlede jeg sammen i værelset med klæderne, og der foretog jeg så et systematisk udvalg. Jeg fandt en håndkuffert, som jeg mente kunne være god at have, og noget pudder, rouge og hæfteplaster.

Jeg havde tænkt på at pudre og sminke mit ansigt, og alt, hvad der ellers skulle kunne ses af mig, når jeg gjorde mig synlig for min omverden, men der var den ulempe ved det, at jeg så skulle bruge terpentin og andre sager, samt en hel del tid, før jeg så kunne forsvinde igen. Til sidst valgte jeg mig en maske af en bedre slags, måske en smule grotesk, men ikke værre end så mange menneskelige fjæs, mørke briller, grå whiskers og en paryk. Jeg kunne ikke finde noget undertøj, men det kunne jeg jo altid købe senere. Jeg svøbte mig ind i dominoer og nogle hvide kashmirs halstørklæder. Jeg fandt ingen strømper, men den pukkelryggedes støvler var rigeligt store og kunne bruges. I en skuffe i butikken fandt jeg tre sovereigns og omkring tredive shillings i sølv, og i det bageste værelser var der et aflåst skab, som jeg smadrede, og hvori der fandtes otte pund i guld. Således kunne jeg altså gå velforsynet ud i verden igen.

Jeg blev pludselig betænkelig. Var mit udseende virkelig – antageligt? Jeg undersøgte mig i et lille toiletspejl, inspicerede mig selv fra top til tå og fra alle sider, om jeg skulle have glemt

noget et eller andet sted, men det hele lod ret antageligt. Jeg var en grotesk figur, selv på en scene, en teatralsk tiggertype, men jeg var ikke en fysisk umulighed. Med lidt mere selvtillid tog jeg spejlet og gik nedenunder i butikken, hvor jeg trak gardinerne fra, og ved hjælp af det store konsolspejl i hjørnet fik jeg besigtiget mig selv i fuld skikkelse.

Efter have brugt nogen tid på at samle mod til mig, åbnede jeg butiksdøren og gik ud på gaden, idet jeg overlod den lille fyr til selv at komme ud af lagnet, når han fandt for godt. I løbet af fem minutter havde jeg lagt en snes gadehjørner mellem mig og butikken. Ingen lod til at lægge synderlig mærke til mig. Min sidste vanskelighed lod til at være overvundet."

Han standsede igen.

"Og du tog dig ikke mere af den pukkelryggede?" spurgte Kemp.

"Nej," sagde den usynlige. "Og jeg har heller aldrig hørt, hvad der blev af ham. Jeg tænker, han fik bundet knuderne op eller sparkede sig fri af lagnet. Det var nu ellers temmelig gode knuder."

Han tav og gik hen til vinduet, hvor han blev stående og så ud.

"Hvad skete der, da du kom ud på Strand?"

"Åh! – Ikke andet end skuffelser igen. Jeg troede, at mine vanskeligheder var overståede. Ja, jeg troede virkelig, at jeg nu uantastet kunne gøre lige, hvad der passede mig – alting – så længe jeg ikke åbenbarede min hemmelighed. Det troede jeg. Hvad jeg end foretog mig, og hvilke følger, det end måtte have, kom ikke mig ved. Jeg kunne bare smide tøjet og forsvinde. Intet menneske kunne fange mig. Jeg kunne tage penge, hvor

som helst jeg så dem. Jeg besluttede at indtage et overdådigt måltid og senere at tage ind på et godt hotel, mens jeg skaffede mig nye ejendele. Jeg følte mig forbløffende selvsikker; og det er ikke særlig behageligt nu at tænke på, at jeg faktisk var et æsel. Jeg gik ind på en restaurant og skulle netop til at bestille, da jeg kom til at tænke på, at jeg ikke ville kunne spise uden at afdække mit usynlige ansigt. Jeg gjorde min bestilling færdig og gik så ud, idet jeg sagde til manden, at jeg ville være tilbage i løbet af ti minutter. Jeg var temmelig irritabel. Jeg ved ikke, om du måske nogensinde har haft en sådan skuffelse?"

"Vel ikke helt så slem," sagde Kemp, "men jeg kan godt forestille mig det."

"Jeg kunne have smadret de dumme idioter. Til sidst gik jeg, opfyldt af længsel efter et godt måltid mad, ind et andet sted og forlangte et privat værelse. 'Jeg er vansiret,' sagde jeg. 'Frygteligt.' De så nysgerrigt på mig, men det kom jo ikke dem ved – og endelig fik jeg så min mad. Serveringen var ikke af den bedste, men det gik an, og da det var fortæret, blev jeg siddende med en cigar og forsøgte at planlægge, hvad jeg nu skulle gøre. Udenfor begyndte det at blæse op til en snestorm.

Jo mere jeg tænkte på det, Kemp, des mere indså jeg, hvilken hjælpeløs absurditet en usynlig mand er – i et koldt og beskidt klima og i en overbefolket, civiliseret by. Førend jeg foretog dette vanvittige eksperiment havde jeg drømt om alverdens fordele. Men denne eftermiddag forekom alting mig kun at være skuffelser! Jeg tænkte på alt det største, en mand kunne ønske sig. Uden tvivl gjorde usynlighed det muligt at opnå det alt sammen, men samtidig gjorde den ham ude af stand til at nyde det, når det først var opnået. Ærgerrighed og stolthed –

hvilken gavn har man af det, når man ikke kan vise sig? Hvad godt er der i en kvindes kærlighed, hvis hendes navn nødvendigvis må være Dalila? Jeg har ikke smag for politik eller for at tilsmudse folks gode navn og rygte, for filantropi eller jagt. Hvad skulle jeg finde på at lave? Og for dette var jeg blevet forvandlet til et udstafferet spøgelse, en udmajet og forbundet karikatur af et menneske!"

Han tav, og af hans stilling forstod Kemp, at han så ud af vinduet.

"Men hvordan kom du så til Iping?" sagde Kemp, ivrig for at holde sin gæst i ånde med sit foredrag.

"Jeg rejste dertil for at arbejde. Jeg havde et eneste håb. Det var kun en halvtænkt tanke dengang. Jeg har den stadig; den er gennemtænkt nu. En måde at komme tilbage på! At genoprette, hvad jeg har gjort. Når det passer mig. Når jeg har udført alt det, jeg vil som usynlig. Og det er det, jeg hovedsagelig ønsker at tale med dig om nu."

"Tog du direkte til Iping?"

"Ja. Jeg måtte nødvendigvis have fat i mine tre notesbøger, min bankbog, min bagage og noget undertøj. Jeg måtte også bestille en del kemikalier, der var nødvendige for at kunne udføre min plan. Jeg skal vise dig mine beregninger, når jeg får mine bøger igen. Derefter tog jeg afsted. Du store verden! Jeg husker stadig den snestorm og alt det forbandede besvær, jeg havde med at forhindre fugtigheden fra sneen i at ødelægge min papmaché-næse."

"Og til sidst," sagde Kemp, "da de i forgårs afslørede dig, dræbte du næsten – efter aviserne at dømme –"

"Det gjorde jeg. Ja. Dræbte jeg det fjols af en politimand?"

"Nej," svarede Kemp, "man regner med, han vil komme sig."

"Nå ja, det er jo i så fald kun heldig for ham. Jeg gik fuldstændig fra sans og samling. De idioter! Hvorfor kunne de ikke lade mig være i fred? Hvad med ekspedienten?"

"Man mener ikke, der er nogen, der kommer til at dø," sagde Kemp.

"Jeg ved nu ikke rigtig med min vagabond," sagde den usynlige mand med en ubehagelig latter. – Ved Gud i Himlen, Kemp, du aner ikke, hvad raseri *er!* At have arbejdet i årevis, at have spekuleret og planlagt, og så skal sådan en stokblind idiot komme og ødelægge det hele for dig! Alle de tåbelige individer, der nogensinde har været til, er blevet sendt ud imod mig.

Hvis jeg bliver udsat for mere af den slags, bliver jeg desperat, – og jeg vil begynde at fjerne dem.

Som det nu er, har de gjort det hele tusindfold mere vanskeligt for mig."

"Ja, det er uden tvivl voldsomt irriterende," sagde Kemp tørt.

24. En mislykket plan

"Men nu," sagde Kemp med et sideblik ud af vinduet, "hvad skal vi nu gøre?"

Han flyttede sig nærmere hen til sin gæst, idet han talte, således at han forhindrede, at den usynlige fik noget glimt af de tre mænd, der kom ad bakkevejen – med en utålelig langsomhed, forekom det Kemp.

"Hvad var dine planer, da du tog til Port Burdock? *Havde* du overhovedet nogen plan?"

"Jeg ville prøve at komme ud af landet. Men jeg har forandret den plan en hel del, efter at jeg har truffet dig. Jeg tænkte, at det ville være klogt, nu mens det var varmt i vejret, og det kunne lade sig gøre at være usynlig, at fortrække til Syden. I særdeleshed, da min hemmelighed jo var blevet kendt, og alle og enhver ville være på udkig efter en maskeret og tæt indpakket mand. Der går en dampbåds-rute herfra til Frankrig. Min idé var at snige mig om bord på et af dens fartøjer, og tage mine chancer ved overfarten. Derfra kunne jeg rejse med toget til Spanien eller måske se at komme over til Algier. Det ville ikke være særlig vanskeligt. Dernede ville det være muligt at være usynlig hele tiden, – og alligevel overleve. Og få nogle ting ordnet. Jeg tænkte at benytte vagabonden som sparebøsse og pakæsel, indtil jeg fik udtænkt, hvordan jeg kunne få mine bøger og andre ejendele sendt efter mig."

"Ja, naturligvis."

"Og så skal det beskidte møgdyr naturligvis prøve at bestjæle mig! Han har gemt mine bøger, Kemp. Gemt mine bøger! Åh, hvis jeg kunne få fingre i ham!"

"Det bedste, vi kan gøre, er først at få bøgerne fra ham."

"Men hvor er han? Ved du det?"

"Han er på politistationen nede i byen, efter egen anmodning låst inde i den stærkeste celle i hele arresthuset."

"Den hund!" sagde den usynlige.

"Men det forsinker vel dine planer en smule?"

"Vi *må* få fat i de bøger; de bøger er livsvigtige."

"Naturligvis," sagde Kemp lidt nervøst. Han syntes, han hørte skridt udenfor. "Naturligvis må vi have fat i de bøger. Men det bliver vel heller ikke vanskeligt at få dem fra ham, hvis han ikke ved, at det er til dig."

"Nej," sagde den usynlige og faldt i tanker.

Kemp forsøgte at finde på noget, der kunne holde samtalen gående, men den usynlige genoptog den af sig selv.

"At tilfældet sådan sendte mig til dit hus, Kemp," sagde han, "forandrer alle mine planer. For du er en mand, som kan forstå mig. Trods alt, hvad der er sket, trods al denne offentlighed, trods tabet af mine bøger og alt, hvad jeg har gennemgået, findes der stadig masser af muligheder, enorme muligheder –

Du har vel ikke fortalt nogen, at jeg er her?" spurgte han pludselig.

Kemp tøvede. "Det var jo aftalen," sagde han.

"Slet ingen?" spurgte Griffin indtrængende.

"Ikke en sjæl."

"Ah! Så –" Den usynlige rettede sig op, lagde armene over kors, og begyndte at gå frem og tilbage i værelset.

"Det var en fejl af mig, Kemp, en stor fejl, at jeg prøvede at gennemføre dette alene. Jeg har spildt kræfter, tid, muligheder.

Alene – det er mærkeligt, hvor lidt man kan gøre alene. Stjæle lidt, gøre lidt skade, det er det hele.

Hvad jeg ønsker, Kemp, er en forbundsfælle, en hjælper og et skjulested, kort sagt et arrangement, der gør det muligt for mig at hvile, sove og spise i fred og ro og uden at nogen har mistanke. Jeg må have en sammensvoren. Med en forbundsfælle og med mad og hvile – er der tusinder af muligheder.

Hidtil er jeg gået frem i blinde. Vi må gennemtænke alt, hvad usynligheden betyder, og alt det, den ikke betyder. Den giver ikke mange fordele til at belure folk og sådan noget – man laver støj. Den er til liden nytte – men dog nogen – ved indbrud og den slags. Har man én gang fået fat i mig, er det jo nemt nok at sætte mig i fængsel. Men på den anden side er jeg jo svær at få fat i. Denne usynlighed er faktisk kun til nogen nytte i to tilfælde: den er fordelagtig, når man vil forsvinde, og den er fordelagtig, når man vil nærme sig til nogen. Den er derfor i særdeleshed nyttig, når man vil slå nogen ihjel. Jeg kan gå rundt om en mand, ligegyldigt hvilket våben han så anvender, og vælge mit angrebspunkt og gøre udfald efter behag. Undvige efter behag. Flygte efter behag."

Kemp begyndte at stryge sin moustache. Var der noget, der bevægede sig nedenunder?

"Og myrde er, hvad vi må gøre, Kemp."

"Myrde er, hvad vi må gøre," gentog Kemp. "Jeg lytter til dine planer, Griffin, men jeg er ikke enig, må du vide. *Hvorfor* myrde?"

"Naturligvis ikke et formålsløst, vildt myrderi, men velovervejede drab. Sagen er jo den, at folk nu ved, at der findes

en usynlig mand – lige så godt som vi to ved, at der findes en usynlig mand. Og denne usynlige mand må nu indstifte et skrækvælde, Kemp. Ja, det forekommer dig uden tvivl foruroligende. Men jeg mener det. Et skrækvælde. Den usynlige må bemægtige sig en eller anden by som jeres Burdock og skræmme den og underkue den. Han må udstede sine ordrer. Det kan han gøre på tusinde forskellige måder – papirlapper stukket under dørene ville være tilstrækkeligt. Og alle de, som ikke adlyder hans ordrer, må han slå ihjel, og lige sådan med de, der prøver at forsvare sig."

"Hm!" sagde Kemp, som ikke længere lyttede til Griffin, men til lyden af hoveddøren, der blev åbnet og lukket.

"Det forekommer mig, Griffin," sagde han, for at skjule sin adspredte opmærksomhed, "at din forbundsfælle ville komme til at befinde sig i en vanskelig situation."

"Ingen ville vide, at han var min forbundsfælle," sagde den usynlige ivrigt. Så tilføjede han pludselig: "*Tys!* Hvad sker der nedenunder?"

"Ingenting," sagde Kemp, og begyndte at tale højt og hurtigt: "Jeg er ikke enig med dig i dette her, Griffin," sagde han. "Forstå mig nu, jeg vil ikke være med dette her. Hvorfor drømme om dette spil mod hele menneskeheden? Hvordan kan du håbe på at blive lykkelig ved det? Hold op med at spille den ensomme ulv. Offentliggør dine opdagelser; gør verden – eller i hvert fald nationen – til din fortrolige. Tænk på, hvad du kunne udrette med en million hjælpere –"

Den usynlige afbrød Kemp, idet han strakte armen ud. "Jeg kan høre fodtrin op ad trappen," hviskede han.

"Sludder," sagde Kemp.

"Lad mig se," sagde den usynlige, og nærmede sig til døren, stadig med armen strakt ud.

Og så begyndte alting at ske meget hurtigt. Kemp tøvede et øjeblik, og gjorde så en bevægelse for at afskære ham vejen. Den usynlige fo'r sammen og standsede op. "Forræder!" råbte stemmen, og pludselig åbnede slåbrokken sig, og den usynlige satte sig ned og begyndte at fjerne resten af sine klæder. Kemp tog tre hurtige skridt hen imod døren, og straks sprang den usynlige mand op – hans ben var nu forsvundet – og udstødte et råb. Kemp flåede døren op.

Idet den åbnede sig, hørtes lyden af hastige skridt og stemmer nedefra.

Med en hurtig bevægelse kastede Kemp den usynlige tilbage, sprang til side og knaldede døren i. Nøglen sad i på ydersiden. I næste øjeblik ville Griffin have været alene som fange i studerekammeret. Hvis det ikke var for én lille ting. Nøglen var sat sjusket i låsen, og da Kemp slog døren i, faldt den støjende ud og ned på tæppet.

Kemps ansigt blev fuldstændig hvidt. Han forsøgte at holde dørhåndtaget fast med begge hænder. I nogle minutter stod han og kæmpede. Så gav døren sig seks tommer. Men han fik den lukket igen. Den næste gang blev den rykket en hel fod op, og slåbrokken blev presset ind i døråbningen. Hans strube blev grebet af usynlige fingre, og han slap sit greb i dørhåndtaget for at kunne forsvare sig. Han blev skubbet voldsomt tilbage og kilet ind i et hjørne på afsatsen. Den tomme slåbrok blev kastet over ham.

Halvvejs oppe ad trappen stod oberst Adye, modtageren af Kemps brev og chef for Burdocks politistyrke. Han stirrede

målløs på Kemps pludselige tilsynekomst, efterfulgt af det usædvanlige syn af forskellige beklædningsgenstande, der uden indhold bevægede sig rundt i luften. Han så Kemp blive slået omkuld og kæmpe sig op igen. Han så ham springe fremad og så igen falde om som en anskudt okse.

Så fik han pludselig selv et voldsomt slag. Af ingenting! En vældig vægt, forekom det ham, sprang ind på ham, og han blev sendt hovedkulds ned ad trappen, samtidig med at han følte usynlige hænder gribe om hans hals og et usynligt knæ, der sparkede ham i skridtet. En usynlig fod trådte på hans ryg, han hørte spøgelsesagtige skridt løbe forbi ned ad trappen. Han hørte de to betjente nede i forstuen råbe op og løbe, og gadedøren slå i med et brag.

Han rejste sig op og sad og gloede. Så så han Kemp komme vaklende ned ad trappen, støvet og forpjusket. Den ene side af hans ansigt var hvid og hævet efter et slag, hans læber blødte, og han holdt en lyserød slåbrok og noget undertøj over armen.

"Du store Gud!" råbte Kemp. "Spillet er tabt! Han er forsvundet!"

25. Jagten på den usynlige

I et par minutter var Kemp for målløs til at kunne gøre Adye forståeligt, hvad der netop var sket så hurtigt. De stod på afsatsen; Kemp talte hurtigt, stadig med Griffins groteske antræk hængende over armen. Lidt efter lidt gik noget af det op for Adye.

"Han er gal," sagde Kemp, "et umenneske! Han er den personificerede egennytte. Han tænker kun på sin egen fordel og sin egen sikkerhed. Her til morgen har jeg måttet lytte til en afskyelig historie om brutal selvforherligelse! Han har såret adskillige. Han vil dræbe endnu flere, hvis vi ikke kan standse ham. Han vil skabe panik og rædsel. Intet kan hindre ham. Han er allerede på vej – og han er rasende!"

"Han må fanges," sagde Adye. "Så meget er sikkert."

"Man hvordan?" råbte Kemp, og fik så pludselig en masse ideer. "De må begynde straks. De må sætte alt disponibelt mandskab i arbejde. De må forhindre ham i at forlade egnen. Slipper han bort, kan han finde på at gå ud over hele landet og myrde og slå ihjel og såre efter sit eget forgodtbefindende. Han drømmer om et rædselsregime! Et rædselsregime, siger jeg Dem. De må sætte vagt ved jernbanestationerne, vejene og dokkerne. Garnisonen må hjælpe os. De må telegrafere efter hjælp. Det eneste, der måske kan holde ham tilbage her, er hans ønske at komme i besiddelse af nogle notesbøger, som er værdifulde for ham. Jeg skal fortælle Dem om det! De har en mand i Deres arrest – Marvel."

"Det ved jeg," sagde Adye. "Det ved jeg. De dér bøger – ja."

"Og De må forhindre ham i at få noget at spise og sove; dag og nat må man være på jagt efter ham Madvarer må låses inde, alt spiseligt, så at han er tvunget til at bryde ind for at få fat i det. Alle huse må være lukkede og låste. Gud give, vi får nogle kolde nætter og regn! Hele distriktet må indlede jagten og blive ved med at holde den gående. Jeg siger Dem, Adye, han er farlig – en katastrofe; det er frygteligt at tænke på, hvad der kan ske, hvis man ikke får ham sat fast."

"Hvad mere kan vi gøre?" spurgte Adye. "Jeg vil straks gå ned og begynde at sætte noget i gang. Men hvorfor kommer De ikke med? Ja – De må også være med! Vi må holde en slags krigsråd – få Hopps til at hjælpe – og personalet på stationen. For pokker! Vi må skynde os. Kom nu med – fortæl mig, mens vi går, hvad mere vi kan gøre. Læg dog de ting fra Dem."

I næste øjeblik gik Adye forrest ned ad trappen. De fandt hoveddøren åben og politibetjentene stående udenfor og stirre ud i den tomme luft. "Han slap væk, sir," sagde den ene af dem.

"Vi må hen på stationen med det samme," sagde Adye. "En af jer må skaffe os en droske og hente os – hurtigt! Er der ellers noget, Kemp?"

"Hunde," sagde Kemp. "Få fat i nogle hunde. De kan ikke se ham, men de kan lugte ham. Find nogle hunde."

"Udmærket," sagde Adye. "Det er ikke almindelig kendt, men fængselsbetjentene ovre på Halstead kender en mand, der har nogle blodhunde. Altså hunde. Hvad mere?"

"Husk på," sagde Kemp, "hans mad kan ses. Når han har spist, kan man se maden, indtil den er fordøjet. Han må altså skjule sig, når han har spist. De må drive klapjagt – ethvert buskads og enhver rolig krog må gennemsøges. Og gem alle

våben – alt hvad der kan bruges som våben. Han kan ikke bære rundt på sådan noget ret længe. Men alt, hvad han kan gribe til og bruge til at angribe folk med, må gemmes af vejen."

"Det vil vi," sagde Adye. "Vi skal nok få fingre i ham!"

"Og på gaderne," sagde Kemp tøvende.

"Ja?" sagde Adye.

"Glasskår," sagde Kemp. "Det er grusomt, det ved jeg nok. Men tænk på, hvad han er i stand til!"

Adye trak vejret ind mellem tænderne med en skarp fløjtelyd. "Det er usportsligt. Jeg ved ikke rigtig. Men jeg skal sørge for at have glasskår i beredskab. Hvis han går for vidt –"

"Fyren er blevet umenneskelig, siger jeg Dem," sagde Kemp. "Jeg er sikker på, at han vil indføre et rædselsvælde – lige så snart han er kommet over de værste følger af sin flugt – lige så sikker, som at jeg nu står her og taler med Dem. Vores eneste chance er at være to skridt forud for ham hele tiden. Han har afskåret sig fra menneskenes samfund. Hans blod må komme over hans eget hoved."

26. Wicksteed-mordet

Den usynlige mand måtte have forladt Kemps hus i en tilstand af blindt raseri. Et lille barn, som legede i nærheden af Kemps låge, havde han grebet og kastet så voldsomt til side, at det brækkede anklen, og derefter var han sporløst forsvundet i flere timer. Ingen vidste, hvor han var eller hvad han foretog sig. Men man kan forestille sig, hvordan han er ilet afsted i den varme juni-formiddag op ad bakken og videre ud i det åbne land på den anden side af Port Burdock, rasende og fortvivlet over sin uudholdelige skæbne, indtil han, svedig og udmattet, har slået sig ned i buskadserne ved Hintondean for at prøve at få ro til at stykke sine ituslåede planer mod menneskeheden sammen igen. Det forekommer i hvert fald at have været det mest sandsynlige tilflugtssted for ham, for det var der, han på en så grusom og tragisk måde forbrød sig omkring klokken to den samme dags eftermiddag.

Man kan kun gisne om, hvordan hans sindstilstand må have været i den tid, og hvilke planer, han havde udpønset. Ud tvivl var han vel nærmest ekstatisk i sit raseri over Kemps forræderi, og skønt vi måske nok er i stand til at forstå de motiver, Kemp havde for at gøre det, kan vi kan også udmærket forestille os, ja endog muligvis sympatisere med det raseri, denne troløshed hensatte ham i. Måske var det nogle af de samme følelser af lammet forbløffelse, han havde haft i Oxford Street, der atter strømmede ind på ham, for han havde helt klart regnet med Kemps bistand ved iscenesættelsen af drømmen om en verden, styret af angst. Hvordan det nu end forholdt sig, så forsvandt han ved middagstid, og intet levende væsen vidste mere om

hans færden før ved halv tre-tiden. For menneskeheden som sådan var dette måske en udmærket ting, men for hans eget vedkommende var det et tidsrum af fatal uvirksomhed.

I den tid spredtes en stadig større mængde mænd sig i fuld virksomhed ud over hele distriktet. Om morgenen havde han endnu blot været en legende, en slags bussemand, men om eftermiddagen var han – ikke mindst takket være Kemps tørre beretning – en virkelig modstander, en modstander, der måtte såres, fanges, overvindes, og hele distriktet begyndte at sætte sig i bevægelse med en hidtil uset hurtighed. Indtil omkring klokken to kunne han muligvis stadig være sluppet bort fra egnen, fx. ved at stige på et tog, men efter to blev det en umulighed. Hvert eneste passagertog mellem Southampton, Manchester, Brighton og Horsham kørte med aflåste døre, og næsten al godstrafik var indstillet. I tyve mils omkreds om Port Burdock gik der mænd, bevæbnede med geværer og stave, tre og fire sammen, med hunde, som gennemstøvede marker og veje i en sand klapjagt.

Politifolk til hest red langs med landevejene, og gik ind i hvert eneste hus og hytte for at advare beboerne om, at de skulle aflåse deres huse og lade være med at gå ud, hvis de ikke var bevæbnede. Klokken tre var alle skoler blevet lukket, og børnene sås i forskræmte klynger at ile til deres hjem. Kemps udtalelser – tilmed forsynet med Adyes underskrift – var slået op over hele egnen omkring klokken fire eller fem om eftermiddagen. Opslaget indeholdt en kort, men klar oversigt over omstændighederne ved kampen, nødvendigheden af at nægte den usynlige mand føde og søvn, nødvendigheden af til stadighed at være agtpågivende, og nødvendigheden af straks

og uopholdeligt at reagere på enhver antydning af den usynliges aktiviteter. Og så hurtig og resolut var myndighedernes handling, og så omgående og almindelig udbredt var nu troen på dette forunderlige væsens eksistens, at endnu før aftenskumringen befandt et område på adskillige hundrede kvadratmiles sig i en formelig belejringstilstand. Og ligeledes før aftenskumringen fo'r et gys af rædsel gennem hele den ængsteligt årvågne befolkning. Hviskende gik beretningen fra mund til mund, spredte sig hurtigt og sikkert ud over hele distriktet: beretningen om mordet på mr. Wicksteed.

Hvis vor formodning om, at den usynlige mand havde gemt sig i et buskads i omegnen af Hintondean er korrekt, må vi også antage, at han tidligt på eftermiddagen var krøbet frem igen, fast besluttet på at foretage sig et eller andet, der involverede anvendelsen af et våben. Vi kan ikke ret godt vide, hvad denne hans hensigt var, men det forekommer mig at være hævet over enhver tvivl, at han havde en jernstang i hånden, allerede inden han mødte Wicksteed.

Naturligvis ved vi intet om de nærmere omstændigheder ved mødet. Det fandt sted ved en grusgrav næppe to hundrede meter fra lord Burdocks parklåge. Alting tyder på en fortvivlet kamp – den nedtrampede grund, de utallige sår mr. Wicksteed var blevet bibragt, og hans splintrede spadserestok. Men hvorfor overfaldet fandt sted, ud over at det skete i et anfald af morderisk vanvid, er det umuligt at gætte. En teori om egentlig sindssyge synes ikke at være til at komme uden om. Mr. Wicksteed var en mand på en fem-seks og fyrre år, forvalter hos lord Burdock, med upåfaldende vaner og udseende; det sidste menneske i verden, der kunne tænkes at udæske en så grusom

modstander. Tilsyneladende havde den usynlige mand brugt en jernstang, der var revet ud af et ødelagt havestakit, imod ham. Han standsede den fredsommelige mand, da denne var på vej hjem til sin middagsmad, overfaldt ham, gennembrød hans svage forsvar, brækkede hans arm, slog ham ned og knuste hans hoved til en uformelig masse.

Naturligvis måtte han have revet jernstangen ud af stakittet, før han mødte sit offer; han måtte have haft den i hånden, rede til slag. Kun to omstændigheder, ud over hvad der allerede er fortalt, synes i øvrigt at være af nogen betydning. Den ene er, at grusgraven ikke lå direkte på mr. Wicksteeds sædvanlige vej hjem, men derimod et par hundrede meter til siden. Den anden er en lille piges fortælling om, at hun på sin vej til eftermiddagsskolen så den myrdede mand "trave" på en besynderlig måde hen over engen i retning af grusgraven. Hun efterlignede hans gestus på en måde, som vakte forestilling om en mand, der forfulgte noget hen over marken, medens han slog efter det gentagne gange med sin spadserestok. Hun var den sidste, der så ham i live. Han forsvandt ud af hendes synsfelt og ind i døden, men kampen var skjult for hendes blik ved et bøgekrat og en mindre fordybning i terrænet.

Dette hæver mordet – i hvert fald efter denne forfatters opfattelse – ud over ren og skær hensynsløs råhed. Vi må forestille os, at Griffin ganske vist har taget jernstangen med sig som våben, men næppe i den forsætlige hensigt at bruge den til et mord. Wicksteed er så formodentlig netop kommet forbi, og har bemærket denne jernstang, der på uforklarlig vis bevægede sig frit gennem luften. Uden nogen tanke på den usynlige mand – Port Burdock ligger ti engelske mil fra

grusgraven – har han optaget en forfølgelse af jernstangen. Det er i virkeligheden muligt, at han slet ikke havde hørt om den usynlige mand. Man kan efterfølgende forestille sig, hvorledes den usynlige prøvede at undvige – ganske stilfærdigt, for ikke at blive opdaget i nabolaget – og Wicksteed, som var blevet nysgerrig og ophidset, vedblev at forfølge denne så uforklarligt bevægelige genstand – og til sidst har slået ud efter den.

Uden tvivl kunne den usynlige under almindelige omstændigheder let have bragt sig på afstand af sin midaldrende forfølger, men den stilling, man fandt Wicksteeds lig i, tyder på, at han har været så uheldig at drive sit vildt op i en krog mellem et brændenældekrat og grusgraven. For dem, der kender den usynlige mands overordentlige irritabilitet, er det let at forestille sig forløbet af resten af sammenstødet.

Men alt dette er kun formodninger. Det eneste ubestridelige faktum – for børns meddelelser er ikke altid til at stole på – er opdagelsen af Wicksteeds lig og den blodige jernstang, der blev fundet henkastet langt inde mellem nælderne. At Griffin har skilt sig af med våbnet synes at tyde på, at han i sin øjeblikkelige ophidselse har opgivet sin oprindelige hensigt – hvis han da havde nogen – med at tage jernstangen. Han var ganske vist en ualmindelig egoistisk og følelsesløs mand, men synet af hans offer – hans første offer – liggende blodig og ynkelig for hans fødder, har måske vakt nogle halvt forglemte kilder til samvittighedsnag i ham, som for et øjeblik har overskygget hvad planer, han måtte have lagt.

Efter mordet på mr. Wicksteed ser det ud til, at han har taget vejen tværs over landet ud mod klitterne. Der går en historie om en stemme, som et par mænd hørte ved solnedgang i en

mark i nærheden af Fern Bottom. Den klynkede og lo, hulkede og stønnede, og nu og da råbte den højt. Det må have været ganske besynderligt at høre på. Stemmen synes at komme tværs over en kløvermark og døde så hen i retning af højene.

Denne eftermiddag har den usynlige sikkert nok erfaret et og andet om den hurtige anvendelse, Kemp havde gjort af hans fortrolige meddelelser. Han må have fundet husene lukkede og låsede; han har formodentlig vandret rundt på må og få ved jernbanestationerne omkring værtshusene, han har uden tvivl læst opslagene rundt om og opfattet, at man havde foranstaltet noget i retning af en klapjagt på ham. Og hen imod aften blev markerne oversået med små grupper på tre eller fire mænd med gøende og støjende hunde. Disse menneskejægere havde særlige instrukser med hensyn til fremgangsmåden i tilfælde af et sammenstød med den usynlige. Men han undgik dem alle. Vi kan måske forstå noget af hans desperation, som næppe er blevet mindre ved, at han selv havde meddelt alle de oplysninger, der nu blev brugt så ubarmhjertigt imod ham. I det mindste denne ene dag var han modløs, for i næsten et helt døgn, når man ser bort fra hans sammenstød med Wicksteed, var han en jaget mand. I nattens løb må han have fundet mulighed for at spise og sove, for næste morgen var han sig selv igen, beslutsom, kraftig, vred og ondskabsfuld, og rede til sin sidste store kamp mod verden.

27. Kemps hus bliver belejret

Kemp læste et ejendommeligt budskab, skrevet med blyant på et fedtet stykke papir:

"Du har været forbløffende aktiv og dygtig," stod der, "men hvad du egentlig vil opnå ved det, er jeg ikke i stand til at fatte. Du er imod mig. En hel dag har du jaget mig; du har forsøgt at berøve mig en nats hvile. Men jeg spist på trods af dig, jeg har sovet på trods af dig, og spillet er kun lige begyndt. Spillet er kun lige begyndt. Jeg ser ingen anden mulighed end at begynde mit rædselsregime. Dette er en bekendtgørelse af Rædselsregimets første dag. Port Burdock står ikke længere under dronningens styre; du kan fortælle din politioberst og de øvrige kumpaner, at den står under mig – under Rædslen! Dette er den første dag i den nye epoke – den usynlige mands epoke. Jeg er Usynlig den Første. I begyndelsen vil mit regime være enkelt. Den første dag vil der blive foretaget én eneste henrettelse, blot for eksemplets skyld – en mand ved navn Kemp. Døden rammer ham i dag. Han kan låse sig inde, skjule sig, omgive sig med vagter, iføre sig en rustning, om så han lyster – døden, den usynlige død, vil alligevel finde ham. Lad ham tage sine forholdsregler; det vil blot gøre indtryk på mine undersåtter. Døden afgår fra postkassen ved middagstid. Brevet vil falde ind i hans hus, når postbuddet kommer forbi, og så –! Begynder spillet. Døden begynder. Hjælp ham ikke, mit folk, thi ellers vil døden også ramme jer. I dag skal Kemp dø."

Kemp læste brevet to gange. "Dette er ikke noget bedrag," sagde han. "Det er hans stemme! Og han mener, hvad han siger."

Han vendte det foldede ark om og så på adressesiden poststemplet "Hintondean" og den prosaiske meddelelse: "At betale: 2 pence".

Han rejste sig langsomt og lod sin frokost stå uden at gøre sig færdig – brevet var kommet med middagsposten – og gik op i sit studerekammer.

Han ringede på husholdersken og bad hende straks at gå rundt i huset og se efter, at alle vindueshængsler var i orden og lukke alle skodderne til. Han lukkede selv skodderne i studerekammeret. Fra en aflåset skuffe i sin kommode i soveværelset fremtog han en lille revolver, som han nøje undersøgte, hvorpå han stak den i lommen på sin morgenjakke. Han skrev en del korte breve, deriblandt et til oberst Adye, som han gav til sin tjenestepige med nøje instruktioner om, hvordan hun skulle bære sig ad med at komme ud af huset. "Der er ingen fare," tilføjede han, og tilføjede i sit stille sind: "for dig." Han sad og tænkte over tingene i nogen tid, hvorefter han vendte tilbage til sin nu kolde frokost.

Han spiste, afbrudt af tænkepauser. Endelig slog han hårdt i bordet. "Vi vil fange ham," sagde han; "og jeg skal være maddingen. Han vil gå for langt."

Han gik oven på til studerekammeret og lukkede omhyggeligt alle døre efter sig. "Det er et spil," sagde han, "et ulige spil – men trods Deres usynlighed, mr. Griffin, har jeg dog de bedste chancer. Griffin *contra mundum* … jo, det skal jeg lige love for."

Han stod ved vinduet og så ud over det disede varme landskab. "Han er *nødt* til at spise hver dag – og det misunder jeg ham ikke. Sov han virkelig i nat? Et eller andet sted under

åben himmel – hvor han kunne undgå at støde sammen med mennesker. Jeg ville ønske, vi kunne få noget koldt og fugtigt vejr i stedet for denne hede.

Måske ser han på mig i dette øjeblik!"

Han gik hen til vinduet. Noget bankede hurtigt på murstenene over vindueskarmen. Han fo'r forskrækket tilbage.

"Jeg bliver vist nervøs," sagde Kemp. Men det varede alligevel fem minutter, før han vovede sig hen til vinduet igen. "Det må have været en spurv," sagde han.

Pludselig hørte han en ringen på hoveddøren, og han skyndte sig nedenunder. Han skød slåen fra og låsede døren op, undersøgte kæden, som holdt døren på klem, løste den, og åbnede så forsigtigt døren uden at vise sig. Han hørte en kendt stemme. Det var Adye.

"Deres tjenestepige er blevet overfaldet, Kemp," sagde han gennem sprækken.

"Hvad!" udbrød Kemp.

"Deres brev blev taget fra hende. Han er her lige i nærheden. Lad mig komme ind."

Kemp tog kæden af, og Adye klemte sig ind gennem den smallest mulige åbning. Han stod i forstuen og iagttog med voldsom lettelse på, hvordan Kemp omhyggeligt låsede døren af igen. "Brevet blev revet ud af hånden på hende. Skræmte hende ganske forfærdeligt. Hun er nede på stationen. Helt hysterisk. Han er her i nærheden. Hvad gik det ud på?"

Kemp bandede.

"Hvor er jeg dog dum!" sagde han. "Jeg burde have vidst det. Der er ikke en times gang fra Hintondean. Allerede!"

"Hvad er der galt?" sagde Adye.

"Se her," sagde Kemp og gik foran til studerekammeret. Han gav Adye den usynlige mands brev. Adye læste det og fløjtede sagte. "Og De –?" sagde Adye.

"Foreslog en fælde – som en dumrian," sagde Kemp, "og så sendte jeg mit forslag med min tjenestepige. Lige ud til ham."

Adye fulgte Kemps eksempel og bandede.

"Han vil flygte," sagde Adye.

"Nej, sådan gør han ikke," sagde Kemp.

Der lød en høj klirren af knust glas ovenpå. Adye så et glimt af den revolver, Kemp trak halvt op af lommen. "Det er et vindue, ovenpå!" sagde Kemp og gik op med Adye bagefter. Der lød en ny klirren, mens de endnu stod ude på trappen. Da de kom op, var to af de tre vinduer knuste og halvdelen af gulvet i værelset dækket af glasskår. På skrivebordet lå der en stor sten. De to mænd standsede i døråbningen og så på ødelæggelserne. Kemp bandede igen, og i det samme knustes det tredje vindue; det lød som et pistolskud. Et øjeblik så man et stjernemønster i ruden, så faldt glasset i klirrende skår ind over gulvet.

"Hvad skal det her betyde?" sagde Adye.

"Det er en begyndelse," sagde Kemp.

"Man kan vel ikke klatre op her?"

"Ikke engang en kat," sagde Kemp.

"Ingen skodder?"

"Ikke her. Men alle værelserne nedenunder – Hov!"

Et brag, og derpå lyden af hårde slag mod træ nedenunder. "Gid Fanden tage ham!" sagde Kemp. "Det må være – ja – det er i et af soveværelserne. Han vil ødelægge hele huset. Men han er et fjols. Skodderne er for, og vinduesglasset vil falde ned udenfor. Han vil komme til at skære sine fødder."

Man hørte et andet vindue blive knust. De to mænd stod som lamslåede på gangen. "Jeg har det!" sagde Adye. "Lad mig få en stok eller sådan noget. Jeg vil gå ned på stationen og få sendt bud efter blodhundene. Det burde kunne standse ham! De er lige her i nærheden – ikke ti minutter –"

Endnu et vindue gik samme vej som de andre.

"De har vel ikke en revolver?" spurgte Adye.

Kemp stak hånden i lommen. Så tøvede han. "Jeg har ikke nogen – i hvert fald ikke nogen, jeg kan undvære."

"Jeg vil bringe den tilbage til Dem," sagde Adye; "De er i sikkerhed her."

Kemp blev flov over sin løgn og gav ham våbnet.

"Så går jeg," sagde Adye.

Mens de endnu stod afventende i gangen, hørte de et af vinduerne i sovekammeret på første sal blive knust og falde til gulvet. Kemp gik hen til døren og trak slåen fra så lydløst som muligt. Hans ansigt var en smule mere blegt end sædvanlig. "De må gå hurtigt ud," sagde Kemp. I næste øjeblik var Adye ude af døren, og slåerne blev skudt for igen. Adye tøvede et øjeblik; han følte sig mere tryg med ryggen op mod døren. Så gik han, firskåren og rank, ned ad trappen. Han gik tværs over græsplænen og nærmede sig havelågen. Det forekom ham, som om en sagte vind viftede hen over græsset. Noget bevægede sig hen imod ham. "Stå lige stille et øjeblik," råbte en stemme, og Adye standsede brat, medens hans fingre strammede grebet om revolveren.

"Nå?" sagde Adye hvast. Hver eneste nerve i hans krop var spændt, og han var meget bleg.

"Gør mig den tjeneste at gå ind i huset igen," svarede stemmen lige så anspændt og hvas som Adyes.

"Beklager," svarede Adye lidt hæst, idet han vædede læberne med tungen. Stemmen var foran ham til venstre, mente han. Måske skulle han prøve lykken med et skud?

"Hvad er Deres ærinde?" spurgte stemmen. De to foretog et par hurtige bevægelser, og et solglimt spillede i den lille revolver, som stak op af Adyes lomme.

Adye standsede og tænkte sig om. "Hvor jeg går hen," sagde han langsomt, "er min egen sag." Ordene var næppe udtalt, før han mærkede en arm rundt om halsen og et knæ i ryggen, og han blev kastet bagover. Han trak klodset revolveren frem og fyrede på må og få. I næste øjeblik fik han et slag over munden, og revolveren blev vristet fra ham. Han gjorde et forgæves forsøg på at holde fast i et glat ben, prøvede at rejse sig, men faldt tilbage. "Fordømt!" sagde Adye. Stemmen lo. "Jeg kunne dræbe Dem nu, men det ville være spild af en god kugle," sagde den. Adye så revolveren rettet mod sig, seks fod oppe i luften.

"Hvad så?" sagde Adye, idet han satte sig op.

"Rejs Dem," befalede stemmen.

Adye rejste sig.

"Hør nu efter," sagde Stemmen, og derefter skarpt: "Lad være med at prøve nogen julelege. Husk på, at jeg kan se Deres ansigt, men De kan ikke se mit. De må gå ind i huset igen."

"Han vil ikke lade mig komme ind," sagde Adye.

"Det var en skam," sagde den usynlige mand. "Jeg har ikke noget udestående med Dem."

Adye vædede læberne igen. Han så væk fra revolverløbet, og langt borte kunne han skimte havet, der lå dybblåt og mørkt og

blinkede i middagssolen, de høje hvide klipper, de bløde grønne klitter, og den travle by, og pludselig vidste han, hvor herligt livet egentlig var. Igen mødte hans øje den lille, glinsende metaltingest, der hang frit imellem himmel og jord, seks meter borte. "Hvad skal jeg gøre?" spurgte han tvært.

"Hvad skal *jeg* gøre?" spurgte den usynlige. "Der vil komme hjælp. Alt, hvad De har at gøre, er at gå tilbage til huset."

"Jeg vil prøve. Hvis han slipper mig ind, vil De så love mig ikke at storme døren?"

"Jeg har intet mellemværende med Dem," svarede stemmen.

Kemp havde skyndt sig ovenpå efter have lukket Adye ud, og nu lå han sammenkrøbet i studerekammeret mellem glasskårene og kiggede forsigtigt over kanten af vindueskarmen, hvorfra han kunne iagttage Adyes parlamenteren med den usynlige. "Hvorfor skyder han ikke?" hviskede Kemp ved sig selv. Revolveren bevægede sig og et genskær af sollyset stak Kemp i øjnene. Han skyggede for øjnene og forsøgte at følge retningen af glimtet. "For pokker!" sagde han. "Adye har givet revolveren fra sig."

"Lov mig ikke at storme døren," sagde Adye. "Gå ikke for hastigt til værks. Giv manden en chance."

"Gå ind i huset igen. Jeg siger Dem rent ud, jeg lover intet."

Adye lod til pludselig at have taget en beslutning.

Han vendte sig mod huset og gik langsomt afsted med hænderne på ryggen. Kemp iagttog ham forundret. Revolveren forsvandt, glimtede igen, forsvandt atter, men viste sig så atter som en lille sort tingest, der fulgte efter Adye. Så skete der pludselig flere ting hurtigt efter hinanden. Adye sprang baglæns, drejede omkring, greb ud efter den lille genstand,

greb ved siden af, strakte armene vejret og faldt næsegrus om på jorden, idet han efterlod en lille blå røgsky i luften. Kemp hørte ikke lyden af skuddet. Adye vred sig rundt, rejste sig på den ene arm, faldt atter om og lå så helt stille.

En tid stod Kemp og stirrede på Adyes sammenfaldne skikkelse. Eftermiddagen var meget varm og stille; intet liv lod til at røre sig, undtagen nogle gule sommerfugle, som legende fløj rundt efter hinanden over buskadset mellem huset og havelågen. Adye lå i græsset nær ved lågen. I alle husene ned langs vejen var der trukket for, kun i et lille grønt lysthus så man en hvid skikkelse, antagelig en gammel mand, der lå og sov. Kemp så ud over græsplænen for om muligt at opdage et glimt af revolveren, men den var forsvundet. Hans blik vendte tilbage til Adye. Spillet var sandelig begyndt godt!

Så hørtes en ringen og banken på hoveddøren, som blev mere og mere voldsom, men efter Kemps befaling havde tjenestefolkene låst sig inde på deres værelser. Så blev der stille. Kemp sad og lyttede, men begyndte så at kigge forsigtigt ud af de tre vinduer, det ene efter det andet. Han gik ud på trappen, hvor han stod og lyttede uroligt. Han bevæbnede sig med ildrageren i soveværelset og gik så rundt for at undersøge vinduesskodderne i underetagen igen. Alting lod til at være roligt og stille. Han gik tilbage til tårnværelset. Adye lå ubevægelig i kanten af grusstien, præcis som han var faldet. To betjente og tjenestepigen kom gående ude på vejen.

Der var dødsstille. De tre mennesker forekom Kemp at være meget længe om at komme frem. Han spekulerede på, hvad hans modstander mon foretog sig.

Han fo'r sammen. Der lød et brag nedefra. Han tøvede et øjeblik og gik så nedenunder igen. Pludselig genlød huset af voldsomme slag og lyden af træ, der splintredes. Han hørte et brag og lyden af slag mod skoddernes jernbeslag. Han drejede nøglen om og åbnede køkkendøren. I samme øjeblik fløj de splintrede skodder ind over gulvet. Han stod målløs. Vindueskarmen var, på en tværstang nær, endnu uskadt, men der var ikke andet end en små splinter af glas langs kanten tilbage i hele vinduet. Skodderne var slået ind med en økse, og denne økse faldt netop i dette øjeblik med voldsomme slag på vinduesrammen og de jernstænger, der beskyttede den. Så pludselig sprang øksen til side og forsvandt. Han så revolveren ligge på grusgangen udenfor, og med ét sprang det lille våben op i luften. Han fo'r tilbage. Revolveren knaldede lige akkurat for sent, og en splint fra døren fløj hen over hovedet på ham, idet han lukkede den. Han smældede døren i og låste den, og mens han stod bag døren, kunne han høre Griffin le og råbe. Så genoptog øksen sit ødelæggelsesarbejde.

Kemp stod i gangen og prøvede at tænke. Om et øjeblik ville den usynlige være inde i køkkenet. Denne dør ville ikke kunne holde ham lukket ude i mere end nogle få minutter, og så –

Det ringede atter på gadedøren. Det måtte være betjentene. Han løb ind i forhallen, satte kæden for og trak slåen fra. Han fik pigen til at sige noget, før han fjernede kæden, og de tre mennesker kom væltende ind i huset i en dynge, og Kemp smækkede døren i efter dem.

"Den usynlige mand!" sagde Kemp. "Han har en revolver med to skud tilbage. Han har dræbte Adye – eller skudt ham, i hvert tilfælde. Så I ham ikke derude på græsset? Han ligger der."

"Hvem?" sagde den ene af politimændene.

"Adye," sagde Kemp.

"Vi kom ad bagvejen," sagde pigen.

"Hvad er det, der larmer?" sagde en af betjentene.

"Han er i køkkenet – eller vil snart være der. Han har fundet en økse –"

Pludselig genlød hele huset af den usynliges økseslag mod køkkendøren. Pigen stirrede hen mod køkkenet, skælvede og trak sig tilbage ind i spisestuen. Kemp prøvede at forklare stillingen i afbrudte sætninger. De hørte køkkendøren give efter.

"Denne vej," sagde Kemp og skubbede betjentene ind gennem døren til spisestuen.

"Ildrager," sagde Kemp og styrtede hen til kaminen. Han gav den ildrager, han havde i hånden til den ene af betjentene og den fra kaminen i spisestuen til den anden. Pludselig kastede han sig baglæns til side.

"Hov!" sagde den ene betjent, idet han dukkede sig og fangede øksen i luften med ildrageren.

Pistolen leverede det næstsidste skud og rev et hul i et værdifuldt maleri af Sidney Cooper. Den anden politimand slog det lille våben ned med sin ildrager, som om det havde været en hveps, og sendte den raslende hen over gulvet.

Ved dette sammenstød satte pigen i et højt skrig, stod et øjeblik stadig skrigende ved siden af kaminen og løb så hen for at slå skodderne fra – måske i den hensigt at flygte ud gennem det smadrede vindue.

Øksen fo'r tilbage i entreen og sank ned til en højde af omtrent to fod fra gulvet. De kunne høre den usynliges

åndedrag. "Gå til side, I to," sagde han. "Jeg vil have fat i den slyngel Kemp!"

"Vi vil have fat i dig," sagde den første politimand, idet han tog et hurtigt skridt fremad, fægtende med ildrageren i retning af stemmen. Den usynlige måtte være rykket baglæns, hvorved han faldt over et paraplystativ. Idet politimanden derpå ravede rundt under vægten af sit forfejlede slag med ildrageren, angreb den usynlige med øksen, politihjelmen krøllede sig sammen som papir, og slaget kastede manden vaklende i gulvet ved siden af køkkentrappen. Men den anden politimand benyttede lejligheden, sigtede efter noget lidt bag ved øksen med sin ildrager, og ramte noget blødt, der sagde knæk. Der lød et skarpt smertensudbrud, og øksen faldt til gulvet. Betjenten fægtede igen ud i den tomme luft og traf intet; han satte foden på øksen og slog til igen. Så stod han stille med ildrageren parat og lyttede spændt efter den mindste bevægelse.

Han hørte spisestuevinduet blive åbnet og hurtige skridt derinde. Hans kammerat vendte sig rundt og satte sig op med en blodstrøm silende ned mellem øjet og øret. "Hvor er han?" spurgte manden på gulvet.

"Ved det ikke. Jeg ramte ham. Han står et eller andet sted i entreen. Hvis han ikke er sluppet forbi dig. Doktor Kemp – sir."

Pause.

"Doktor Kemp!" råbte betjenten igen.

Den anden politimand prøvede at kæmpe sig op. Så stod han oprejst. Pludselig kunne man høre den svage lyd af bare fødder på køkkentrappen. "Hov!" råbte den første politimand og smed sin ildrager på må og få i retning af lyden. Den knuste en lille gaslampe.

Han gjorde mine til at ville forfølge den usynlige ned ad trappen. Så betænkte han sig og gik ind i spisestuen.

"Doktor Kemp –" begyndte han, men tav så med ét.

"Doktor Kemp er en helt," sagde han, idet hans kammerat kiggede over hans skulder. Spisestuevinduet stod på vid gab, og hverken tjenestepigen eller Kemp var at se.

Den anden politimands mening om Kemp gav sig luft i nogle saftige eder.

28. Jægeren jaget

Mr. Heelas, mr. Kemps nærmeste nabo, sov i sit lysthus, da belejringen af Kemps hus begyndte. Heelas hørte til den stædige minoritet, som nægtede at tro på "sådan noget vrøvl" som en usynlig mand. Hans kone derimod var af den modsatte mening – hvilket han jævnligt blev mindet om. Han vedblev hårdnakket at går rundt i sin have, aldeles som om intet var på færde, og tog sin middagslur i lysthuset, som han havde haft for vane i årevis. Han sov, mens vinduerne blev knust, men vågnede så pludselig med en sær fornemmelse af, at noget var galt. Han så over mod Kemps hus, gned øjnene og så efter igen. Så svingede han benene ned på jorden og satte sig til at lytte. Han sagde, at han ville være fordømt, men det forunderlige syn var der stadig. Huset så ud, som om det havde stået ubeboet i ugevis – efter at være blevet hærget af en større pøbel. Hvert eneste vindue var knust, og der var sat skodderne for indvendig fra i hvert eneste vindue, undtagen i tårnværelset.

"Jeg kunne bande på, at alt var i orden" – han så på sit ur – "for tyve minutter siden."

Han blev opmærksom på en gentagen banken og lyden af glas, der knustes langt borte. Og mens han stadig sad der og gloede med åben mund, skete der noget endnu mere forunderligt. Skodderne i dagligstuevinduet blev slået voldsomt op, og tjenestepigen, iført sin udgangshat og overtøj viste sig, idet hun fortvivlet kæmpede for at få vinduet åbnet. Pludselig viste der sig en mand ved siden af hende, som hjalp hende – doktor Kemp! Et øjeblik efter var vinduet åbent, og pigen kravlede ud; hun løb frem og forsvandt i buskadset. Mr. Heelas

rejste sig og udstødte et sagte, men inderligt udråb ved dette forunderlige syn. Han så Kemp stå på vindueskarmen, springe ned fra vinduet og derpå løbe ned ad en sti mellem buskene idet han dukkede sig, mens han løb, som en mand, der prøver at undgå at blive set. Han forsvandt bag en guldregn, og sås derpå klatre over et gærde, der vendte ud mod de åbne bakker. Et øjeblik efter var han kommet over, og man kunne se ham på den anden side i fuldt løb ned ad skråningen mod mr. Heelas.

"Gud!" skreg mr. Heelas. "Det er den dér usynlige mand-tingest! Så er det alligevel rigtigt!"

At tænke den slags var det samme som at handle for Heelas, og hans kokkepige, som iagttog ham fra vinduet, blev meget overrasket ved at se ham komme styrtende hen mod huset med en fart af ikke under ni miles i timen. "Jeg troede ellers ikke, han var bange," sagde hun. "Mary, kom her – omgående!" Der lød en smækken med dørene, en ringen med klokker, og mr. Heelas, der brølede som en okse. "Lås dørene, luk vinduerne, lås og luk over det hele! – den usynlige mand kommer!" I næste nu var huset fuldt af råb og ordrer og hurtige skridt. Han løb selv ud for at lukke de franske døre, der vendte ud til verandaen; mens han var i færd med dette, viste Kemps hoved, skuldre og knæ sig over kanten af havegærdet. I næste øjeblik var Kemp pløjet ind gennem aspargesbedet og kom springende over græsplænen hen imod huset.

"De kan ikke komme ind," sagde mr. Heelas, idet han skød slåerne for. "Det gør mig ondt, hvis han er efter Dem, men De kommer ikke ind her!"

Kemp pressede sit rædselsslagne ansigt helt op til glasset og rev og ruskede rasende i de franske døre. Da han så, hans

anstrengelser var forgæves, løb han rundt om verandaen, sprang over gelænderet og begyndte at hamre på sidedøren. Så løb han gennem havelågen hen til hoveddøren og derfra ud på vejen. Og næppe havde mr. Heelas, der stirrede ud af sit vindue – et sandt billede på rædsel – set Kemp forsvinde, førend han så aspargeserne blive trampet ned af usynlige fødder. Ved dette syn flygtede mr. Heelas ovenpå, og resten af jagten unddrog sig hans iagttagelse. Men da han gik forbi trappevinduet, hørte han sidedøren slå i.

Da Kemp var kommet ud på vejen, løb han naturligvis ned ad bakken, og således gik det til, at han nu selv løb den samme vej, han for kun fire dage siden så hånligt havde set Marvel løbe fra vinduet i sit tårnværelse. For en mand, der ikke trænede, løb han udmærket, og skønt hans ansigt var fuldstændig hvidt, og sveden silede af ham, beholdt han dog fatningen til det sidste. Han løb med lange skridt, og når stien var hård og ujævn eller fuld af spidse sten og glassplinter, løb han tværs gennem dem, og overlod til de bare, usynlige fødder, der forfulgte ham, at klare sig som de bedst kunne.

For første gang i sit liv fandt Kemp vejen ned ad bakken ubeskrivelig lang og øde, og byen forekom ham at ligge så uendelig langt borte nede ved enden af vejen. Det forekom ham, at han aldrig havde kendt til nogen mere langsom og besværlig befordringsmåde end den at løbe. Alle de små, lyse villaer lå sovende i eftermiddagssolen; de så ud til at være lukkede og låsede; uden tvivl *var* de lukkede og låsede – som en følge af hans egne ordrer. Men alligevel mente han nok, at de burde have haft et vågent øje for et tilfælde som dette! Byen steg nu frem for hans øjne, havet var forsvundet ud af syne bag den,

og der rørte sig en livlig folkemængde foran ham. En sporvogn ankom netop ved foden af højen. Bag den var politistationen. Var det fodtrin, han hørte bag sig? Løb!

Folkene i byen stirrede på ham, og et par dem satte i løb. Hans åndedræt var begyndt at svide i halsen på ham. Sporvognen var endelig ganske nær, og *The Jolly Cricketers* var støjende i færd med at lukke sine døre. Bag ved sporvognen var der rammet pæle ned og der lå flere grusbunker – kloakarbejde. Han tænkte et øjeblik på at springe ind i sporvognen og smække dørene i, men bestemte sig så til at forsøge at nå politistationen. I næste øjeblik var han kommet forbi *The Jolly Cricketers* og stod nu mellem arbejderne for enden af gaden. Flere mennesker samlede sig straks om ham. Sporvognskusken og hans hjælper – hvis opmærksomhed var blevet tiltrukket ved Kemps rasende hastværk – stod og stirrede, medens de holdt på de fraspændte heste. Længere væk kom nogle forbavsede arbejdsmænds ansigter til syne over grusbunkerne.

Han sagtnede farten lidt, men i det samme hørte han sin forfølgers hurtige fodtrin og sprang afsted igen. "Den usynlige mand!" skreg han til arbejderne med en vag, forklarende gestus; så sprang han over grøften og fik derved anbragt en del kraftige karle mellem sig og sin forfølger. Han opgav nu tanken om at nå politistationen, men drejede i stedet ind i en lille sidegade, styrtede forbi en grønthandlers vogn, tøvede en tiendedel af et sekund ved døren til en slikbutik, og satte derpå kursen mod indgangen til en smøge, som førte tilbage til hovedgaden. To eller tre småbørn legede i smøgen og sprang skrigende til alle sider, da han viste sig. Døre og vinduer blev åbnet og forbitrede mødre råbte deres inderste mening om ham efter Kemp. Ud på

hovedgaden kom han igen, og omtrent tre hundrede meter fra enden af sporvognslinjen opdagede han en støjende vrimmel af folk, der løb hid og did.

Han så op ad gaden i retning af højen. Lidt over ti meter fra ham løb en vældig arbejdsmand, som svor og bandede, udstødte afbrudte skældsord og huggede omkring sig med en spade, og lige bagefter ham kom sporvognskusken med knyttede næver. Længere oppe i gaden fulgte flere efter, råbende og fægtende omkring sig med armene. Nede i byen løb mænd og kvinder rundt mellem hinanden, og han så tydeligt en mand, der kom ud af en butiksdør med en stok i hånden. "Spred jer! Spred jer!" råbte en eller anden. Kemp forstod med ét hele jagtens forandrede stilling. Han standsede og så sig omkring, forpustet og stønnende. "Han er lige i nærheden her!" råbte han. "Stil jer i række her tværs over –"

"Aha!" råbte en stemme.

Kemp fik et vældigt slag under øret, så han ravede rundt, mens han søgte at vende front mod sin usynlige modstander. Det var kun lige, han kunne holde sig på benene, og han slog forgæves ud i luften. I det samme fik han et nyt slag under hagen, som sendte ham hovedkuld hen ad gaden. I næste øjeblik fik han et knæ i mellemgulvet, og et par ivrige hænder greb fat om hans strube, men den ene hånds greb var svagere end den andens; han fik fat i et håndled, hørte et smertensskrig fra sin angriber, og i det samme blinkede en arbejders spade i luften over ham og ramte noget med en dump lyd. Han følte noget vådt dryppe ned på sit ansigt. Taget i hans strube slappedes pludselig, og med en krampagtig anstrengelse rev Kemp sig løs, greb fat i en slap skulder og kom oven på. Han fik

fat i de usynlige albuer nede ved jorden. "Jeg har ham!" skreg Kemp. "Hjælp! Hjælp mig – hold fast! Han ligger ned! Hold hans fødder!"

I næste øjeblik styrtede flere sig ind i kampen, og en udenforstående, der netop var kommet ind i gaden, ville antagelig blot have taget det hele for en usædvanlig voldsom omgang rugby. Men der hørtes ikke flere skrig efter Kemps udråb – kun lyden af slag og spark og tunge åndedrag.

Med en vældig anstrengelse kastede den usynlige to af sine modstandere af sig og rejste sig op på knæene. Kemp hang fast ved ham som en hund ved en hjort, og et dusin hænder greb, holdt fast og rev i den usynlige. Sporvognskusken fik pludselig tag i hans skuldre og trak ham bagover.

Og ned fo'r hele den kæmpende flok på ny og rullede rundt mellem hinanden. Der forekom, er jeg bange for, en del voldsomme spark. Pludselig hørtes et vildt skrig: "Nåde! Nåde!" som straks døde hen i en rallende lyd som fra en, der var ved at kvæles.

"Tilbage, I tåber," lød Kemps afkræftede stemme, og man så flere kraftige skikkelser blive skubbet tilbage. "Han er såret, siger jeg jo. Tilbage!"

Der stod en kort kamp for at skaffe plads, og man så doktoren knæle, omgivet af ivrige ansigter, tilsyneladende en fod eller deromkring oppe i luften, mens han holdt usynlige arme ned til jorden. En betjent bag ham holdt fast i nogle usynlige ankler.

"Slip ham nu ikke!" råbte den muskuløse arbejder med en blodplettet spade i hånden. "Han prøver at snyde jer!"

"Han snyder ikke," sagde doktoren, idet han forsigtigt løftede sit ene knæ, "og jeg holder ham fast." Hans ansigt var forslået og begyndte allerede at svulme op; han talte utydeligt på grund af en blødende læbe. Han slap med den ene hånd, og lod til at søge efter ansigtet. "Munden er våd," sagde han. Og derpå: "Du gode Gud!"

Han rejste sig hurtigt og knælede så ned på jorden ved siden af den usynlige ting. Der var en puffen og trængsel og lyden af tunge fodtrin fra andre tilløbende, der nu stadig kom til. Nu kom der også folk ud af husene. Døren til *The Jolly Cricketers* blev pludselig åbnet på vid gab. Der blev ikke talt meget.

Kemp famlede omkring sig; hans hånd syntes at passere gennem den tomme luft. "Han ånder ikke," sagde han, og derpå: "Jeg kan ikke føle hans hjerteslag. Hans side – åh!"

Pludselig skreg en gammel kone, som kiggede frem under armen på den kraftige arbejdsmand: "Se der!" sagde hun og stak en rynket finger frem.

Og der, hvor hun pegede, så alle nu, mat og gennemsigtigt som var det af glas, de lidt efter lidt fremdæmrende årer, knogler og nerver i en hånd, som lå stiv og udstrakt på jorden. Den blev tågeagtig og fortættede sig for øjnene af dem.

"Halløj!" sagde betjenten. "Der kan jeg se hans fødder!"

Og derpå, ganske langsomt, fra hænderne og fødderne bredte den forunderlige forandring sig nærmere og nærmere til kroppens livscentre. Det var som den langsomme udbredelse af et giftstof. Først sås de små hvide nerver, derpå det tågeagtige grå omrids af et lem, så de glasagtige knogler og årernes indviklede forgreninger, så kødet og huden, først som en mat damp, der hastigt fortættede sig og blev uigennemsigtig og

fast. Nu kunne man se hans bryst med de indsparkede ribben, så skuldrene og til sidst de utydelige træk i det forvredne og skamferede ansigt.

Da sværmen endelig veg til side for Kemp, så han kunne rejse sig, lå der foran dem, nøgent og ynkeligt, det forslåede og ødelagte lig af en ung mand omkring de tredive. Hans hår og skæg var hvidt – ikke gråt af alderdom, men hvidt med den hvidhed, der følger af albinisme – og hans øjne lignede to røde granat-perler. Hans hænder var knyttede, øjnene vidtåbne og udtrykket vredt og fortvivlet.

"Dæk ansigtet til!" sagde en mand. "For Guds skyld, dæk det ansigt til!" Og tre små børn, som trængte sig gennem flokken, blev hurtigt revet tilbage og sendt væk.

Et lagen blev bragt ud fra *The Jolly Cricketers*, og da de havde dækket ham til med det, bar de ham ind i huset.

29. Epilog

Således slutter historien om den usynlige mands forunderlige og forfærdelige eksperiment. Hvis du vil have nøjere besked om ham, må du gå til en lille kro tæt ved Port Stowe og tale med værten dér. Kroens skilt er et umalet bræt med et par sko og en hat, og navnet er det samme som denne fortællings titel. Værten er en lavstammet, korpulent lille mand med en næse som en fremspringende cylinder, stridt hår og et ansigt med røde pletter hist og her. Drik meget hos ham, og han vil fortælle dig lige så meget om alle de ting, der hændte ham sidenhen, og om, hvordan sagførerne prøvede at plyndre ham for den skat, de fandt hos ham.

"Da de endelig måtte opgive at finde ud af, hvilke penge der tilhørte hvem," siger han, "forsøgte de at pumpe mig, som om jeg skulle være en forbandet skattekiste. Ser *jeg* måske ud som en skattekiste? Og en aften gav en herre mig en guinea pr. aften, for at jeg skulle fortælle om mine oplevelser i *Empire Music Hall* – bare sådan fortælle det hele lige frem på min egen måde –"

Og hvis du ønsker at afbryde hans erindringers strøm, kan du altid gøre det ved at spørge ham, om der ikke var noget med tre håndskrevne bøger i historien. Han tilstår, at det var der, og fortsætter med at forklare, at alle og enhver tror, at *han* har dem. Men Gud velsigne Dem, det har han ikke! "Den usynlige mand tog dem og gemte dem, da jeg løb min vej fra ham og her til Port Stowe. Det er den Mr. Kemp, der forsøger at bilde folk ind, at *jeg* har dem."

Så bliver han meget tankefuld og ser sky hen på dig, får travlt med glassene og forlader pludselig krostuen.

Han er pebersvend – han har altid holdt af at være pebersvend, og der findes intet fruentimmer i huset. Han er tilsyneladende ædru – det forventer man af ham – men i sin ensomhed elsker han flasken. Han driver sit etablissement uden synderlig foretagsomhed, men med en vis anstand. Hans bevægelser er langsomme, og han er en stor filosof. I landsbyen har han ry for at være forstandig og temmelig nærig, og hans kendskab til vejene i Sydengland overgår endog *Cobbetts Vejviser*.

Og hver søndag morgen, *hver eneste* søndag morgen, året rundt, når kroen er lukket, og hver aften efter klokken ti går han ind i sin krostue med et stort glas gin, ganske lidt blandet med vand. Dette sætter han fra sig, hvorpå han låser dørene, undersøger skodderne og endog ser efter under disken. Og når han så er overbevist om, at han er alene, åbner han først skabet, så en kasse derinde, derpå en skuffe i kassen, og tager så tre bøger, indbundet i brunt læder, frem, og placerer dem med en alvorlig mine midt på bordet. Bindene er slidte og oversmurt med en grøn algeagtig belægning – for de har engang opholdt sig i en grøft, og nogle af siderne er visket blanke af det beskidte vand. Værten sætter sig i en lænestol og stopper sindigt en lang porcelænspibe – og sidder så og kigger en tid på bøgerne med en skadefro mine. Derpå trækker han en af dem hen til sig, åbner den, og begynder at studere i den – det vil sige: blader frem og tilbage i den.

Hans pande slår rynker og hans læber bevæger sig med en pinefuld bevægelse. "X, et lille to-tal op i luften, kors og en fiddelihut. Du godeste! Sikke et hoved, der sad på den fyr!"

Pludselig opgiver han det hele og læner sig bagover; han blinker gennem tobaksrøgen til noget i den anden side af værelset – noget, der er usynligt for almindelige øjne. "Fulde af hemmeligheder," siger han. "Vidunderlige hemmeligheder! Hvis jeg engang får færten af dem – *Gud!* – Jeg vil ikke gøre sådan som *han* gjorde; jeg vil bare – ja!" Han bakker på piben.

Således sover han ind i en drøm, hans livs udødelige, vidunderlige drøm. Og skønt Kemp har fisket uafladeligt, og Adye har forhørt ham grundigt, så ved intet levende væsen, undtagen kroværten, at de bøger stadig findes; de bøger, der indeholder usynlighedens forunderlige hemmelighed og en hel del andre lige så mærkelige hemmeligheder. Og ingen andre vil få det at vide, førend han er død.

Om "Den usynlige mand"

Forfatter: H. G. Wells (1866-1946).
Org.udgave: *The Invisible Man*, føljeton i *Pearson's Weekly*, bogudgave C. Arthur Pearson Limited, London 1897.
Denne udgave efter: Oversat af Kim N. Jensen (f. 1955) efter udgaven Harper & Brothers Publishers, New York – London 1898.
Forside: Efter Ludvík Strimpl (1880-1937): Forside til *L'Homme invisible* (Calmann-Lévy, Paris 1912).

ISBN 978-87-7628-336-0
2. ebogsudgave, tidligere udgave 978-87-7979-513-6 (Ølstykke 2017).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk